

DARREN SHAN

DEMONATA

BEEC

Tập 4

tiếng thét trong bóng tối

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

BEC - Tiếng Thét Trong Bóng Tối

IV of Demonata

Darren Shan

NXB Trẻ (2017)

Từ khóa: Kỳ ảo

Mục lục

- [1. Mở Đầu](#)
- [2. Thương Vong](#)
- [3. Những Người Tị Nạn](#)
- [4. Thằng Bé](#)
- [5. Dòng Sông](#)
- [6. Những Tàng Đá](#)
- [7. Tòa Thành Trên Đảo](#)
- [8. Drust](#)
- [9. Tiềm Năng](#)
- [10. Một Người Khách Không Mời](#)
- [11. Những Đứa Trẻ Của Bóng Tối](#)
- [12. Gia Đình](#)
- [13. Nguồn Gốc](#)
- [14. Những Kẻ Di Cư](#)
- [15. Lời Nguyên Của Quý](#)
- [16. Những Sinh Vật Cổ](#)
- [17. Chế Ngự Chốn Hoang Dã](#)
- [18. Ngày Cuối Cùng](#)
- [19. Thế Giới Bên Dưới](#)
- [20. Cuộc Hiến Tế](#)
- [21. Tàu Thoát](#)
- [22. Đường Tròn Trọn Vẹn](#)

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

1. Mở Đầu

-> Những tiếng thét trong bóng tối.

Mẹ rặn và sau một hồi vật vã tôi trượt khỏi cơ thể mẹ lên một cái giường cỏ dẫm ướt máu. Tôi khóc ré lên, bị sốc vì không khí lạnh khi hít hơi thở đầu tiên. Mẹ cất tiếng cười yếu ớt, bế tôi lên, ôm chặt tôi và cho tôi bú. Tôi nút chùn chụt, đôi môi dán vào bầu vú của mẹ, hai bàn tay và bàn chân bé xíu của tôi run lẩy bẩy. Mưa trút xuống người chúng tôi, rửa sạch máu khỏi lớp da nhăn nheo ẩm áp của tôi. Khi tôi đã sạch, mẹ cố hết sức che mưa cho tôi. Người đã mệt nhoài nhưng không thể nghỉ ngơi. Phải đi tiếp. Người hôn lên trán tôi, thở dài và cố đứng lên. Bước loạng choạng qua màn mưa, trượt chân nhiều lần và té xuống, nhưng vẫn luôn luôn bảo vệ tôi.

-> Banba không hề tin tôi có thể lại giây phút chào đời của mình. Bà bảo chuyện đó không thể xảy ra, ngay cả đối với một nữ hay nam tu sĩ. Bà nghĩ tôi đã tưởng tượng ra chuyện đó.

Nhưng tôi không tưởng tượng. Tôi nhớ nó rất rõ, như mọi chuyện khác trong đời tôi. Lọt vào thế giới này một cách nhọc nhằn, ở giữa rừng hoang, mẹ tôi đơn độc và kiệt sức. Bám vào mẹ trong lúc người lao qua màn mưa, trên vùng đất xa lạ, vừa hát ru tôi vừa cố giữ ấm cho tôi.

Ý nghĩ của tôi là cả một mớ bòng bong. Tôi đã trải nghiệm thế giới trong những mảnh rời và chớp lóe hoang mang. Nhưng ngay cả trong tình

trạng sơ sinh bối rối đó tôi vẫn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của mẹ tôi. Nỗi sợ của người có tính lây lan, và dù tôi còn quá bé nên không thật sự biết sợ hãi là gì, tôi cảm nhận được nó trong tim và run rẩy.

Sau nhiều giờ bất tận đầy đau đớn, mẹ tôi quy xuống ở cổng của một bức lũy phòng thủ hình tròn bằng gỗ - tòa thành nơi tôi đang sống. Người không còn sức để kêu lên cầu cứu. Vì thế người nằm đó, trong lớp nước bùn, nâng đầu tôi lên, mỉm cười với tôi trong lúc tôi nhắm mắt cau có và ợ sữa. Mẹ hôn tôi lần cuối, rồi ôm tôi sát vào ngực. Tôi bú một cách tham lam cho tới khi sữa ngừng chảy. Lúc đó, do vẫn còn đói, tôi khóc ré đòi thêm sữa. Trong bầu không khí ẩm ướt, Goll nghe thấy tiếng khóc của tôi và tới kiểm tra. Người chiến binh già tìm thấy tôi đang yếu ớt giẫy giụa, khóc oe oe trong vòng tay đã cứng đờ, giá lạnh và không còn sinh khí của mẹ tôi.

Banba thường trêu tôi:

- Nếu con nhớ nhiều đến thế, con phải nhớ bà ấy đã gọi con là gì. Chắc chắn bà ấy phải đặt tên cho cô con gái bé bỏng của mình.

Nhưng người chưa đặt tên cho tôi, người chưa bao giờ thốt ra cái tên ấy. Tôi cũng không biết tên người, hay vì sao người lại chết một mình trong đau khổ khốn cùng, xa lìa quê nhà như thế. Tôi có thể nhớ mọi thứ trong cuộc đời mình nhưng tôi không biết gì về mẹ tôi, nơi mà từ đó tôi tới, hay thật sự tôi là ai. Đó là những bí mật mà tôi nghĩ không bao giờ tôi có thể tìm ra.

-> Tôi thường rút lui vào những ký ức đầu đời của mình, tìm kiếm niềm vui trong quá khứ, cố quên đi những nỗi kinh hoàng hiện tại. Tôi quay thẳng trở về ngày đầu tiên của tôi ở đây, Goll bế tôi vào trong thành và nói đùa về con chuột cống to mà ông tìm được, cuộc tranh cãi rằng có nên bỏ mặc cho tôi chết ở ngoài với mẹ tôi không, hay chấp nhận tôi như một người trong thị tộc. Banba kiểm tra tôi, nói với họ rằng tôi là một em bé của

phép thuật, rằng bà sẽ nuôi dạy tôi thành một nữ tu. Một số đàn ông phản đối chuyện đó, nghi ngờ tôi, nhưng Banba bảo rằng họ sẽ khiến cho mọi người trong thành hứng chịu một lời nguyền nếu họ xua đuổi tôi. Cuối cùng bà vẫn làm theo ý của mình, như thường lệ.

Lớn lên trong túp lều nhỏ xíu của Banba. Mọi người khác trong thành cùng sống chung với nhau trong những khu nhà, nhưng một nữ tu luôn được dành cho một chỗ riêng. Nằm trên sàn lều lót cỏ ẩm. Uống sữa dê mà Banba vắt qua một mảnh vải. Nhìn chòng chọc vào một thế giới đôi khi sáng, đôi khi tăm tối. Nghe thấy những âm thanh khi những người to lớn cử động đôi môi, nhưng không chắc những tiếng ồn đó có ý nghĩa gì. Không hiểu được những từ.

Bò, rồi đi chập chững. Tăng trưởng về mặt cơ thể và tâm trí. Mỗi ngày tôi lại học hỏi được nhiều điều hơn, ghép những từ lại với nhau để nói, hét lên sung sướng khi nói đúng những từ đó. Nhận ra tôi có một cái tên - Bec. Nó có nghĩa là "Bé Xíu". Đó là từ mà Goll gọi tôi khi ông tìm thấy tôi lần đầu. Tôi tự hào về cái tên của mình. Nó là thứ duy nhất của riêng tôi, một thứ mà không ai có thể tước đoạt khỏi tôi.

Khi tôi lớn lên, Banba huấn luyện tôi, dạy tôi những cách thức sử dụng phép thuật. Tôi là một kẻ học hỏi nhanh, vì tôi có thể nhớ những từ của bất kỳ câu thần chú nào Banba đã dạy tôi. Dĩ nhiên, có nhiều thứ phép thuật ngoài những câu thần chú. Một nữ tu cần thấm đẫm quyền năng của thế giới quanh mình, hấp thu sức mạnh từ đất đai, từ gió, từ lũ súc vật và những cây cối. Tôi không giỏi về chuyện đó. Tôi ngờ rằng mình không bao giờ trở thành một nữ tu thật sự mạnh mẽ, nhưng Banba bảo sẽ có lúc tôi hoàn thiện hơn, nếu tôi học tập chuyên cần.

Tôi sớm phát hiện ra rằng mình sẽ không bao giờ hòa hợp với mọi người. Những đứa trẻ khác tỏ ra cảnh giác với đứa học trò của người nữ tu. Mẹ chúng cảnh báo chúng không nên làm tôi bị thương, phòng khi tôi biến đôi mắt của chúng thành những vũng nước hay biến hàm răng của chúng

thành những ô vuông bùn nhỏ. Tôi thấy buồn vì không thể là một đứa trong số chúng. Tôi hỏi Banba rằng tôi từ đâu đến, rằng có một nơi nào đó mà tôi có thể tìm tới và được nồng nhiệt đón chào hay không.

Bà thẳng thắn trả lời:

- Không nơi nào chào đón những nữ tu cả. Người dân hài lòng khi có chúng ta ở gần bên, để họ có thể nhờ cậy chúng ta khi mùa màng thất bát hay một phụ nữ gặp khó khăn lúc sinh đẻ. Nhưng họ không bao giờ tin tưởng chúng ta. Họ không giải bày tâm tư của họ với chúng ta trừ khi bắt buộc. Tốt hơn con nên làm quen với chuyện này, Bé Xíu ạ. Đây là cuộc đời của chúng ta.

Cuộc đời cũng không quá tệ. Lúc nào cũng có nhiều thức ăn cho một nữ tu, từ những người khao khát muốn hưởng được ân huệ của bà ta và muốn tránh né một lời nguyền rửa xấu. Và có sự tôn trọng cùng những món quà khi tôi đọc những câu thần chú linh nghiệm. Mọi người tự hỏi tôi sẽ trở nên nhiều quyền năng tới mức nào và tôi có thể làm gì để giúp thành lũy này vững mạnh hơn. Banba thường cười chế giễu điều đó - bà bảo mọi người luôn ngờ vực quá đáng hoặc kỳ vọng quá đáng.

Có vài người đối xử với tôi một cách bình thường, như Goll Độc Nhân. Trước kia ông từng là Vua của làng, nhưng giờ thì chỉ là một chiến binh già nua. Ông không quan tâm tới việc tôi là một người xa lạ, xuất thân không rõ, đang học để trở thành một nữ tu. Với ông, tôi chỉ là một cô bé gái. Thậm chí đôi khi ông còn làm cho tôi trở nên hư hỏng, vì theo cách nào đó ông cảm thấy giống như cha của tôi, do đã tìm thấy tôi và đặt tên cho tôi. Ông thường chơi đùa với tôi, đặt tôi lên đôi vai rộng của mình và công tôi đi quanh lũy, kêu ột ệt như một con lợn trong lúc những người khác bật cười hay châm chọc. Tất cả mọi đứa trẻ đều yêu Goll. Ông là một chiến binh dữ tợn, từng giết nhiều người trong chiến trận, nhưng một cách bí mật, trong tận đáy tim, ông vẫn là một đứa trẻ.

Đó là những ngày tươi đẹp nhất. Mơ mộng về phép thuật mà tôi có khi trưởng thành. Thu hoạch mùa màng. Chăm sóc vật và cừu. Tôi không buộc phải làm những công việc bình thường, nhưng nếu có đứa trẻ nào đó làm biếng và tôi đề nghị giúp, chúng thường để cho tôi làm. Theo thời gian, thậm chí còn có một số trở thành bạn của tôi. Chúng không thừa nhận điều này trước mặt cha mẹ chúng, nhưng khi không có ai nhìn, chúng trò chuyện với tôi và rủ tôi cùng tham dự những trò chơi.

Chơi đùa...làm việc...học cách sử dụng phép thuật. Những quãng thời gian tốt đẹp. Những quãng thời gian đơn giản. Cuộc sống trôi đi theo cách nó đã có từ khi thế giới bắt đầu, như nó được ấn định.

Thế rồi lũ yêu tinh kéo tới.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

2. Thương Vong

-> Tiếng gào của một thằng bé xuyên qua màn đêm tĩnh lặng và cả thành bừng tỉnh giấc. Những chiến binh đã chạy về phía nó trước khi tôi xoay người lại từ chòi canh của mình ở gần cổng. Những bó đuốc được ném vào bóng tối. Tôi nhìn thấy Ninian, nhỏ hơn tôi một tuổi, còn mới đối với việc canh gác...một con yêu hai đầu, được chấp vá lại từ những mẫu xương và thịt của những người đã chết...máu.

Goll là người đầu tiên tới hiện trường. Là một chiến binh theo phong cách cũ, ông chiến đấu lỏa thể, chỉ có một cái khiên nhỏ bằng da, một thanh đoản kiếm và một cái rìu. Ông vung rìu chém con yêu và cắm nó ngập sâu vào một trong hai cái đầu của con quái thú. Con yêu rít lên những vẫn không buông Ninian ra. Nó vung một cánh tay không có thịt về phía Goll và đẩy lùi ông lại, rồi ngoạm bộ răng của cái đầu còn lại vào cổ họng của Ninian. Tiếng gào thét ngưng lại với một âm thanh nghèn nghẹn yếu ớt.

Conn và ba chiến binh khác lao ngang qua Goll và tấn công con yêu. Nó vung thân hình của Ninian vào họ như một cây gậy và đốn ngã hai người trong bọn. Conn và người kia vẫn đứng vững. Conn thọc mạnh mũi giáo vào mắt con yêu. Nó ré lên như một nữ thần báo tử. Người chiến binh kia - Ena - lướt tới gần, tóm lấy đầu của con quái thú và vặn mạnh, bẻ gãy cần cổ của nó.

Nếu bạn bẻ gãy cổ một con người, gần như chắc chắn người đó sẽ chết. Nhưng những con yêu được tạo ra từ những chất liệu cứng rắn hơn.

Những cái cổ bị gãy chỉ làm cho phần lớn bọn chúng bực mình.

Con yêu giơ một tay ra vớ lấy cái đầu mà Goll đã dùng rìu chặt đứt. Xé toạt nó ra và đập liên hồi vào người của Ena. Cô ta vẫn không buông nó ra. Vặn cái cổ một lần nữa theo chiều người lại. Nó gãy lìa và cô ta quăng nó xuống. Cô ta rút ra từ cái bao đeo sau lưng một con dao và đâm vào lớp xương thối rữa của cái sọ. Sau khi tạo thành một cái lỗ, cô ta đưa hai tay giật mạnh sang hai phía, thọc sâu vào và moi ra một nắm óc. Vớ lấy một bó đuốc và đốt cháy lớp chất nhờn màu xám.

Con yêu rú lên và quờ quạng tìm bộ não đang cháy. Con giật cái đầu kia ra khỏi tay nó. Ông quăng nó xuống đất và vung rìu chặt nó nát nhừ. Con yêu rùng mình rồi quy xuống.

- Thêm nhiều nữa!

Từ gần cổng phát ra tiếng gọi. Đêm đã rất khuya - khuya hơn giờ giấc tấn công thường lệ của lũ yêu tinh. Hầu hết các chiến binh trực ca gác chính đã trở về ngủ nghỉ, được thế chỗ bởi những thiếu nhi như tôi. Bình thường, tai mắt của chúng tôi khá tinh nhạy. Nhưng lúc này trời đã gần sáng, phần lớn trong số chúng tôi đều buồn ngủ và uể oải. Chúng tôi đã mất cảnh giác. Bọn yêu tinh đã len vào. Chúng chiếm được lợi thế.

Nhiều người vọt ra khỏi những căn liều. Những bàn tay vớ lấy những ngọn giáo, những thanh kiếm, những cái rìu, những con dao. Những người đàn ông và phụ nữ chạy tới chiến lũy. Hầu hết đều trần truồng, ngay cả những người bình thường vẫn mặc quần áo khi chiến đấu - không có thời gian để mặc.

Lũ yêu tinh nện đùng đùng vào cánh cổng và trèo lên những bờ đất phía ngoài, nhổ bật những cây cọc gỗ vót nhọn của hàng rào, trèo qua. Hẳn con yêu hai đầu phải là một tên làm nghi binh, được cử tới để làm cho

chúng tôi xao lãng. Hoặc là nó có một cảm nhận quá tệ hại về phương hướng, như nhiều con yêu-tử thi vẫn thế.

Những chiến binh leo lên thang hoặc đu người lên bức lũy để ngăn cản bọn yêu tinh. Khó mà nói được có bao nhiêu con quái vật. Dứt khoát phải là năm hoặc sáu. Và ít nhất hai trong số đó là yêu tinh thật sự - những con quái thú Fomorii. ((*Từ Celtic cổ: theo truyền thuyết, đây là một bộ lạc nửa người nửa yêu quái ở Ái Nhĩ Lan thời cổ đại))

Conn đã tới cổng, hét lớn những mệnh lệnh. Ông rống lên với những đứa trẻ đang gác đã rời khỏi vị trí:

- Trở về vị trí. Gọi to nếu thông!

Đám trẻ con run rẩy quay trở lại vị trí và nhìn vào bóng tối, vung vẩy những bó đuốc bên trên đầu chúng. Chúng lần lượt la to: "Thông!" "Thông!" "Thông!"

Một đứa toan la lên "Thô..." rồi hét lớn:

- Không! Có ba con ở đây!

- Đi với ta!

Goll hét lên với Ena và mấy người đã đánh nhau với con yêu đầu tiên. Họ vẫn ở nguyên vị trí sau trận đấu ở cổng, phòng khi có một cuộc tấn công thứ hai như thế này. Goll chỉ huy họ chống lại ba con yêu. Tôi nhìn thấy sự thịnh nộ trên nét mặt ông - ông không giận mấy con quái vật, mà giận chính mình. Ông đã phạm sai lầm với con yêu đầu tiên và để cho nó đánh ngã mình. Chuyện đó sẽ không lặp lại.

Trong lúc các chiến binh xử lý bọn yêu tinh, tôi đi vào giữa thành và chờ đợi. Tôi thường không tham gia vào những trận đánh, tôi quá quý báu nên không thể đánh liều. Nếu bọn yêu tinh xâm nhập vào tuyến phòng thủ,

hoặc nếu một con Fomorii đặc biệt mạnh mẽ xông lên tấn công chúng tôi, đó là khi tôi phải ra tay.

Nói thật tình, tôi nghi ngờ không biết tôi có thể làm được gì nhiều để chống lại một con Fomorii mạnh hơn hay chẳng. Mọi người trong thành đều biết điều đó. Nhưng chúng tôi vờ như tôi là một nữ tu kiệt xuất, chủ nhân của mọi phép thuật. Sự lừa dối đó động viên tinh thần chúng tôi và mang đến cho chúng tôi chút hy vọng mong manh.

Những đứa trẻ nhỏ hơn trong thành tụ tập lại quanh tôi, theo dõi cha mẹ chúng chiến đấu sống chết với bè lũ xấu xa đến từ Thế Giới Khác. Những anh chị của chúng đang ở dưới chân bức lũy, chuyên vũ khí cho những người lớn, sẵn sàng lao vào bọn xâm lăng nếu họ ngã xuống. Nhưng những thiếu niên này sẽ không làm được gì nhiều cho lắm.

Tôi ghét đứng với chúng. Tôi muốn có mặt ở chiến lũy hơn. Nhưng bốn phận cũng có điều bất tiện. Mỗi người chúng tôi phải làm những gì có thể làm tốt nhất. Ước muốn của tôi không quan trọng. Sự an toàn của tòa thành và dân chúng của tôi được đặt lên hàng đầu. Luôn là thế.

Một trong những con Fomorii leo qua hàng rào. Nửa người, nửa lợn. Một cái hàm dài. Một sự pha trộn giữa răng người và nanh lợn lòi. Đôi mắt yêu vàng đục. Những móng vuốt thay vì những bàn tay. Nó rống lên với các chiến binh đang xông lên tấn công nó, rồi phun máu vào họ. Máu bắn vào mặt một phụ nữ. Bà ta hét lên và té nhào khỏi bức lũy. Da thịt của bà ta sủi bọt - máu của con yêu giống như lửa.

Tôi chạy tới chỗ người phụ nữ. Đó là Scotia. Thịnh thoảng chúng tôi cùng ở chung trong một túp lều (giờ đây, khi Banba đã mất, tôi cứ chuyển từ lều này sang lều khác). Lốp da trắng nhạt thường ngày của bà ta biến thành một màu đỏ xấu xí. Những bong bóng thịt vỡ toang. Chất lỏng kêu lên xèo xèo. Scotia đang gào hét.

Tôi áp hai lòng bàn tay lên trán bà ta, làm ngơ sức nóng của da thịt và những giọt chất lỏng nóng như thiêu đốt tấn công vào lớp da của tôi. Tôi đọc lầm rầm những từ của một câu thần chú chữa thương. Scotia thở quá và dịu lại, hai mắt nhắm nghiền. Tôi rút một cái túi nhỏ ra khỏi thắt lưng, mở nó ra và trút những hạt thô màu xanh vào lòng bàn tay trái. Bỏ cái túi xuống, tôi nhổ nước bọt vào những hạt đó và dùng một ngón tay trộn chúng lên, tạo thành một hỗn hợp nhão. Tôi chà thứ bột nhão đó lên lớp thịt biến dạng của Scotia và nó ngưng tan rã. Bà ta đã cực kỳ khiếp hãi nhưng bà ta sẽ sống. Tôi có thể sử dụng những loại bột nhão và thuốc thoa khác để chữa cho các vết thương lành hẳn. Nhưng không phải ngay lúc này. Cần phải tiêu diệt lũ yêu tinh trước đã.

Tôi ngẩng lên. Con yêu mặt lợn đã bị kiếm và đao của các chiến binh đâm thủng nhiều nơi, nhưng nó vẫn chiến đấu và khạc nhổ. Ước gì tôi biết những con quái vật lấy từ đâu ra sức mạnh phi thường đó.

Có tiếng gào thét từ sau lưng tôi - của lũ trẻ! Một con Fomorii giống như nhện nhện đã bò ra khỏi túp lều bên trên địa đạo. Hẳn là con quái vật này đã phát hiện được lối thoát ra nằm bên ngoài bức lũy và đi theo đường địa đạo, rồi phá vỡ những tấm ván phủ bên trên lối vào.

Conn nghe thấy những tiếng thét. Ông tìm kiếm các chiến binh để cử tới cứu chúng. Trước khi ông có thể ra lệnh, có hai anh em lao tới chỗ con yêu. Ronan là Lorcan, cặp song sinh tóc đỏ trong lũy, khoảng mười sáu tuổi. Erc, em trai của họ, đã bị giết chết vài tháng trước. Hai anh em sinh đôi này luôn là những chiến binh mạnh mẽ, ngay từ khi còn là thiếu nhi, nhưng lúc Erc mất đi, họ chiến đấu như những người đàn ông bị quỷ ám. Họ yêu thích việc tàn sát lũ yêu tinh.

Conn lại tập trung vào những con yêu ở cổng. Ông không bận tâm cử thêm các chiến binh khác để xử lý con nhện. Ông tin vào cặp thiếu niên song sinh. Họ có thể nằm trong số những chiến binh trẻ tuổi nhất trong thành, nhưng là hai chiến binh dữ dằn nhất.

Ronan và Lorcan lao vào con yêu. Lúc này, khi nó tới gần hơn, tôi thấy dù có thân hình của một con nhện lớn, nó có bộ mặt và cái đuôi của một con chó. Lũ yêu thường là sự pha trộn giữa các loài thú. Banba từng nói rằng chúng lấy trộm hình thù của những loài thú vật và bản thân chúng ta vì chúng không có trí tưởng tượng để phát minh ra thân hình của chính mình.

Ronan, người cao hơn trong hai anh em, với một mái tóc dài, xoắn, để xõa, có hai con dao cong. Lorcan, với mái tóc cắt sát đầu và hai vành tai đeo nhiều chiếc khuyên, sử dụng một thanh kiếm và một lưỡi hái nhỏ. Cả hai đều có khả năng chiến đấu bằng cả hai tay. Nhưng trước khi họ có thể ngăn cản con nhện đầu chó, nó bắn những sợi lông vào người họ. Những sợi lông vươn ra hết chiều dài dọc theo tám cái chân của nó và có tác dụng như những mũi tên nhỏ bén ngót.

Những sợi lông tấn công hai anh em và khiến họ phải dừng lại và đưa tay lên che mặt để bảo vệ đôi mắt. Họ rít lên, một phần là vì đau, nhưng phần lớn là do bối rối. Con Fomorii chạy tiếp, cất tiếng sủa với niềm hoan xấu xa, và cặp song sinh buộc phải lùi lại, ìu xìu nhìn theo nó.

Tôi có thể gọi Conn tới yểm trợ, nhưng tôi muốn tự tay xử lý con yêu. Tôi sẽ không tự đưa mình vào vòng nguy hiểm, nhưng tôi có thể giúp đỡ, để cho các chiến binh thoải mái tập trung vào những con yêu to lớn, gây rối nhiều hơn.

Tôi vội vã chạy tới chỗ những tổ ong. Trước khi có những vụ tấn công, chúng tôi đặt chúng ở bên ngoài thành, nhưng có một số con yêu rất khoái ăn mật, vì thế chúng tôi đã chuyển chúng vào bên trong. Lũ ong đang nghỉ ngơi. Tôi thò tay vào trong một cái tổ và tóm lấy một nắm ong, rồi lôi chúng ra, thì thầm những từ phép thuật để chúng không chích tôi. Tôi nhanh chóng quay ra, đứng sau lưng Ronan và Lorcan. Lấy tư thế đứng thật vững, tôi vung tay ra và lại thì thầm với lũ ong, lần này là một mệnh lệnh. Chúng đã thức giấc trong lòng bàn tay của tôi.

Đi! - Tôi nạt. Ronan và Lorcan liếc nhìn tôi, ngạc nhiên, rồi bước tránh sang bên. Tôi xòe những ngón tay ra và lũ ong bay thẳng tới con nhện đầu chó, tấn công đôi mắt nó, chích làm mù mắt nó. Con Fomorii kêu oăng oăng và đưa chân đập vào hai mắt, không còn chú ý tới điều gì khác ngoài mấy con ong đang châm đốt. Ronan và Lorcan bước tới, mỗi người một bên. Bốn lưỡi dao kiếm lóe lên trong ánh đuốc - và bốn cái chân lông lá đứt lìa bay vào bóng tối.

Con yêu gục xuống, phân nửa số chân của nó đã mất, mắt đã bị phá hủy. Ronan bước về phía đầu nó, nhắm thẳng, rồi cắm phập lưỡi dao vào óc nó. Con nhện đầu chó đờ ra, kêu oăng oăng lần chót rồi lăn ra chết. Ronan rút lưỡi dao ra và chùi nó vào mái tóc dài của mình. Mái tóc đỏ tự nhiên của anh ta bê bết một màu đỏ thẫm do máu của con yêu. Mái tóc của Lorcan cũng khô vón toàn những máu. Họ không bao giờ tắm gội.

Ronan nhìn tôi và nhe răng cười:

- Làm tuyệt lắm!

Rồi anh ta cùng Lorcan chạy tới chỗ Conn và những đồng đội của ông đang cố đẩy lùi lũ yêu tinh ra khỏi hàng rào.

Tôi thu hồi lũ ong lại. Khu vực của Goll đã an toàn - lũ yêu đang rút lui. Con Fomorii hình lợn đã bị đẩy lùi khỏi hàng rào. Nó đang bám vào những cây cột, nhưng đồng bọn nó không hỗ trợ nó. Khi Ronan và Lorcan tấn công, những lưỡi dao kiếm khiến bầu không khí nóng lên, nó gào lên chói cả tai rồi lùi lại, bỏ chạy. Connal, con trai của Conn, phóng một ngọn giáo theo con yêu. Anh ta reo lên thẳng lợi - hẳn là ngọn giáo đã trúng đích. Connal nhặt một ngọn giáo khác lên. Nhắm vào đích. Rồi hạ nó xuống.

Chúng đang rút lui. Chúng tôi đã qua cơn sóng gió.

Trước khi bất kỳ một ai có cơ hội thở một hơi nhẹ nhõm, có một tiếng gầm giận dữ và mất mát. Nó đến từ chỗ gần sau lưng thành - tiếng của

Amargen, cha của Ninian. Ông ta đang bế đứa con trai đã chết trên tay. Trước đây ông ta có năm đứa con. Ninian là đứa cuối cùng. Những đứa khác, và vợ ông, tất cả đã bị lũ yêu giết chết.

Conn vội vã băng qua thành tới chỗ Amargen để nói lời an ủi. Trước khi Conn tới chỗ ông ta, Amargen đứng lên, đôi mắt điên dại, và chạy về phía cỗ xe mà những chiến binh xe ngựa của chúng tôi sử dụng khi chiến đấu. Nó đã nằm không ở đó trên một năm, từ khi những cuộc tấn công của lũ yêu tinh bắt đầu. Conn nhận ra ý định của Amargen và nhảy ra khỏi bức lũy, gầm lên:

- Không!

Amargen dừng lại, rút thanh kiếm của mình ra và chỉ nó vào Conn:

- Ta sẽ giết bất kỳ ai cố ngăn cản ta.

Không có chút lừa bịp nào trong lời đe dọa. Conn biết ông phải đánh nhau với người chiến binh đã nổi điên để ngăn ông ta lại. Ông cân nhắc tình thế, rồi quyết định tốt hơn cứ để cho Amargen đi. Ông lắc đầu và quay đi. Vẫy tay ra hiệu cho những người đứng gần cổng mở nó ra.

Amargen nhanh chóng lôi cỗ xe - một chiếc xe ngựa thật sự, không giống như những cỗ xe tuyệt vời bằng vàng của những nhà vô địch trong các truyền thuyết - tới gần một con ngựa. Nó là con ngựa cuối cùng của chúng tôi, một con thú gầy trơ xương, kiệt sức. Ông ta đưa mặt cùn của lưỡi dao quất vào hai chân sau của con ngựa và nó vọt đi với một nước đại đáng kinh ngạc. Chạy qua cánh cổng để mở, Amargen đuổi theo lũ yêu tinh và gầm lên thách thức. Tôi nghe những tiếng khịt mũi kích động của chúng khi chúng dừng lại và quay lại để đối mặt với ông ta.

Cánh cổng đóng lại. Một vài người trên bức lũy im lặng quan sát trong lúc Amargen đánh nhau với lũ yêu ở ngoài khu đất trống. Hầu hết quay mặt đi. Một lúc sau có tiếng người kêu rú lên. Giọng của một người đàn ông.

Kinh hoàng, nhưng không có gì mới. Tôi thầm nguyện cầu cho Amargen, rồi hướng sự chú ý của mình vào những người bị thương, vội vã đi tới bức lũy để xem ai cần tới sự giúp đỡ của tôi. Trận đánh đã kết thúc. Đã tới lúc chữa trị. Thời điểm của phép thuật. Thời điểm của Bec.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TÔI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

3. Những Người Tị Nạn

-> Không có mây. Một ngày trong trẻo nhất trong suốt một thời gian dài. Tốt cho việc chữa trị. Tôi hấp thu năng lượng từ mặt trời. Nó chảy qua người tôi và từ những ngón tay của tôi tới người bị thương. Tôi dùng thuốc, những miếng cao dán và thuốc nước ở tất cả những nơi cần dùng đến. Dùng phép thuật với những người bị thương nghiêm trọng hơn - Scotra và vài người khác đã bị con Fomorii có máu nóng như lửa tấn công.

Các chiến binh đã mệt mỏi, giấc ngủ của họ bị quấy nhiễu. Họ sẽ nghỉ ngơi sau, nhưng hầu hết đều bực dọc đến nỗi không muốn quay về lều của mình ngay. Phải mất một, hai giờ, sự khát khao chiến trận mới qua đi. Giờ thì họ đang uống rượu coirm ((*Từ Celtic cổ chỉ một loại thức uống có cồn)), ăn bánh mì và thảo luận về trận chiến cùng lũ yêu tinh.

Tôi thì ổn. Tôi đã ngủ tròn giấc, chỉ mới ra gác được một lúc trước cuộc tấn công. Đó là cách thức thông thường của tôi vào những đêm không có một cuộc tấn công sớm.

Sau khi chăm sóc những người bị thương nặng, tôi đi lang thang quanh quân trong thành, phòng khi tôi đã bỏ sót một người nào đó. Tôi từng nghĩ là cái thành này rộng lớn, mười túp lều nằm trong một bức lũy hình tròn, có nhiều chỗ cho mọi người. Bây giờ có cảm giác nó chật chội như một cái thùng lọng. Trong năm vừa rồi, đã có nhiều túp lều hơn được dựng lên để làm chỗ trú ngụ cho những người mới đến từ các làng lân cận trong tuath ((*Từ Celtic cổ chỉ một đơn vị hành chính cấp hạt/huyện)) của

chúng tôi. Nhiều người trong số họ là những người sống gần đó và bị buộc phải bỏ nhà chạy tới đây để được an toàn. Giờ có tới hai mươi hai túp lều, và dù những bức tường rào của thành đã được mở rộng ra phía ngoài hồi mùa xuân, chúng tôi vẫn không thể mở rộng được nhiều.

Việc sử dụng phép thuật khiến tôi thấm mệt và thấy đói. Tôi không có nhiều quyền năng, không giống Banba chút xíu nào. Mặt trời có giúp sức đấy, nhưng không đủ. Tôi cần thức ăn và nước uống. Nhưng không phải rượu coirm. Thứ đó khiến tôi chóng mặt và buồn nôn. Sữa khuấy mật ong sẽ mang tới cho tôi sức mạnh.

Goll đang ngồi cạnh những thùng đựng sữa. Trông ông có vẻ chán nản. Ông đang gãi vào lớp da bên trên con mắt phải bị mù. Nhiều năm trước, Goll từng là vua của cả tuath này, người đàn ông hùng mạnh nhất trong vùng, chỉ huy tất cả các thành lũy địa phương. Thậm chí còn có lời đồn rằng ông có thể trở thành vua của tỉnh - miền đất của chúng tôi chia thành bốn phần lớn, mỗi phần do kẻ hùng mạnh nhất trong số các vị vua cai trị. Chưa có ai trong số các lãnh tụ địa phương của chúng tôi nắm quyền cai trị của một tỉnh. Đó là viễn cảnh phấn khích. Goll được sự ủng hộ của mọi vị vua trong tuath của chúng tôi và nhiều ông vua khác ở các vùng lân cận. Thế rồi ông bị mất một mắt trong một trận chiến và phải bước xuống. Ông không tỏ ra cay đắng. Ông không bao giờ nói tới chuyện đã xảy ra. Đây là định mệnh của ông và ông chấp nhận nó.

Nhưng sáng nay Goll đang trong một tâm trạng u ám. Ông ghét phạm sai lầm. Cảm thấy tiếc cho người chiến binh già, tôi ngồi xuống cạnh ông và hỏi ông có muốn uống chút sữa hay không.

- Không, Bé Xíu - Ông nói với một nụ cười yếu ớt.

- Đó không phải là lỗi của ông - Tôi nói - Đó chỉ là một cú tấn công may mắn của một con Fomorii.

Goll làu bàu trong miệng. Lẽ ra chuyện kết thúc ở đó, nếu như Connla không đứng bên cạnh, tay cầm một ca rượu coirm, khoác lác về con yêu mà anh ta đã dùng giáo đâm trúng. Anh ta nghe được nhận xét của tôi và cười hô hô:

- Đó không phải là may mắn! Goll là một con dê già lỗi thời!

Goll cứng người lại và trợn mắt nhìn Connla. Mười tám tuổi, chưa lấy vợ, Connla là một trong số đàn ông đẹp trai nhất trong tuath, cao và mảnh dẻ, với mái tóc được tết một cách cẩn thận và một bộ ria mép, không có râu cằm, và những hình xăm hợp mốt. Tấm áo choàng của anh ta được gắn vào nhau bằng một cây kim vàng đẹp đẽ, và đính đầy châu báu. Không như đa số những người đàn ông khác, thường mặc áo dài và thắt dây ngang lưng, anh ta thích những cái quần dài tới đầu gối hơn. Anh ta là người đầu tiên trong thành mặc chúng, dù sau đó đã có nhiều người làm theo anh ta. Đôi ủng của anh ta làm từ loại da tốt nhất, viền lông ngựa rất đẹp mắt. Trông anh ta giống một ông vua hơn cả cha của anh ta, và khi Conn chết, anh ta sẽ trở thành một trong những người được ưa thích nhất để thay thế ông ta. Hầu hết thiếu nữ trong tuath đều khao khát anh ta vì vẻ đẹp trai và tương lai xán lạn. Nhưng anh ta không phải là chiến binh giỏi. Mọi người đều biết Connla chỉ là một chiến binh hạng trung bình. Và còn lâu mới là người dũng cảm nhất.

Goll gầm gừ:

- Ít nhất ta cũng có mặt ở đó để phạm sai lầm. Còn người ở đâu, Connla, có lẽ đang bận tết tóc của người hả?

Connla khăng khăng:

- Tôi trong đám đông chiến đấu. Tôi đã tấn công một con yêu. Tôi nghĩ tôi đã giết chết nó.

Goll cười nhạt:

- Phải. Người đã dùng giáo đâm nó. Vào lưng. Trong lúc nó đang bỏ chạy - Ông chậm rãi vỗ tay - Một hành vi gan dạ nhất.

Connla rút lên. Giơ tay với lấy một ngọn giáo. Goll chụp cái rìu của mình.

- Đủ rồi!

Conn quát lên. Ông vẫn đang theo dõi cặp chiến binh này. Dường như ông luôn có mặt khi Connla sắp gây rắc rối. Vị vua bước tới, quắc mắt:

- Dù không có sự gây gổ giữa chúng ta, việc chúng ta phải đánh nhau với lũ yêu tinh hàng đêm còn chưa đủ quá tệ hay sao?

Connla rên rỉ:

- Ông ta thắc mắc về sự can đảm của con.

- Còn con thì gọi ông ta là một con dê già - Conn bẻ lại - Giờ hãy bắt tay nhau và quên chuyện đó đi. Chúng ta không có thì giờ để cãi cọ. Hãy là đàn ông, đừng là trẻ con.

Goll thở dài và chìa bàn tay ra. Connla nắm lấy nó, nhưng mặt của anh ta nhăn nhúm lại và anh ta bắt rất nhanh, rồi quay lại với cái nhóm nhỏ đàn ông luôn túm tụm quanh anh ta. Trong lúc họ bỏ đi, anh ta bắt đầu kể lại cho họ nghe về con yêu mà anh ta đã đâm và anh ta chắc chắn cú đâm đó là chí mạng như thế nào, khoác lác về kỹ năng tuyệt vời và lòng can đảm của mình.

-> Một lúc sau. Cổng thành đã mở. Những đàn bò và cừu đã được thả ra ngoài để gặm cỏ. Bọn yêu tinh chỉ có thể tới trong đêm, tạ ơn các đấng thần linh. Nếu chúng cũng có thể tấn công vào lúc ban ngày, chúng tôi sẽ không bao giờ có thể cho súc vật ra ngoài gặm cỏ hay chăm sóc mùa màng.

Tôi ra ngoài đi dạo. Tôi thích ra phía ngoài bức lũy khi bốn phận của tôi cho phép, để đôi chân được giãn gân giãn cốt, để hít thở không khí trong lành. Tôi lững thững đi tới một ngọn đồi nhỏ bên ngoài thành, từ trên đỉnh ngọn đồi đó tôi có thể nhìn băng qua dòng sông của xứ Sionan tới những ngọn đồi cao hơn ở phía xa. Nhiều người trong đám đàn ông đã từng tới những ngọn đồi đó, để săn bắn hay đánh nhau. Tôi thích trèo lên những đỉnh đồi để xem thế giới sẽ trông như thế nào từ đó. Nhưng đó là một hành trình nhiều ngày đêm. Không có cơ may nào để thực hiện điều này trong lúc bọn yêu tinh đang tấn công. Và với tất cả những gì chúng tôi biết, bọn yêu tinh sẽ luôn sẵn sàng tấn công.

Tôi cảm thấy lẻ loi vào những lúc như thế này. Tuyệt vọng. Tôi ước gì Banba có mặt ở đây. Bà có nhiều quyền năng hơn tôi và có tài tiên tri. Bà mất hồi mùa đông trước, bị một con yêu giết chết. Đã tới quá gần trận đánh nhau. Bị một con Fomorii có cặp ngà thay vì những cánh tay tấn công. Mất hai ngày hai đêm bà mới chết. Kể từ đó tôi không còn học được bất kỳ phép thuật nào. Tôi làm việc với những câu thần chú mình đã biết, để duy trì địa vị, nhưng không có một người thầy thì thật là khó. Tôi phạm nhiều sai lầm. Tôi cảm thấy phép thuật của mình yếu đi, trong lúc lẽ ra nó phải gia tăng mỗi ngày.

- Chừng nào việc này sẽ chấm dứt, Banba? - Tôi lẩm bẩm, mắt hướng về phía những ngọn đồi xa - Có phải lũ yêu tinh sẽ tiếp tục đến cho tới khi chúng giết chết tất cả chúng ta không? Có phải chúng sẽ chiếm lấy thế giới này không?

Im lặng. Một cơn gió nhẹ khua động những cành lá của mấy cây cối gần đó. Tôi nhìn kỹ những nhánh cây đang đu đưa, phòng khi tôi có thể đọc được một dấu hiệu. Nhưng dường như đó chỉ là một cơn gió bình thường - không phải là giọng nói từ Thế Giới Khác của Banba.

Một lúc sau tôi chào tạm biệt những ngọn đồi và quay trở vào thành. Còn có công việc phải làm. Thế giới có thể bốc cháy bùng bùng, nhưng

chúng tôi phải sống tiếp như thường lại. Chúng tôi không thể để cho bọn yêu tinh nghĩ rằng chúng đã đánh bại chúng tôi. Chúng tôi không dám để cho chúng biết chúng tôi đã gần quy ngã tới mức nào.

-> Sau một bữa ăn nhanh với bánh mì chấm sữa, tôi bắt đầu những công việc nhỏ hàng ngày của mình. Công việc đầu tiên của hôm nay là dệt vải. Tôi là một thợ dệt giỏi. Những ngón tay nhỏ đen đúa của tôi giống như những con lươn len qua khung cửi. Tôi là người dệt nhanh nhất trong thành. Vải của tôi dệt ra không phải là thứ tốt nhất, nhưng cũng không tệ lắm.

Kể đến tôi lấy mật từ các tổ ong. Những đàn ong này là của Banba. Bà đã mang theo chúng khi tới định cư trong thành từ nhiều năm trước. Giờ đây chúng là trách nhiệm của tôi. Hồi còn nhỏ hơn, chúng làm tôi sợ, nhưng giờ thì không còn nữa.

Nectan đã quay về sau một chuyến đánh bắt cá. Ông vất hai con cá hồi lớn xuống trước mặt tôi và bảo tôi làm sạch chúng. Nectan là một nô lệ, vị bắt ở nước ngoài khi ông là một cậu bé. Goll chiếm được ông ta trong một cuộc đánh nhau với một vị vua của một thị tộc khác. Giờ thì ông cũng là một thành phần trong thành như bất kỳ người nào khác, một người tự do về mọi thứ ngoài cái tên.

Tôi thích làm cá. Một số phụ nữ ghét việc này, vì mùi tanh, nhưng tôi không quan tâm. Tôi cũng thích quan sát bộ ruột của chúng để tìm kiếm những dấu hiệu và những điềm lành dữ, hay những bí mật trong quá khứ của tôi. Tôi chưa linh cảm được điều gì từ bộ ruột của một con cá nhưng tôi vẫn sống trong hy vọng.

Những người phụ nữ đang xay lúa mì trong những cối xay bằng đá, để làm bánh mì hay nấu cháo đặc. Một số làm việc trên những mái liêu, lợp

tranh và vá lại những lỗ thủng. Tôi thích dựng một túp lều ngay từ bước đầu tiên, vẽ một vòng tròn trên mặt đất và dựng nó lên từng chút một. Trong việc xây dựng có cái gì đó mang tính chất phép thuật. Banba từng bảo tôi rằng tất cả những thứ phi tự nhiên - quần áo, những túp lều, những loại vũ khí - đều là kết quả của phép thuật. Bà bảo nếu không có phép thuật, những người đàn ông và phụ nữ sẽ là những con vật, giống như tất cả các loài thú khác.

Đa số những người đàn ông đang ngủ, nhưng có vài người đang lau chùi dao kiếm của mình và vẫn còn thảo luận về trận đánh đêm qua. Đó là một trong những đêm dễ dàng nhất của chúng tôi. Cuộc tấn công không kéo dài và số lượng của bọn yêu tinh còn ít. Một số người cho rằng đây là dấu hiệu cho thấy lũ Fomorii đang chết dần mòn và quay lại Thế giới Khác. Nhưng họ là những kẻ mộng mơ. Cuộc chiến này với lũ yêu tinh là một con đường dài chưa kết thúc. Tôi không cần tới những bộ ruột cá cũng biết điều đó!

Fiachna đang làm việc một mình, uốn thẳng những thanh kiếm bị cong vẹo, gắn cán mới vào những lưỡi rìu, mài những con dao. Chúng tôi là thị tộc duy nhất tổng tuath có thợ rèn của chính mình. Đó là nhờ công lao của Goll lúc ông còn làm vua. Đa số những người thợ rèn đi lang thang từ thị tộc này sang thị tộc khác để tìm kiếm việc làm. Goll nhận ra rằng nếu chúng tôi trả tiền cho một người thợ rèn để ông ta ở lại, cư dân từ các thành lũy, cathair ((*thành có tường đá bao bọc)) và crannog ((*thành nằm trên một hòn đảo giữa một hồ nước)) lân cận sẽ tìm tới chỗ chúng tôi khi vũ khí và công cụ của họ cần sửa chữa, còn hơn là chờ một người thợ rèn đi ngang. Ông đã nghĩ đúng. Thành lũy của chúng tôi trở thành một trung tâm quan trọng của tuath - cho tới khi cuộc tấn công bắt đầu. Bọn yêu tinh đã chấm dứt nhiều lễ thói thông thường. Giờ đây không còn ai đi lại, trừ phi là để chạy trốn lũ Fomorii.

Khi có cơ hội, tôi đi tới chỗ Fiachna đang gõ uốn một lưỡi dao đặc biệt cứng đầu. Tôi vừa lặng lẽ quan sát anh vừa nghịch một lọn tóc ngắn đỏ hoe, mỉm cười e thẹn. Tôi thích Fiachna. Anh thấp hơn hầu hết những người đàn ông, và mảnh khảnh, một điều hơi lạ đối với một thợ rèn. Nhưng anh ta rất giỏi nghề. Khỏe hơn vẻ ngoài nhiều. Anh vung những cây búa và vũ khí nặng nề một cách dễ dàng. Nếu tôi có thể lấy chồng, tôi thích cưới Fiachna. Nếu không còn điều gì khác, chúng tôi có kích thước phù hợp với nhau. Có lẽ do cái tên mà Goll đặt cho tôi, hay có lẽ do sự trùng hợp, nhưng tôi là một trong số các cô gái nhỏ bé nhất trong thành.

Nhưng không phải chỉ vì kích thước của anh. Tôi thích bản tính tử tế và gương mặt dịu dàng của anh. Anh có một bộ râu ngắn - vàng sẫm, giống mái tóc của anh - nhưng nó không giấu đi nụ cười của anh. Hầu hết đàn ông đều có râu rậm đến độ bạn không thể nhìn thấy mồm của họ, vì thế bạn không bao giờ biết họ đang mỉm cười hay đang cau có.

Tôi thường mơ tới việc trở thành vợ của Fiachna, sinh con cho anh, cùng sát cánh bên anh chiến đấu với lũ yêu tinh. Nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Hầu như tôi đã tới lứa tuổi kết hôn - tôi có kinh nguyệt từ hai năm trước, sớm hơn hầu hết các cô gái khác - nhưng tôi không bao giờ có thể kết hôn. Phép thuật và hôn nhân không phù hợp với nhau. Những nữ tu và nam tu sĩ sẽ mất đi phép thuật nếu họ yêu.

Đôi khi, tôi thấy buồn khi nghĩ tới việc không thể kết hôn. Tôi chợt nhận ra tôi đang ao ước rằng mình có thể bình thường, rằng phép thuật sẽ biến mất khỏi người tôi, cho phép tôi tự do kết hôn như các cô gái khác cùng lứa tuổi. Nhưng đó là những ý nghĩ ích kỷ, và tôi cố sức xua đuổi chúng đi. Mọi người cần phép thuật của tôi. Nó không phải là phép thuật mạnh nhất trên đời và tôi cực kỳ cần tới một người thầy dẫn dắt tôi. Nhưng thế vẫn tốt hơn là không có một pháp sư nào trong thành cả.

Fiachna ngẩng lên và bắt gặp tôi đang nhìn anh đăm đăm. Anh mỉm cười, nhưng không phải theo kiểu trêu chọc, không giống như cách Connla

cười tự mãn nếu anh ta thấy tôi nhìn anh ta.

- Tối qua cô đã làm rất tốt với đàn ong - Fiachna nói với giọng mềm mại, du dương, giống giọng của một vị thần tiên hơn là giọng của một con người.

Tôi cảm thấy mặt mình đang đỏ ửng lên.

- Đâu có gì nhiều - Tôi lẩm bẩm, thò ngón chân cái bên phải ra khỏi rìa chiếc dép và dũi dũi lên mặt đất.

Fiachna nói:

- Cô đang trở nên mạnh mẽ hơn. Cô sẽ sớm trở thành một nữ tu nhiều quyền năng.

Cả hai chúng tôi đều biết đó là một lời nói dối nhưng tôi mèn anh vì đã nói câu đó. Tôi nhoèn miệng cười toe toét, giống như một em bé bị cù vào rốn. Sau đó Cera gọi tôi và bảo tôi đưa cho bà ta một cuộn len đã nhuộm.

Tôi hỏi nhanh Fiachna, hy vọng có một cơ để ở lại với anh:

- Anh có muốn tôi giúp anh chữa mấy thứ vũ khí không? Tôi có thể phù chú những lưỡi dao. Đưa phép thuật vào chúng. Làm cho chúng mạnh hơn.

Fiachna lắc đầu:

- Không cần đâu. Tôi làm sắp xong rồi. Chiều nay tôi sẽ chữa các công cụ làm nông.

- Ồ - Tôi cố không để lộ sự thất vọng của mình - Thôi được, nếu anh cần tôi thì cứ gọi nhé.

Fiachna gật đầu:

- Cảm ơn, Bec. Tôi sẽ gọi.

Những lời đơn giản, nhưng trong lúc tôi nhúng những sợi len vào một cái chum đựng đầy thuốc nhuộm màu xanh da trời, chúng ngân lên trong đầu tôi thật lâu, làm cho tôi mỉm cười.

-> Buổi chiều, trong lúc những người đàn ông đang ngáy pho pho trong giấc ngủ và những người phụ nữ đang nấu nướng bữa tối, một người trực gác kêu lên cảnh báo:

- Có những hình dáng xuất hiện ở hướng bắc.

Ngay tức khắc cả thành trở nên cảnh giác. Bọn yêu tinh chưa bao giờ tấn công sớm thế này - ít nhất phải hai giờ nữa ánh sáng ban ngày mới tắt - nhưng chúng tôi đã học được cách không xem bất cứ điều gì là lẽ đương nhiên. Những người đàn ông đã ra khỏi lều của họ và cầm lấy vũ khí trong vòng vài giây. Các nữ chiến binh quăng những cái khung cửi, lược chải len, công cụ và nôi thach sang một bên, vội vã chạy tới bức lũy. Những người bên ngoài lũy được triệu tập trở vào. Họ vội vã vào thành, bồn chồn xua lũ gia súc đi phía trước.

Conn bước ra khỏi túp lều nằm giữa làng, mắt nheo lại, trông có vẻ ít lo lắng hơn bất kỳ người nào khác. Một vị vua không bao giờ nên tỏ ra sợ hãi. Ông trèo lên bức lũy và sải bước về phía người trực gác. Nhướng mắt nhìn về phía xa. Connla hét lên từ dưới đất:

- Có phải bọn yêu tinh?

Conn làu bàu:

- Trông không giống thế. Có hình dáng con người. Nhưng có thể họ là những người chết.

Những người chết thường trở lại để ám ảnh chúng tôi. Bọn yêu tinh lôi những thi hài ra khỏi những ngôi mộ đá hay mộ hình nộm. Chúng dùng ma thuật để phủ đầy các xác chết với sức sống xấu xa, đôi khi gắn những mảnh cơ thể từ nhiều nạn nhân vào nhau. Chúng tôi không biết chắc vì sao chúng làm điều đó. Có lẽ một số trong bọn không thể tự tạo ra cơ thể của chúng và phải lấy cắp xương người chết của chúng tôi. Năm ngoái chúng tôi đã đi tới tất cả những ngôi mộ trong vùng mà chúng tôi biết để thiêu cháy những xác chết. Nhưng còn có nhiều ngôi mộ được giấu kín và bị bỏ quên. Bọn yêu tinh luôn luôn tìm những cơ thể mới. Đôi khi, có vẻ như trên thế giới có nhiều người chết hơn là người sống.

Conn quan sát suốt nhiều phút, thêm nhiều người trong thị tộc tới bên cạnh ông, giơ tay lên che mắt, nhìn chăm chú những hình dáng đang tiến tới gần. Tôi thấy những người có đôi mắt tinh nhanh hơn trong số họ - Ronan, Lorcan, Ena - tỏ ra nhẹ nhõm và tôi biết việc này sẽ ổn. Nhưng không ai nói bất kỳ điều gì trước Conn. Việc tuyên bố rõ ràng mọi chuyện là chức phận của ông.

Cuối cùng, Conn mỉm cười nói:

- Đừng lo. Họ là người. Còn sống.

Cả thành bình thân trở lại và mọi người quay về với công việc bình thường của mình. Chúng tôi tò mò về những người lạ này nhưng chúng tôi sẽ tìm hiểu mọi điều về họ vào đúng lúc. Không ích gì việc đứng đó đoán mò, khi còn có những công việc phải thực hiện.

-> Nửa giờ sau họ tới nơi, rách nát và mệt mỏi vì chiến trận và đường xa. Bốn người đàn ông, ba phụ nữ và bốn trẻ em. Chúng tôi biết họ - thị tộc MacCadan. Khi bọn yêu tinh tấn công lần đầu, Conn đã cử một người đại diện tới gặp Cadan và hỏi ông ta có đồng ý trở thành một đồng

minh hay không. Giữa chúng tôi từng có một mối thù nhưng Conn muốn giảng hòa, để chúng tôi có thể cùng nhau chiến đấu với lũ yêu tinh. Cadan đã từ chối. Ông ta nói rằng nhân dân của ông ta có thể đứng một mình. Từ dạo đó chúng tôi không còn nghe nói gì về họ.

Cadan không có trong số mười một người này. Người chỉ huy là một chiến binh già - thậm chí còn già hơn cả Goll - ông ta bước khập khiễng và run rẩy một cách đáng thương khi không cử động. Khi tới cổng, ông ta tự xưng là Tiernan MacCadan và xin được cho vào thành. Mười một người chậm chạp lê bước vào thành và tỏ ra khốn khổ, đầu cúi gằm xuống.

Conn đi thẳng tới Tiernan và nòng ẵm vỗ lên đôi cánh tay của ông ta, chào đón ông ta. Ông hỏi họ có thấy đói khát gì không. Tiernan đáp rằng có và Conn ra lệnh chuẩn bị một bữa tiệc khoản đãi. Những người phụ nữ ngay lập tức bắt tay vào việc.

Conn dẫn những người khách tới khu vực trước lều của mình và để cho họ sắp xếp các thứ. Họ không mang theo nhiều lắm - quần áo thay đổi, vài món vũ khí, vài món công cụ - nhưng rõ ràng đó là những gì họ có. Tôi biết chuyện gì đã xảy ra, như Conn và mọi người khác biết, nhưng không ai nói bất cứ điều gì. Chúng tôi để cho Tiernan giải thích.

Lũ yêu tinh đã đàn áp họ. Kết thúc đã đến từ lâu nhưng họ cố ngoan cường chống cự, thậm chí vượt qua cả điểm mà họ biết là điên rồ. Những chiến binh giỏi nhất của họ đã gục ngã trước lũ Fomorii xấu xa, trẻ con của họ bị bắt đi, gia súc của họ bị giết chết, mùa màng của họ bị tiêu hủy.

Tiernan thở dài:

- Nhiều người đã chống lại việc ở lại. Chúng tôi nói đó là một sự điên rồ, rằng chúng tôi sẽ bỏ mạng nếu không tìm tới góp sức với những thị tộc láng giềng. Nhưng Cadan bảo chúng tôi sẽ mất mặt nếu rút lui. Ông ta là một con người kiêu hãnh, không muốn khom lưng. Nhưng rốt cuộc, như tất

cả những ai không chịu khom lưng, ông ta đã thất bại. Lũ Fomirii cướp đi ông ta và ba người khác hồi đêm qua. Sáng nay, trước khi mặt trời lên, chúng tôi gom đồ đạc và đi tới đây. Chúng tôi hy vọng được chiến đấu với các người, để trợ giúp bất cứ điều gì chúng tôi có thể, để...

Ông ta ngừng bật. Hai trong số những người đàn ông đã bị thương nặng, và Tiernan thì không còn trẻ nữa. Một trong số những người phụ nữ là chiến binh, nhưng hai người kia thì không. Và lũ trẻ thì còn quá nhỏ để có thể chiến đấu. Tiernan đang cố làm ra vẻ như chúng tôi cần họ, rằng họ có thể tạo nên sự khác biệt. Nhưng thật sự thì họ chỉ tìm nơi ẩn náu. Việc cứu mang họ là một sự thương hại chứ không phải là một sự liên kết.

Đám đàn ông trong thành đang ngồi thành một vòng tròn quanh những người mới đến. Tôi ngồi ở mé ngoài, chỉ được phép ngồi gần thế này để phòng khi có bất kỳ vấn đề nào liên quan tới phép thuật phát sinh. Tôi nhìn thấy sự ngờ vực trên mặt của hầu hết mọi người. Chúng tôi đã quá đông đúc chật chội rồi. Chúng tôi cần mở rộng tòa thành lần nữa để chứa thêm mười một người một cách thoải mái. Khó mà làm được điều đó khi bạn nằm dưới sự tấn công của lũ yêu tinh trong hầu hết các đêm.

Tiernan cảm nhận được tâm trạng đó và nói nhanh:

- Chúng tôi có thể tự dựng lều cho chính mình. Mấy người phụ nữ của chúng tôi rất khéo léo, cả lũ trẻ nữa. Chúng tôi sẽ phụ thuộc vào lòng hiếu khách của các vị trong vài tuần nhưng sẽ làm việc suốt mọi giờ chúng tôi có thể để dựng lều cho mình. Chúng tôi sẽ không trở thành một gánh nặng. Và nếu có đánh nhau, chúng tôi mạnh mẽ hơn vẻ ngoài của mình. Ngay cả đứa nhỏ nhất cũng đã lấy máu kẻ thù. Chúng tôi...

Conn cắt ngang:

- Thoải mái đi, anh bạn. Chúng tôi hài lòng vì các người đã tới với chúng tôi khi còn có nhiều thị tộc khác mà các người có thể tới. Rất hân

hạnh được tiếp nhận các người. Tôi chắc rằng các người sẽ là một sự trợ giúp lớn lao.

Tiernan chớp mắt. Ông ta không mong đợi một sự đón chào lịch thiệp như thế. Sau nhiều năm thù hận, điều này vượt quá những gì ông ta dám hy vọng. Những giọt lệ rưng rưng trong mắt ông ta nhưng ông ta quệt chúng đi và mỉm cười:

- Ông là một vị vua chân chính - Ông ta ca ngợi Conn.

- Và một người bạn chân chính, tôi hy vọng thế.

Conn đáp, rồi ra lệnh chuẩn bị giường cho những thị tộc MacCadan. Một số người không thích điều này - mặt của Connla tối sầm như một đám mây mùa đông - nhưng không một ai tranh cãi với vua của chúng tôi, chắc chắn là không, trước mặt của những người khách. Vì thế họ vâng lệnh mà không hề thắc mắc, chuyển những cái giường, quần áo và đồ dùng từ lều này sang lều khác, gom tụ lại thậm chí còn sát nhau hơn trước, ép chặt vào nhau, chừa chỗ cho những người mới vừa bổ sung cho cái thị tộc bị yêu tinh hành hạ của chúng tôi.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TÔI

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

4. Thằng Bé

-> Khi các bước chuẩn bị cho bữa tiệc đang diễn tiến, và mặt trời đã gần lặn xuống, có tiếng gọi từ một người trực gác khác:

- Tôi nhìn thấy có người từ xa đang chạy về phía chúng ta!

Conn nhướng mày nhìn Tiernan. Họ đang nói chuyện về các trận đánh với lũ yêu tinh. Tôi ngồi hóng chuyện sát bên. Người kể chuyện của chúng tôi đã bỏ trốn không lâu sau khi các cuộc tấn công bắt đầu, vì thế tôi chịu trách nhiệm lưu giữ lịch sử của thị tộc. Tôi không phải là một người kể chuyện bẩm sinh nhưng tôi có một ký ức tuyệt hảo.

Tiernan nói;

- Không phải là một trong số chúng tôi. Chúng tôi đã đưa theo tất cả những ai còn sống.

Conn hét lên với người trực gác:

- Nó có phải là một con yêu?

Câu trả lời vọng lại:

- Trông nó không giống một con yêu. Tôi nghĩ đó là một thằng bé. Nhưng tốc độ nó đang chạy...tôi không chắc.

Conn trở lại chỗ bức lũy với Tiernan và vài chiến binh của chúng tôi. Tôi len lén theo sau họ. Bình thường tôi tránh lối mặt trên chỗ đất cao, nhưng một con yêu tinh đơn độc dưới ánh sáng ban ngày không thể là một mối đe dọa lớn.

Khi hình dáng đó chạy tới gần hơn, chúng tôi thấy nó là một thằng bé, trạc tuổi tôi hoặc lớn hơn chút ít, chạy nhanh đến không thể tin nổi, cái đầu nhấp nhô một cách lạ lùng. Nó phóng tới cổng, làm nghe những tiếng thét yêu cầu tự xưng danh tánh của Conn, rồi dừng lại và căm lặng nhìn chúng tôi. Tóc đen và đôi mắt nhỏ. Nó cười toe toét, dù Conn đang gầm lên với nó, dọa sẽ phóng ngọn giáo qua tim nó nếu nó không thông báo về dự định của mình. Rồi nó ngồi xuống, hái một bông hoa và đùa nghịch với cái bông đó.

Conn có vẻ giận dữ nhưng lúng túng, ông làu bàu:

- Một thằng khờ.

Tiernan nói khe khẽ:

- Đó có thể là một cái bẫy.

Conn phản đối:

- Lũ yêu tinh không cử con người tới để cài bẫy.

Tiernan nói:

- Nhưng ông đã thấy nó chạy nhanh như thế nào. Và nó không có vẻ gì mệt mỏi. Thậm chí nó còn không chảy mồ hôi. Có thể nó không phải là con người.

Conn gọi:

- Bec, cô có cảm nhận được điều gì không?

Tôi nhắm mắt lại và tập trung vào thằng bé. Lũ yêu tinh có một cảm giác khác với con người. Chúng phát ra tiếng o o với năng lượng của thế giới riêng của chúng. Ở thằng bé này lấp lóe thứ năng lượng đó. Tôi toan nói cho Conn biết nhưng rồi có một điều kỳ lạ xảy ra. Tôi cảm nhận được một sự thay đổi ở thằng bé. Mở mắt ra, tôi thấy rằng ánh sáng xung quanh nó đã khác. Trông như thể tôi đang nhìn nó qua một màn sương mù dày đặc. Khi tôi nheo mắt lại, tôi nhận ra thằng bé không còn ở đó. Thay vì thế, tôi đang nhìn chăm chặp vào mẹ tôi.

Không thể nào nhầm lẫn với người được. Tôi đã nhìn thấy người rất nhiều lần trong ký ức hoàn hảo của tôi. Trông người vẫn giống hệt như cái ngày người hạ sinh ra tôi - ngày người qua đời. Hốc hác, gầy trơ xương, hai quầng thâm quanh đôi mắt, cả thân hình lấm lem máu. Nhưng có tình yêu trong đôi mắt của người - tình yêu dành cho tôi.

Trong lúc tôi nhìn chăm chặp, người tê cứng lại vì thắc mắc - nhưng không sợ hãi - mẹ tôi quay đi và chỉ về hướng tây, vẫn dán đôi mắt vào mắt tôi. Người nói gì đó nhưng những từ ngữ của người không phát ra thành tiếng. Người cau mày, đưa một ngón tay dài trở về hướng tây. Người toan nói thêm điều gì đó, nhưng rồi màn sương mù tan đi. Người tỏa sáng mờ mờ. Tôi chớp mắt. Và đột ngột tôi lại đang nhìn thằng bé, đang đùa nghịch với bông hoa.

- Bec - Conn đang vừa nói vừa nhè nhẹ lắc người tôi - Cô có ổn không?

Tôi ngẩng lên, run lấy bầy, và nghĩ tới việc nói cho Conn biết những gì tôi đã thấy. Rồi tôi quyết định chống lại nó. Tôi chưa bao giờ thấy một ảo ảnh trước đó. Tôi cần có thời gian để suy nghĩ về nó trước khi thảo luận nó với bất kỳ ai khác. Tập trung vào thằng bé, tôi kiểm soát lại hơi thở của mình và cố làm cho nhịp tim đập nhanh của tôi bình ổn lại.

- Tôi ngh...nghĩ nó là người - Tôi lắp bắp - Nhưng không giống như chúng ta. Ở nó có phép thuật. Có thể nó là học trò của một tu sĩ.

Đó là một phỏng đoán hoang đường, nhưng nó là phỏng đoán gần nhất tôi có thể nghĩ ra để giải thích về điều khác biệt ở thằng bé.

Conn hỏi:

- Có gì đáng ngại ở nó không?

Một câu hỏi nguy hiểm. Nếu tôi trả lời sai, tôi sẽ phải chịu trách nhiệm. Tôi nghĩ tới việc chơi lá bài an toàn và nói rằng tôi không biết, nhưng lúc đó thằng bé rút một cánh hoa khỏi bông hoa và chậm rãi đặt nó lên trên cái lưới đang thè ra của mình.

- Không - Tôi nói một cách tự tin - Nó sẽ không làm hại chúng ta.

Cổng được mở ra. Nhiều người ủa ra và vây quanh thằng bé. Tôi được đưa theo phòng khi nó không nói ngôn ngữ của chúng tôi. Một nữ tu có nghĩa là có tài năng thiên phú về các thứ ngôn ngữ. Thật sự tôi không biết bất kỳ thứ ngôn ngữ nào khác nhưng tôi thấy không cần phải thú nhận điều đó, trừ phi có ai đó hỏi thằng tôi - và cho tới nay chưa có ai hỏi cả. Tôi vẫn hy vọng nó sẽ biến hình và trở thành mẹ tôi một lần nữa, nhưng nó không biến đổi.

Thằng bé này gầy và bần thủ, tóc nó dày và không gội, cái áo dài tới gối của nó dính đầy bùn, không áo khoác hay giày dép gì cả. Đôi mắt của nó cứ quét qua quét lại, không dừng lại ở chỗ nào lâu quá một giây. Nó đeo một con dao dài trong một cái bao đựng dao treo ở thắt lưng nhưng nó không đặt tay xuống con dao hay tỏ ra cảnh giác khi chúng tôi tập trung lại quanh nó.

- Nhỏ! - Conn quát khê, đưa bàn chân thúc vào đầu gối thằng bé. Không có phản ứng - Nhỏ! Cậu là ai? Cậu đang làm gì ở đây?

Thằng bé không trả lời. Conn lại há mồm ra toan hét lên, rồi dừng lại. Ông nhìn tôi và gật đầu. Tôi hồi hộp liếc đôi môi, ngồi thụp xuống phía sau thằng bé. Tôi quan sát nó đùa nghịch với bông hoa, chú ý những chuyển động của đôi mắt và cái đầu của nó. Tôi không còn nghĩ nó là một phụ tá của một tu sĩ. Conn nói đúng - nó là một thằng khờ. Nhưng là một thằng khờ được các vị thánh thần ban phúc lành theo một cách nào đó.

Tôi khẽ nói:

- Đó là một bông hoa đẹp.

Ánh mắt của thằng bé dán vào tôi một lúc và nó nhe răng cười, rồi chìa bông hoa về phía tôi. Khi tôi cầm lấy bông hoa, nó hái một bông khác và đưa lên trên đầu nó, hấp háy mắt nhìn bông hoa.

Tôi hỏi:

- Cậu có thể nói được không? Cậu có nói chuyện không?

Không có lời đáp. Tôi sắp hỏi lần nữa thì nó la lớn:

- Hoa!

Tôi nhảy dựng lên khi nghe tiếng hét của nó. Những người đàn ông xung quanh tôi cũng thế. Sau đó chúng tôi bật cười, bối rối. Thằng bé nhìn chúng tôi, vui sướng.

- Hoa! - Nó lại hét to. Rồi nụ cười của nó teo nhỏ dần.

- Yêu tinh! Đang giết! Đến với! - Nó đứng bật dậy - Đến với! Chạy nhanh!

Tôi xuyt bảo nó im đi:

- Chờ đã. Trời sắp tối rồi. Chúng ta không thể đi đâu cả. Lũ yêu tinh sẽ sớm lên đường.

Nó la lớn:

- Lũ yêu tinh! Đang giết. Đến với!

Nó chụp tay tôi và kéo tôi đứng lên.

- Chờ đã - Tôi nói với nó lần nữa, mất kiên nhẫn - Cậu tên là gì? Cậu từ đâu tới? Vì sao chúng tôi phải tin cậu?

Thằng bé nhìn tôi trống vắng. Tôi hít sâu một hơi, rồi chậm rãi hỏi:

- Cậu tên là gì?

Không có câu trả lời.

- Cậu từ đâu tới?

Chả có gì. Tôi quay sang Conn và nhún vai:

- Nó khờ dại. Có lẽ nó đã chạy thoát khỏi làng của nó và...

Thằng bé hét lên:

- Đến với! Chạy nhanh! Lũ yêu tinh!

Connla khịt mũi:

- Bec nói đúng. Vì sao ai đó lại cử một thằng ngốc như thế này để...

- Chạy nhanh! - Thằng bé hỗn hển nói trước khi Connla có thể nói hết câu.

- Chạy nhanh! - Nó lặp lại, mặt nó sáng lên.

Nó lao ra khỏi chúng tôi, chạy xuyên qua những hàng chiến binh như thể họ là những đám sậy và cỏ dại quanh bức lũy. Vài giây sau nó quay trở lại, không thở mạnh chút nào, chỉ mỉm cười - Chạy nhanh! - Nó nói một cách dứt khoát.

- Cậu có biết cậu từ đâu đến không, Chạy Nhanh? - Goll hỏi, đặt cho thằng bé một cái tên vì nó không thể tự mình đưa ra được - Cậu có thể tìm được đường trở lại với người thân của cậu?

Thằng bé trở mắt nhìn Goll một lúc. Tôi không nghĩ là nó hiểu. Nhưng rồi nó gật đầu, nhìn về hướng mặt trời lặn và chỉ về hướng tây.

- Chân giò lợn - Nó nói một cách đăm chiêu.

Trong khoảnh khắc, tôi nhìn thấy mẹ tôi chỉ về cùng hướng đó thêm lần nữa, nhưng đây chỉ là một ký ức, không phải một ảo ảnh khác.

Goll tới trước mặt Conn:

- Chúng ta nên mang nó vào. Trời sẽ tối nhanh. Chúng ta có thể hỏi nó trong thành, dù tôi nghi ngờ về việc chúng ta có thể biết được nhiều từ nó.

Conn ngần ngừ, cân nhắc nguy cơ có thể xảy ra cho mọi người, rồi búng ngón tay và để mặc thằng bé cho người của mình, quay lại cạnh đồng lửa với Tiernan để thảo luận về sự kiện mới nhất này.

-> Chạy Nhanh không to lớn nhưng nó có sức ăn của một con lợn lòi. Nó ăn nhiều hơn bất kỳ một ai trong bữa tiệc nhưng không ai bận tâm cả. Ở thằng bé này có gì đó vui vui. Nó khiến cho tất cả chúng tôi cảm thấy dễ chịu, ngay cả khi nó không thể nói năng đàng hoàng được, ngoại trừ việc thỉnh thoảng nó lại hét toán lên mấy từ "Lũ yêu tinh!" hay "Đến với!" hay cụm từ ưa chuộng nhất của nó "Chạy nhanh!"

Như Goll tiên đoán, Chạy Nhanh không thể nói cho chúng tôi biết gì thêm về thị tộc của nó, nơi nó sống hay nhu cầu của họ cấp thiết ra sao. Nếu dưới những hoàn cảnh bình thường nó đã bị làm ngơ. Chúng tôi đã có đủ rắc rối phải đối phó rồi. Nhưng tâm trạng trong thành đã nhẹ nhõm hơn nhiều so với suốt một thời gian dài trước đó. Việc thị tộc MacCadan tới đã làm lóe lên lòng tự tin. Dù mười một người này là một gánh nặng hơn là một phúc lành, họ vẫn mang tới cho chúng tôi niềm hy vọng. Nếu những người sống sót từ các thị tộc khác cũng tìm đường tới đây, có lẽ chúng tôi có thể xây dựng một thành lũy lớn và một đội quân hùng mạnh, xua đuổi mãi mãi lũ yêu tinh. Đó là một suy nghĩ nhuộm màu ao ước, điên rồ, nhưng dù sao chúng tôi cũng nghĩ tới nó. Banba thường bảo rằng sự tuyệt vọng và bị đày đọa có thể dựng nên cả một ngọn núi từ những cục phân chuột.

Vì thế chúng tôi suy nghĩ về Chạy Nhanh nhiều hơn mức bình thường. Những người đàn ông tranh luận về hoàn cảnh của nó, về xuất xứ của nó, về việc nó đã mất bao lâu để tới đây, và vì sao một thằng khờ lại được cử đi thay vì một người khác.

Goll nói:

- Tốc độ của nó là một nguyên nhân hiển nhiên. Cử một con thỏ với phân nửa thông điệp thì vẫn tốt hơn là cử một con ốc sên với trọn vẹn thông điệp.

- Hoặc có thể lũ Fomorii đã cử nó tới - Tiernan phản đối, những ngón tay xương xẩu, nhăn nheo của ông ta ngo ngoáy với nỗi nghi ngờ - Có thể chúng đã xâm chiếm thị tộc của nó, rồi làm cho đầu óc của nó mù đi và cử nó tới để dụ những người khác vào một cái bẫy.

Conn nói:

- Ông dành cho chúng quá nhiều tôn trọng. Bọn Fomorii mà chúng tôi đánh nhau là những sinh vật ngu ngốc không có đầu óc gì hết.

Tiernan đồng ý:

- Phải. Những trận đánh của chúng tôi cũng bắt đầu như thế. Nhưng chúng đã thay đổi. Chúng trở nên thông minh hơn. Chúng tôi có một đường địa đạo được che giấu một cách khéo léo. Năm thì mười họa, một hoặc hai con yêu có thể tình cờ tìm thấy lối đi vào đó, nhưng gần đây chúng thường xuyên tấn công thông qua con đường đó, cùng lúc với bọn ở hàng rào. Chúng đang suy nghĩ và lên kế hoạch một cách rõ ràng, giống con người hơn trong cách chúng chiến đấu.

Conn trầm ngâm và bóp cằm. Một trong những lợi thế lớn của chúng tôi so với lũ yêu tinh - ngoài thực tế chúng chỉ tấn công vào ban đêm - là chúng tôi thông minh hơn chúng. Nhưng nếu có những con yêu khác, thông minh hơn những con mà chúng tôi từng chạm trán...

- Tôi không nghĩ đây là một cái bẫy - Fiachna lặng lẽ nói. Bình thường anh không nói nhiều, vì thế mọi người đều ngạc nhiên khi nghe anh cất tiếng. Anh đang ngồi cạnh Chạy Nhanh, xem xét con dao của thằng bé - Trên người thằng nhỏ này không có mùi của bọn yêu tinh. Tôi nói đúng không, Bec?

Tôi gật đầu ngay lập tức, vui sướng được Fiachna chú ý trước mặt mọi người. Tôi nói liền một tràng, nín thở nhiều hơn ý định của tôi.:

- Không có chút mùi nào cả.

Fiachna nói tiếp:

- Nó đang nói sự thật. Người của nó cần sự giúp đỡ. Chạy Nhanh là người tốt nhất họ có thể cử đi. Vì thế họ đã cử nó, có lẽ trong niềm hy vọng mù quáng.

- Gì thế nhỉ? - Connla khịt mũi. Tôi có thể nói rằng anh ta không thích Chạy Nhanh do cái cách anh ta nhìn nó - Cả chúng ta cũng cần sự giúp đỡ.

Cảnh ngộ của chúng ta cũng nghiêm trọng như của họ. Họ mong đợi chúng ta làm điều gì? Cử người của chúng ta đi đánh những trận đánh của họ, bỏ mặc phụ nữ và trẻ con của chúng ta cho lòng thương hại của lũ Fomorii? - Anh ta phun nước bọt xuống đất.

Conn lẩm bẩm:

- Con trai ta nói một cách thô lỗ nhưng trong lời nói của nó có sự minh triết. Các đồng minh là một chuyện, nhưng cầu xin sự giúp đỡ như kêu gọi những tên nô lệ...yêu cầu chúng ta tới giúp họ thay vì tới với chúng ta...

Goll lên tiếng:

- Có lẽ họ không thể đi được. Có thể nhiều người đã bị thương hoặc quá già.

- Trong trường hợp đó họ không đáng được cứu - Connla cười hô hố. Những gã theo đuôi anh ta cũng cười to; lũ sói bắt chước tấm gương của con đầu đàn của chúng.

Goll gậm gừ:

- Chúng ta nên đi. Hoặc ít ra cử một sứ giả. Nếu chúng ta làm ngơ những lời khẩn cầu của họ, có lẽ những lời khẩn cầu của chúng ta cũng sẽ bị làm ngơ khi chúng ta tìm sự hỗ trợ.

Connla nói một cách cứng nhắc:

- Chỉ có kẻ yếu mới yêu cầu sự trợ giúp.

Goll cười gằn và tôi cảm nhận được ông sẽ nói gì kế tiếp - một điều tương tự như, "Được, sẽ không lâu đâu trước khi người yêu cầu!"

May là Conn cũng cảm nhận được nó, và trước khi Goll thốt ra một câu sỉ nhục phải được đáp trả bằng máu, vị vua nói:

- Ngay cả khi chúng ta muốn giúp, chúng ta cũng không biết họ ở đâu, và ta không tin rằng bé đầu óc trống rỗng này sẽ tìm được đường trở về.

Fiachna nói:

- Nếu các vị brehon ((* Từ cổ Celtic chỉ những nhà làm luật và quan tòa)) có ở đây, họ sẽ góp ý cho chúng ta.

Connla khịt mũi:

- Các vị brehon! Không phải họ là những kẻ đầu tiên bỏ chạy khi lũ yêu xuất hiện hay sao? Những tên quan tòa chết tiệt!

Có những tiếng lầm bầm đồng ý, cả ở những người bình thường không đứng về phía của Connla. Các vị quan tòa làm ra luật đã bỏ rơi chúng tôi khi chúng tôi cần tới họ nhất và có rất ít người sẵn lòng tha thứ hay quên đi điều này.

Đám đàn ông tiếp tục tranh cãi, đám phụ nữ ngồi lặng lẽ sau lưng họ, con cái của họ đã ngủ hay đang chơi các trò chơi. Trên bức lũy, những người trực gác vẫn quan sát đề phòng lũ yêu tinh.

Goll và Fiachna có ý kiến rằng chúng tôi nên cử một nhóm nhỏ đi cùng Chạy Nhanh để giúp cho thị tộc của nó. Goll lý luận:

- Không phải ngẫu nhiên mà nó tới cùng một ngày với thị tộc MacCadan. Nếu là hôm qua thì có thể chúng ta sẽ không để cho bất kỳ một ai đi. Nhưng quân số của chúng ta đã mạnh hơn. Đó là một dấu hiệu.

- Mạnh hơn?

Connla gần như hét lên, ném một cái nhìn khinh miệt về phía bốn người đàn ông và ba người phụ nữ của thị tộc MacCadan.

- Connla!

Cha của anh ta nạt lớn, trước khi người chiến binh nóng đầu này hạ nhục những người khách. Khi đã chắc ăn về sự im lặng của đứa con trai, Conn nghiêng người về phía trước, nhắm nháp rượu coirn và suy nghĩ rất lung. Như bất kỳ vị vua nào, ông không dám làm ngơ một dấu hiệu khả dĩ từ các vị thần linh. Nhưng ông không chắc đây có phải là một dấu hiệu hay không. Và trong một tình huống như thế này, chỉ có một người ông có thể quay sang.

- Bec?

Tôi đang mong đợi câu hỏi của ông, vì thế tôi có thể giữ một bộ mặt bình thản. Tôi đã có thời gian để cân nhắc câu trả lời. Tôi tin chúng tôi sẽ cùng đi với Chạy Nhanh. Đó là những gì ảo ảnh muốn nói. Linh hồn của mẹ tôi đã bảo tôi phải đi theo thằng bé này.

- Chúng ta nên giúp - Tôi thăm thì. Connla đảo tròn đôi mắt nhưng tôi làm ngơ anh ta - Hiện giờ chúng ta mạnh hơn, nhờ có thị tộc MacCadan. Chúng ta có thể thừa ra vài chiến binh. Tôi tin rằng Chạy Nhanh có thể tìm thấy đường về với người dân của nó, và tôi tin vận rủi sẽ ập xuống chúng ta nếu chúng ta từ chối sự khẩn cần của họ.

Conn chậm rãi gật đầu:

- Nhưng nên cử ai đây? Ta không muốn ra lệnh cho bất cứ người nào rời khỏi thành. Có ai tình nguyện hay không...?

Goll lên tiếng ngay:

- Vâng. Vì ta đã tranh luận về việc này, ta phải đi.

Fiachna lặng lẽ nói:

- Cả tôi cũng sẽ đi.

Conn cau mày:

- Anh? Nhưng anh không phải là một chiến binh.

Fiachna giơ con dao của Chạy Nhanh lên:

- Thứ kim loại này không quen thuộc đối với tôi. Nó cứng hơn kim loại của chúng ta, nhưng nhẹ hơn. Nếu tôi biết bí mật của nó, tôi có thể làm ra những vũ khí tốt hơn - Anh hạ thấp con dao - Tôi sẽ ở lại nếu ông ra lệnh, nhưng tôi muốn đi.

- Tốt lắm - Conn thở dài - Nhưng anh sẽ đi với một người hộ vệ.

Ông nhìn quanh để chọn một chiến binh để cử đi cùng với người thợ rèn. Có nhiều người để chọn, nhưng ông không thích cử một người chồng hay một người cha. Trong lúc ông ngắm nghía họ, vẻ mặt của ông thay đổi và một vẻ mưu mô hiện lên trên mặt ông. Ông chỉ vào Connla:

- Con trai của ta sẽ bảo vệ anh.

Connla trở mắt nhìn cha mình. Cả những người khác cũng ngạc nhiên. Cuộc truy tìm này là một hành trình nguy hiểm. Cả vùng này đầy những yêu tinh. Cơ may sống sót rất mong manh. Thế như Conn đang bảo máu thịt của chính ông rời khỏi sự an toàn của thành và phục vụ như một vệ sĩ cho một người thợ rèn. Đa số không nhìn ra sự khôn ngoan của việc này.

Nhưng tôi có thể. Conn muốn con trai ông kế vị ông. Nhưng Connla chưa được thử nghiệm nhiều trong chiến trận và không phải ai cũng tôn trọng anh ta. Nếu đêm nay Conn chết, sẽ có nhiều kẻ thách thức để thay thế cho ông và Connla có thể thấy khó mà tìm được những đồng minh hùng mạnh. Nhưng nếu anh ta hoàn thành công việc này và quay về với một lưỡi kiếm nhuộm máu và những câu chuyện vinh quang, điều đó sẽ thay đổi. Đây có thể là cơ hội lập thân của anh ta.

Còn nếu cuộc truy tìm thất bại và anh ta chết? Tốt thôi, đó sẽ là sự quyết định của thần linh. Bạn không thể chống lại định mệnh của mình.

Trong lúc Connla chớp mắt một cách ngốc nghếch với cha mình, cặp anh em song sinh, Ronan và Lorcan đứng lên. Ronan nói, hất mái tóc nhuộm đỏ máu khỏi đôi mắt:

- Chúng tôi cũng sẽ đi.

- Chúng tôi muốn giết lũ yêu tinh - Lorcan nói thêm, giật mạnh một chiếc khuyên tai, phẫn khích.

Conn gầm gừ khó chịu. Cặp song sinh này còn trẻ, nhưng họ là hai trong số các chiến binh giỏi nhất. Ông không muốn cho họ đi nhưng ông không thể từ chối mà không sỉ nhục họ. Cuối cùng ông miễn cưỡng gật đầu.

- Còn ai khác hay không? - Ông hỏi.

Một phụ nữ của thị tộc MacCadan lên tiếng, tiến tới một bước:

- Tôi, Orna MacCadan. Tôi sẽ đại diện cho thị tộc của tôi, để đền đáp lại sự hiếu khách của các người.

Orna là nữ chiến binh mà tôi đã nhìn thấy trước đó.

Conn mỉm cười:

- Cảm ơn. Nào, nếu đó là tất cả...

Ông tìm xem có còn kẻ tình nguyện cuối cùng nào hay không, làm rõ theo cách ông hỏi rằng ông nghĩ sáu người là quá mức trung bình rồi.

Nhưng một bàn tay cuối cùng giơ lên. Một bàn tay nhỏ xíu. Của tôi.

- Tôi cũng muốn đi.

Conn kinh ngạc. Mọi người đều kinh ngạc.

Goll nói:

- Bec, việc này không hợp với một đứa bé.

Tôi phản đối:

- Tôi không phải là một đứa bé, tôi là một nữ tu. À, một nữ tu tập sự.

Fiachna cảnh báo tôi:

- Nó sẽ rất nguy hiểm. Đây là công việc dành cho những chiến binh.

Tôi nhắc anh:

- Anh sẽ đi, nhưng anh đâu phải là một chiến binh.

Fiachna đáp:

- Tôi phải đi để nếu có một người thợ rèn trong làng đó, ông ta có thể dạy tôi chế tạo những thứ vũ khí tốt hơn.

- Có thể cả tôi cũng học được điều gì đó - Tôi đáp, rồi đối mặt với Conn - Tôi cần làm việc này. Tôi cảm nhận được thất bại nếu tôi không đi. Tôi không chắc tôi có thể làm được gì tốt hay chẳng, có thể không có gì cả, nhưng tôi tin rằng tôi phải đi cùng với họ.

Conn lắc đầu, khó chịu:

- Ta không thể cho phép điều này. Với việc Banba qua đời, cô là liên kết duy nhất của chúng ta với con đường của phép thuật. Chúng ta cần cô.

Tôi kêu lên:

- Ông cũng cần Fiachna, nhưng ông cho phép anh ta đi.

Conn nghiêm khắc nói:

- Fiachna là một người đàn ông. Anh ta có quyền chọn lựa.

- Tôi cũng thế.

Tôi gầm gừ, rồi cao giọng lặp lại, lần này với sự chắc chắn:

- Tôi cũng thế! Những người của phép thuật chúng tôi sống theo các quy tắc riêng của chúng tôi. Banba chăm sóc tôi chứ không phải ông. Bà ấy đã sống ở đây theo lựa chọn, cũng giống như tôi, không ai trong hai chúng tôi là người của thị tộc này. Ông không có quyền lực đối với bà ấy và cũng không có quyền lực gì đối với tôi. Vì bà ấy đã chết, tôi là người bảo vệ cho chính mình. Tôi đáp lại một giọng nói cao hơn bất kỳ giọng của ai ở đây và giọng nói đó bảo tôi phải đi. Nếu ông giữ tôi lại, điều đó trái ý muốn của tôi và ý muốn của các thần linh.

Những lời can đảm, đầy khiêu khích mà Conn không thể làm ngơ. Dù tôi không là một nữ tu thật sự hơn bất kỳ con bò nào trên những cánh đồng, tôi gần với những cung cách của phép thuật hơn bất kỳ người nào trong thành. Không ai dám chống đối tôi về việc này.

Conn giận dữ nói:

- Được lắm. Chúng ta đã cử một cựu vương, anh thợ rèn, hai trong số các chiến binh giỏi nhất của chúng ta, một người khách và con trai của chính ta cho chính nghĩa táo bạo này, vậy tại sao không cử cả nữ tu trẻ tuổi của chúng ta!

Và thế là, theo một cung cách cay đắng, đầy phẫn nộ, định mệnh của tôi đã được quyết định và tôi được cho đi. Với sự pha trộn giữa sợ hãi và phẫn khích - đa phần là sợ hãi - tôi lê chân trở về lều của mình để tận

hưởng đêm cuối cùng của giấc ngủ được chở che, trước lúc rời khỏi quê nhà vào sáng hôm sau, để đối mặt với lũ yêu tinh và những nguy nan khác của thế giới bên ngoài.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TÔI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

5. Dòng Sông

-> Trong đêm không có cuộc tấn công nào - một đêm lành có tính động viên. Chúng tôi xuất phát khi mặt trời lên, nói những lời chia tay ngắn ngủi với người thân, bạn hữu. Tôi muốn nhìn lại những túp lều và những bức lũy của thành lúc chúng tôi lên đường - có thể tôi không bao giờ thấy lại chúng - nhưng điều đó có thể mời gọi vận rủi tới, vì thế tôi dán đôi mắt của mình vào con đường trước mặt.

Đó là một ngày mây mù, nhiều cơn mưa nhỏ, sự mát mẻ của mùa thu. Năm nay mùa hè phai muộn, nhưng bằng cách ngửi bầu không khí, tôi có thể nói chắc chắn rằng rốt cuộc nó đã trôi qua. Có thể diễn dịch điều đó thành một dấu hiệu xấu - cái chết của một mùa vào ngày chúng tôi lên đường - nhưng tôi chọn cách bỏ qua nó.

Chúng tôi hành tiến về hướng đông với một tốc độ đều đặn, luôn ở gần con sông của xứ Sionan. Những chiếc thuyền của chúng tôi đã bị phá hủy trong một cuộc tấn công của bọn yêu tinh cách đây mấy tháng, vì thế chúng tôi không thể băng qua sông tại đây. Chúng tôi phải đi về hướng đông, vượt qua ở đoạn sông cạn, rồi chuyển sang hướng tây từ đó.

Mặt đất rắn lại dưới bàn chân và có nhiều con đường mòn xuyên qua những hàng cây, vì thế chúng tôi đi khá nhanh. Ronan và Lorcan dẫn đầu đoàn. Tôi đi kế tiếp, với Orna và Chạy Nhanh. Nó nôn nóng muốn đi trước cả đoàn nhưng chúng tôi giữ nó lại, không thì nó có thể mất dạng trong những lùm cây bụi như một con thỏ. Connla và Fiachna theo sau chúng tôi.

Connla giận dữ và không nói lời nào từ lúc chúng tôi lên đường. Goll đi sau chót.

Trong lúc chúng tôi đều bước, tôi nghiền ngẫm về những lý do rời khỏi thành của mình, và càng nghĩ tới nó tôi càng cảm thấy khó chịu hơn. Đa phần tôi đã chọn việc ra đi là vì ảo ảnh về mẹ tôi. Nhưng còn có một nguyên do khác - nỗi sợ. Dường như cái thành đang mỗi ngày một thu nhỏ lại. Tôi cảm thấy rất khó ở, thỉnh thoảng tôi nhận ra khó mà thở được. Tôi từng có những cơn ác mộng trong đó tôi bị mắc bẫy, những tường rào của thành khép lại, ngày càng thắt chặt, ép tôi cho tới chết. Nếu những nỗi sợ tệ hại nhất của chúng tôi biến thành sự thật và chúng tôi rơi vào tay của những bầy yêu, tôi không muốn chết trong cảnh giam cầm.

Có lẽ nào tôi tự tạo ra ảo ảnh đó để tự cho mình một duyên cớ để ra đi hay không? Tôi không nghĩ thế. Tôi gần như chắc chắn nó có thật. Nhưng tâm trí có thể đánh lừa. Sẽ ra sao nếu đây là một ý nghĩ điên rồ, nếu tôi đang chạy trốn những nỗi sợ hãi của mình để đắm đầu vào một mối nguy tệ hại hơn sự nguy hiểm mà tôi sẽ đương đầu nếu tôi ở lại?

Nếu nó không phải là một trò lừa - nếu ảo ảnh đó xác thực - thì tại sao hồn ma của mẹ tôi cử tôi thực hiện cuộc truy tìm đầy chết chóc này? Người sẽ không thôi thúc tôi đánh liều cuộc sống này nếu nó không quan trọng. Có lẽ người muốn giúp tôi lần gỡ những bí mật trong quá khứ của tôi. Tôi luôn khao khát được biết nhiều hơn về mẹ tôi, nơi tôi đến, ai là người dân của tôi. Có lẽ Chạy Nhanh có thể giúp tôi tìm ra sự thật.

Nếu đó chỉ là suy nghĩ do mong ước, và quá khứ của tôi vẫn sẽ là một bí mật, có lẽ tòa thành của chúng tôi đã tới ngày tận số. Linh hồn của mẹ tôi có thể tiên tri được sự hủy diệt của thị tộc MacConn và đã hành động để cứu tôi.

Dù có nhìn nó theo cách nào, tôi nhận ra tôi ra đi chỉ vì những lý do hoàn toàn ích kỷ. Thị tộc MacConn cần tôi. Lẽ ra tôi không nên từ bỏ họ vì

sợ hãi, để truy lùng những người thân thuộc của tôi hay cứu lấy bản thân tôi trước một tai họa sắp xảy ra. Tôi nên quay lại. Chiến đấu với họ. Dùng phép thuật của tôi để bảo vệ thị tộc với mọi khả năng cho phép.

Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu mẹ tôi xuất hiện vì một lý do nào khác, nếu bằng cách nào đó tôi có thể giúp thị tộc MacConn bằng cách thực hiện chuyến đi điên rồ này? Banba từng nói rằng chúng tôi nên luôn luôn nghe theo sự dẫn dắt của các linh hồn, dù chúng tôi phải cảnh giác, vì đôi khi họ có thể cố đánh lừa chúng tôi.

Cầu xin Ana ((*Từ cổ Celtic: Mẹ của các thần linh)) giúp con! Có quá nhiều khả năng - đầu tôi đau buốt khi nghĩ về chúng. Tôi nên thôi suy nghĩ để bộ não được nghỉ ngơi một chút. Ngoài ra, bây giờ có lo âu thì cũng chẳng ích gì. Chúng tôi đã rời thành hơn nửa ngày. Chúng tôi không thể quay lại an toàn trước khi đêm xuống. Không còn đường quay lại.

-> Mọi người đều im lìm trong cuộc hành quân buổi sáng, suy nghĩ về những người chúng tôi bỏ lại và điều đang nằm phía trước. Chúng tôi dừng lại để nghỉ chân và ăn vào giữa trưa. Ronan và Lorcan bắt được hai con thỏ. Chúng tôi ăn sống chúng cùng với một ít quả mọng. Sau đó, trong lúc chúng tôi đi chậm hơn vì nặng bụng, cuộc trò chuyện bắt đầu, khe khẽ và nhàn hạ, với Fiachna hỏi Orna một câu hỏi về con dao ba lưỡi mà bà ta ưa thích.

Sau đó có nhiều câu hỏi hơn dành cho Orna. Những người ở trong thành đều biết tất cả những gì phải biết về nhau. Orna và Chạy Nhanh là hai bí mật duy nhất trong nhóm, và vì Chạy Nhanh chỉ nhe răng cười và ngoảnh đi chỗ khác khi bạn hỏi nó bất cứ điều gì, Orna trở thành tiêu điểm tò mò của chúng tôi.

Bà có bốn ông chồng, có con với ba người trong số họ. Bà bảo bà thích đàn ông nhưng chưa bao giờ có thể chịu đựng được một người nào đó

hơn đôi ba năm. Nghe thấy thế Goll cười ha hả và bảo rằng hai người họ nên cưới nhau, vì ông sẽ không sống quá vài năm nữa.

Ông nhe răng cười:

- Tôi không còn gì nhiều để bỏ lại ngoại trừ những ký ức. Nhưng đó là những ký ức hay ho. Tôi đã có ba bà vợ hồi còn trẻ và chưa từng làm cho bất cứ bà nào thất vọng!

- Ngoại trừ khi ông mất một con mắt và ngôi vua của mình - Connla cười nhếch mép, gửi tới Goll một ánh nhìn đê tiện.

Fiachna thì thầm một cách nghiêm khắc"

- Cậu không nên khiêu khích ông ta như thế.

Connla vặn lại:

- Ông ta là một ông già suy nhược. Cha tôi là một vị vua và tôi dự định nối bước của người. Tôi sẽ nói với con dê già này theo bất cứ cách nào mà tôi thích.

Fiachna nói:

- Giờ chúng ta không còn ở trong thành. Chúng ta là một nhóm nhỏ, đơn độc và chúng ta phải nương tựa vào nhau. Cứ nghĩ đi - Goll có thể sẽ sớm nắm lấy mạng sống của cậu trong đôi bàn tay của ông tay vào một đêm nào đó.

Trong lúc Connla cau mày và cân nhắc về điều đó, tôi hỏi Orna về lũ con cái của bà. Chúng có trong số trẻ đã tới hôm qua hay không?

- Không.

Orna đáp ngắn gọn, nhìn thẳng về phía trước, cái đầu cạo trọc của bà lấp loáng trong màn mưa. Có những hình xăm trên cả hai bên gò má của bà - những dấu hiệu của Nuada, nữ thần chiến tranh - những đường xoắn màu đỏ sậm thu hút ánh mắt của những ai nhìn vào chúng một cách đầy mê hoặc.

- Chúng đã chết. Bị lũ yêu tinh giết hồi tuần trước.

- Ana sẽ bảo bệ chúng - Tôi lăm bẫm một cách tự động.

Orna đáp một cách vô hồn:

- Ana giữ cho chúng chết.

- Bà có thiêu mấy cái xác không?

- Chúng tôi không thể tìm thấy chúng. Lũ yêu lên vào qua địa đạo của chúng tôi và giết chết chúng. Hẳn là chúng đang chơi đùa trong địa đạo. Tôi đã bảo chúng hàng trăm lần rằng đừng bao giờ đi xuống đó. Nhưng lũ trẻ không chịu nghe lời.

Đôi mắt của bà tràn ngập một nỗi buồn pha lẫn tức giận. Là một chiến binh, bà không cho phép mình than khóc. Nhưng phụ nữ không thể làm cho bản thân trở nên khách quan giống như đàn ông được. Tim của chúng tôi rộng lớn hơn. Chúng tôi cảm thấy mất mát theo một cách mà đám đàn ông không cảm thấy. Orna có thân thể và tâm trí của một chiến binh nhưng quả tim của bà cũng giống như của tôi, và tôi biết bà đang khóc thầm trong lòng.

-> Ronan và Lorcan trao đổi với Orna vào buổi tối chúng tôi băng qua vùng đất đầm lầy. Bà biết vài thế đánh dao mới mẻ đối với hai anh em và họ thực tập cho tới khi sử dụng chúng thành thục. Tới lượt mình, Ronan và Lorcan biết nhiều chiêu thức mà Orna không biết và họ dạy bà vài chiêu, hứa sẽ hé lộ thêm vào những ngày sắp tới.

Trước kia các chiến binh rất kín đáo. Họ giữ các kỹ thuật cho bản thân mình, luôn luôn cảnh giác với những người lân cận, biết rằng người bạn của ngày hôm nay có thể là kẻ thù của ngày mai. Bọn Fomorii đã làm đổi thay điều đó. Giờ đây chúng tôi chia sẻ vì chúng tôi phải làm như thế - những chiến binh, những người thợ rèn, những pháp sư. Lũ yêu đã khiến nhiều tuath khác nhau trên vùng đất này đoàn kết lại theo một cách mà không vị vua nào làm được. Tiếc là chúng tôi không thể thống nhất các lực lượng và đối đầu với chúng trong một trận đánh duy nhất, một trận công bằng - tôi chắc chắn chúng tôi sẽ thắng. Nhưng dù lũ yêu tinh không thông minh bằng con người, chúng cũng rất quý quyết. Chúng kiểm soát những con đường mòn và đường lộ, hạn chế các cơ hội đi lại, chia cắt những đồng minh tiềm năng. Chúng tôi chia sẻ vũ khí, học hỏi và trải nghiệm với những người khác khi có thể, nhưng tôi sợ rằng chúng tôi không thể chia sẻ đủ.

Trong lúc Ronan và Lorcan luyện tập với Orna, Connla đề nghị Fiachna góp ý cho anh ta. Anh ta có một ý tưởng về một loại giáo mới, ngọn giáo gồm nhiều mũi kim bén, và muốn có ý kiến của Fiachna. Fiachna nhã nhặn lắng nghe, rồi giải thích vì sao thứ vũ khí đó sẽ không hiệu quả. Connla thất vọng nhưng Fiachna động viên anh ta bằng cách nói rằng có một thợ rèn ở làng của Chạy Nhanh; ông ta đã chế ra những thứ vũ khí giống như con dao của thằng bé, có lẽ hai người bọn họ có thể nghĩ ra thứ gì đó tương tự như thiết kế của Connla.

Tôi tán gẫu với Chạy Nhanh, lại hỏi về tên thật của nó, nơi nó đến, nó có gia đình hay không. Nhưng nó không trả lời. Một lúc sau Goll len lên đi bên cạnh chúng tôi. Ông hỏi:

- Đang gặp rắc rối hả, Bé Xíu?

Tôi bực tức:

- Nó không nói với cháu điều gì cả. Cháu chắc là nó có thể - nếu nó có thể nói cho chúng ta biết dân của nó cần giúp đỡ, nó cũng phải có khả năng

nói cho chúng ta biết tên của nó - nhưng nó không chịu nói.

- Đầu óc của những người khù khờ khó mà đo được - Goll nói, vuốt tóc của Chạy Nhanh - Người vợ thứ hai của ta có một người em trai giống như thằng nhỏ này. Nó không thể tự mặc quần áo, sử dụng một thứ vũ khí hay nấu một bữa ăn. Nhưng nó có thể thổi sáo rất hay. Trong mọi việc khác nó chả biết gì - nhưng cứ để cho nó thoải mái với những ống sáo, nó có thể chơi ăn đứt bất kỳ người đàn ông nào.

Tôi hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra với ông ta?

Goll nhún vai:

- Một hôm nó đi dạo lang thang và ăn phải quả mọng độc.

- Quả mọng!

Chạy Nhanh la lên, chà chà vào bụng nó. Năm thì mười họa, nó chộp lấy vài từ nhất định rồi lặp lại chúng.

Tôi nói với nó:

- Chưa lâu mấy từ lần cuối chúng ta ăn. Hãy chờ cho tới bữa tối.

- Quả mọng! - Chạy Nhanh lặp lại, lần này buồn bã. Rồi nó dậm bàn chân phải xuống đất nhiều lần và nhìn tôi với vẻ hy vọng - Chạy Nhanh?

Tôi rên lên:

- Không. Không phải bây giờ. Cậu phải ở đây với chúng tôi.

- Chạy nhanh - Nó thở dài, dậm chân xuống đất lần cuối, cho tôi biết là nó có thể chạy nhanh như gió nếu tôi cho nó đi trước.

Goll bật cười:

- Nó là một thằng nhỏ hiếu động. Cháu phải luôn bận tay chăm sóc cho nó!

Tôi bực dọc:

- Có thể cháu sẽ nhấn đầu nó xuống dòng sông xứ Sionan khi chúng ta vượt sông.

Goll nói:

- Lúc đó chúng ta sẽ không thể tìm được làng của nó.

Tôi càu nhàu:

- Dù sao thì cháu cũng không chắc chúng ta có tìm ra cái làng đó hay chẳng. Làm sao chúng ta biết nó dắt chúng ta đi đúng đường? Với tất cả những gì chúng ta biết, nó có thể đến từ một tuath nào đó ở miền nam.

Goll hấp háy con mắt lạnh nhìn tôi:

- Cháu đang trong tâm trạng u ám đó, Bé Xíu. Cháu có mệt không?

- Không.

Goll thọc cù lét dưới cằm tôi cho tới khi tôi bật cười.

- Mệt không? - Ông hỏi lần nữa.

Tôi thở dài:

- Vâng. Cháu không quen đi bộ nhiều như thế này. Và bọn ông đi quá nhanh! Cháu chỉ có đôi chân ngắn ngủn.

- Lẽ ra cháu phải nói.

- Cháu không muốn trông giống như một...một...

Goll mỉm cười:

- Một đứa trẻ? Nhưng cháu là một đứa trẻ. Và là một đứa trẻ bé xíu xiu.

- Chỉ vì cháu nhỏ con không có nghĩa là cháu không thể kiên trì!

Tôi cúi kính, dẫn thân bước nhanh hơn. Nhưng tôi chưa đi được thêm năm hay sáu bước thì Goll vòng một cánh tay to lớn quanh eo tôi và nhắc bổng tôi khỏi mặt đất. Tôi kêu lên:

- Thôi nào! Thả cháu xuống!

- Đừng giẫy giụa nữa - Goll nói và đặt tôi lên vai ông, hai chân tôi nằm ở hai bên đầu của ông - Chúng ta có thể cần tới cháu sau. Cháu sẽ chẳng giúp ích cho chúng ta nếu chỉ muốn ngủ.

- Cháu có thể biến ông thành một con nhái nếu ông không đặt cháu xuống.

Tôi càu nhàu, nhưng sâu trong lòng tôi thấy sung sướng và sau khi vờ giẫy giụa chùng một phút, tôi ngồi yên trở lại và để mặc cho Goll làm con ngựa của tôi suốt phần còn lại của buổi chiều, thưởng ngoạn quang cảnh từ trên cao và để dành sức lực phòng khi tôi được triệu tập để đánh nhau với lũ yêu tinh trong bóng tối.

-> Chúng tôi tới một điểm để vượt con sông của xứ Sionan vào lúc xế chiều. Ở đây dòng sông hẹp lại, dễ lội qua. Đây là điểm tiếp giáp giữa hai tuath. Hồi trước ở đây có một tòa thành đá, tòa thành lớn nhất trong tỉnh. Hai con đường bằng gỗ ngược xuôi từ nơi trước đây cái thành đá ẩn tượng từng tọa lạc. Nhiều xe cộ từng qua lại đường này và hai con đường được chăm sóc một cách cẩn thận. Nhưng giờ đây tòa thành chỉ còn là một đồng

đá vụn, và hai con đường đã hư hỏng nặng. Chúng tôi từng nghe nói tòa thành này đã bị bọn yêu tinh tàn phá nhưng hy vọng rằng báo cáo đó sai lầm. Đây sẽ là nơi lý tưởng để trú ngụ lại đêm nay.

- Giờ thì sao đây? - Connla hỏi, quan sát cái đồng ngôn ngang từng là niềm tự hào của tỉnh - Vượt sông hay cắm trại ở đây?

Ronan và Lorcan cùng nói một lượt:

- Vượt sông.

Ronan nói:

- Ở đây không an toàn.

Lorcan đồng ý:

- Nơi mà lũ yêu đã tấn công một lần, chúng sẽ tấn công lần nữa.

Ronan nói tiếp:

- Và nhiều con yêu không thể vượt qua dòng nước chảy. Chúng ta sẽ an toàn hơn ở mé bên kia.

Connla gật đầu nhưng có vẻ khó chịu. Chưa bao giờ có một tòa thành ở mé bên kia bờ sông, chỉ có vài túp lều nơi những thôn dân của tuath lân cận ngụ cư. Họ thường chào hỏi những người vượt sông và cho phép họ tự do trong tuath của mình hoặc yêu cầu họ quay trở lại. Những túp lều vẫn còn đó nhưng chúng tôi không thấy bất cứ người nào. Có thể họ đang ẩn nấp hoặc có thể tất cả đã bị giết chết, bọn yêu tinh đang ở trong lều để tránh ánh mặt trời.

- Đi thôi - Goll nói, đặt tôi xuống và bước lên dẫn đầu - Mặt trời đang lặn. Chúng ta hãy băng qua và tìm một cái hang mà chúng ta có thể phòng vệ đêm nay.

-> Có những con thuyền độc mộc được cột vào bờ sông, đang nhấp nhô lên xuống. Mỗi chiếc thuyền có thể chứa tối đa bốn người. Chúng tôi tiến tới cặp thuyền gần nhất. Ronan và Lorcan nhập hội với Chạy Nhanh và tôi. Goll, Orna, Fiachna và Connla lấy chiếc còn lại. Lorcan nắm sợi dây cột chiếc thuyền của chúng tôi và kéo nó vào bờ. Anh ta đã gần kéo được nó lên đất khô thì tôi thoáng thấy một tia sáng cảnh báo lóe lên.

- Lorcan! Không! - Tôi hét to.

Anh ta phản ứng ngay lập tức, buông rơi sợi thừng và nhảy lùi lại vừa kịp lúc. Một con yêu lươn khổng lồ đang lao vào anh, vọt ra khỏi chiếc thuyền như một mũi tên bắn ra từ một chiếc cung. Cặp hàm của nó rộng không thể tả, đầy những răng to như răng gấu.

Con yêu tấp vào đầu Lorcan và chỉ cần hệt một khoảng bằng bề rộng của một ngón tay. Nó rút mạnh lên mặt đất và quăn quại một cách giận dữ, bò tới đôi chân của Lorcan. Ronan bước lên cạnh em mình và đâm vào chỗ có thể là cặp mắt con lươn. Nhưng nó không có con mắt nào cả. Nó mù, hoạt động nhờ một giác quan nào đó khác.

Orna phóng lên lưng con yêu và chém mạnh hai con dao ba lưỡi lên lưng nó, mỗi tay bà cầm một con dao. Con yêu cong người lại và uốn éo một cách tuyệt vọng, cố hất bà xuống, nhưng bà cười nó như cười một con ngựa nhỏ, thúc sâu hai gót chân vào mình nó, mặt nhăn lại trong lúc bà hét lên đầy căm ghét, những hình xăm gợn sóng vì cơn thịnh nộ.

Connla nhắm vào đích rồi phóng một nhát giáo vào con vật, bên dưới cái miệng rộng hoác của nó. Mũi giáo cắm sâu vào cổ nó. Con yêu nghẹn họng và quăng thạch cái đầu của nó xuống, cố vùng khỏi mũi giáo.

Goll lao tới, tóm lấy cán giáo và ấn sâu nó vào cổ họng con Fomorii, xoắn mạnh. Con yêu co giật, rồi yếu dần. Ngay lập tức mấy người chiến

binh lao cả lên người nó, đâm chém khắp chỗ như những con kiến cố hạ một con lừng. Fiachna, Chạy Nhanh và tôi quan sát từ gần đó.

- Cô nghĩ tôi có nên giúp sức không?

Fiachna hỏi, mấy ngón tay gõ lên cán của một lưỡi rìu treo dưới thắt lưng của anh. Tôi nói với anh:

- Họ đã kiểm soát được nó.

Và giây lát sau trận chiến kết thúc. Con yêu lươn nằm dưới chân họ, phủ đầy máu xám mà trước đó đã bắn vọt ra qua những mạch máu của nó, bị xé toang thành nhiều mảnh, cặp hàm mở rộng trong một cú gặm gừ giấy chết cuối cùng.

Goll cầm cái cán giáo, rút nó ra và trao nó cho Connla. Ông cười lớn và vỗ vào lưng của người chiến binh trẻ tuổi:

- Một nhát phóng bậc thầy!

Connla mỉm cười ngượng nghịu:

- Tôi không định phóng nó vào cổ họng con quái - Anh ta nói với một sự khiêm tốn khác với ngày thường - Tôi nhắm vào đỉnh đầu nó. Nhưng nó chuyển động. Tôi chỉ gặp may.

- Ta luôn luôn gặp may nhờ vào tài nghệ.

Goll nói, vỗ vào lưng Connla lần nữa. Cả hai nhe răng cười với nhau như hai người bạn đã kết thân cả đời.

- Trước giờ tôi chưa bao giờ đánh nhau với một con thủy quái - Orna lau bàu, chùi cặp dao vào đám cỏ. Bà đưa ngón tay giữa chấm vào những giọt máu xám cuối cùng rồi chà nó vào điểm giữa của những hình xăm xoắn ốc, hết hình này sang hình khác.

- Chúng khá hiếm hoi - Ronan nói, chăm chú nhìn con yêu, rồi đưa chân lật nó ngửa lên - Chúng ta may mắn là không phải vào ban đêm, không thì nó có thể mạnh mẽ hơn.

- Đi thôi - Tôi lăm băm, liếc mắt nhìn quanh một cách khó chịu - Chẳng bao lâu nữa mặt trời lặn rồi. Sẽ có nhiều con nữa kéo tới.

Câu nói đó khiến mọi người im lặng. Sau một lần kiểm tra nhanh để chắc chắn chiếc thuyền thứ hai không có chứa con yêu nào, chúng tôi lên thuyền và băng qua dòng sông nhanh hết mức trong khả năng cho phép, mọi người đều dõi mắt quan sát mặt nước, đề phòng sự tấn công từ bên dưới.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

6. Những Tảng Đá

-> Không có người nào xuất hiện lúc chúng tôi cập bến. Khi đã lên bờ, chúng tôi ngơ vờ nhìn về phía những túp lều. Bạn không thể đi vào một tuath mà không tự xưng danh tánh và được hướng dẫn bởi một người cùng đẳng cấp với bạn. Nhưng thời cuộc đã đổi thay. Nhiều luật cũ không còn được áp dụng nữa.

- Các bạn trong lều! - Goll rống lên, phòng khi còn có người nào còn sống bên trong.

Im lặng.

Fiachna hỏi:

- Chúng ta có nên vào xem có ai ở đó không?

Connla đáp:

- Nếu có thì họ đã trả lời rồi.

Orna nhận xét:

- Trừ phi họ sợ hay đã nấp dưới lòng đất.

Ronan lặng lẽ chỉ vào một điểm ở bên trái những túp lều. Mắt tôi không tinh như mắt anh ta, vì thế tôi phải mất mấy giây để tập trung. Rồi

tôi nhìn thấy nó: một cánh tay nhỏ, có lẽ của một đứa trẻ, đang nằm trên mặt đất.

Goll thở dài, rút kiếm ra và bước ra phía trước đoàn.

- Đi thôi.

Ông nói cộc lốc, và chúng tôi tiếp tục lên đường với những bước bần chồn, gượng gạo.

-> Không có nơi nào để nấp, vì thế chúng tôi không dừng lại khi mặt trời lặn mà vẫn tiếp tục đi, hy vọng tiến nhanh hơn bất kỳ con yêu nào đã đánh hơi thấy chúng tôi. Tôi cố tự thuyết phục mình rằng chúng tôi chưa bị nhận ra. Chỉ có một kẻ ngu ngốc mới đi lại vào ban đêm trong những thời điểm rối rắm này. Bọn Fomorii sẽ không mong đợi tìm thấy bất kỳ ai ngoài vùng trống trải. Có lẽ chúng thậm chí không buồn tìm kiếm nữa.

Một ý tưởng ngốc nghếch, trẻ con. Nhưng trong suốt một giờ, dường như nó vẫn còn đúng. Chúng tôi không nhìn thấy bất kỳ con yêu nào cả, và hy vọng bắt đầu lớn dần.

Nhưng rồi chúng tôi nghe thấy một tiếng tru không phải của con người rung động xa xa phía sau chúng tôi, nhưng chưa đủ xa để thấy an toàn. Chúng tôi dừng lại, lắng nghe khi tiếng tru đó được đáp lại bởi những tiếng khác. Trong con mắt tâm hồn, tôi nhìn thấy một nhóm đang hình thành, những con yêu và những hoạt tử thi. Chúng tập hợp quanh con yêu đã tìm ra dấu vết của chúng tôi, hít ngửi bầu không khí, liếm mặt đất, run lên vì kích động - rồi lao đảo tiến tới, để nghiền nát chúng tôi.

- Có thể chúng đuổi theo ai đó khác.

Connla nói, nhưng những lời đó là dối trá. Chúng tôi đã bị phát hiện.

- Chúng ta phải đi nhanh lên - Goll nói, với vẻ nghiêm khắc.

Chạy Nhanh ngẩng đầu lên. "Chạy nhanh?" - Nó nôn nao hỏi.

- Phải - Goll nói, rồi tóm lấy thẳng bé khi nó toan phóng người đi - Không nhanh đến thế!

-> Chúng tôi có thể nghe thấy chúng, một bầy yêu đang lao qua khu rừng, bẻ gãy những cành lá, đẽ nát những thân cây nhỏ. Tôi chưa bao giờ biết lũ yêu lại kích động đến thế. Tôi đoán khi chúng tấn công một thành lũy, đó là một công việc khó khăn. Hẳn chúng thấy nản lòng khi mùi của con mồi đậm đặc trong mũi chúng, và phải đánh nhau để tìm đường tiến, thường là thất bại. Nhưng ở ngoài này, giữa nơi trống trải, chúng chỉ cần lùnh ra chúng tôi và chúng tôi nằm trong tay của chúng. Chúng giống như đàn chó săn đuổi một con cáo.

Chúng tôi đang tìm một nơi để dừng chân, một nơi nào đó chúng tôi có thể tự vệ. Một hang động thì tuyệt hảo. Chúng tôi có thể đứng co cụm lại và chống đỡ, có thể ngăn không cho chúng tới gần suốt phần còn lại của đêm nay, rồi sáng ra sẽ tẩu thoát. Nhưng không có cái hang nào cả, hay ít ra là chúng tôi không tìm được cái nào.

Goll dừng lại ở một khoảnh đất trống nhỏ. Các cây cối ở đây đã bị đốn vào lúc nào đó trong vài năm gần đây. Có lẽ ai đó đã định làm bãi thả gia súc hay dựng một túp lều, vào những ngày lũ yêu tinh chưa kéo tới. Goll nhìn quanh, đánh giá.

- Không phải ở đây - Connla thở khò khè, mặt tối sầm vì căng thẳng - Quá lộ liễu.

- Không có chỗ nào tốt hơn - Goll thở dốc. Ông chỉ một đồng gỗ phủ đầy râu - Chúng ta có thể đốt một đồng lửa. Hạ thêm cây, cắm chúng xuống đất và chuốt nhọn đầu. Khiến cho lũ yêu khó mà đồng thời tấn công tất cả.

- Nhưng...

Connla nhìn mấy người kia để tìm sự ủng hộ, nhưng Ronan, Lorcan và Orna đã rút vũ khí ra, chuẩn bị chiến đấu. Fiachna đã rút cái rìu ra và đang nghiên cứu mấy thân cây. Họ biết rằng chỉ vô hy vọng mà thôi, rằng chúng tôi sẽ chết. Nhưng chúng tôi còn có chọn lựa nào? Không còn gì khác để làm ngoài việc xác định quyết tâm, chờ đợi và đối mặt với những kẻ chắc chắn sẽ hủy diệt chúng tôi. Chết như những chiến binh, với lòng kiêu hãnh.

Tôi đang suy nghĩ về những câu thần chú mà tôi có thể sử dụng thì một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay tôi. Tôi ngoảnh lại nhìn. Chạy Nhanh đang mỉm cười với tôi. Nó thì thầm: "Chạy nhanh?"

Tôi thở dài:

- Không phải lúc này.

Thằng bé cau mày. "Chạy nhanh!" Nó nói, dứt khoát hơn.

Tôi lắc đầu:

- Chúng ta phải ở lại và chiến đấu. Cậu có đánh nhau được không? Cậu có biết cách...

Những ngón tay của thằng bé xa lạ nắm chặt tay tôi và mặt nó đánh lại.

- Chạy nhanh! - Nó rít lên, rồi đưa bàn tay còn lại chỉ ra - Sâu đẽ!

Tôi toan quát bảo nó im lặng. Rồi dừng lại. Có một cảm giác râm ran từ những ngón tay của Chạy Nhanh. Một loại phép thuật nào đó. Tôi nhìn xuống. Bàn tay nó đang ửng sáng mờ mờ. Thằng bé cũng nhìn xuống tay mình, rồi ngẩng lên nhìn tôi - Sâu đẽ! - Nó lặp lại, lần này dịu dàng.

- Goll - Tôi la lên. Người chiến binh già liếc nhìn tôi - Chúng ta phải đi.

- Nhưng...

Tôi tiến tới trước với Chạy Nhanh.

- Đừng tranh cãi. Chúng ta sẽ chết ở đây. Nhưng tôi nghĩ, nếu chúng ta đi tiếp, có thể...

Tôi dừng lại, không chắc điều gì có thể nằm ngoài kia, nhưng tâm cảm nhận rằng nó tốt hơn chỗ này.

Lúc này mọi người đều nhìn tôi, bị giằng xé giữa niềm hy vọng và sự nghi ngờ.

Fiachna nói:

- Chỗ này không tốt lắm, nhưng chúng ta có thể phòng thủ. Nếu chúng ta bị bắt trong lúc chạy, chắc chắn chúng ta sẽ tàn đời. Cô có chắc là...?

Tôi gầm gừ:

- Vâng. Chúng ta phải đi. Ngay bây giờ. Chúng ta sẽ chết nếu không đi.

Connla ngờ vực hỏi:

- Nhưng chúng ta sẽ sống nếu đi hả?

- Có lẽ.

Như thế chưa đủ. Họ không tin vào bản năng của tôi. Họ sẽ ở lại. Tôi há miệng ra để tranh luận lần nữa, nhưng rồi Orna hạ thấp cặp dao và bước tới cạnh tôi.

- Tôi sẽ đi với cô bé này.

- Vì sao? - Goll hỏi, không phải thách đố, chỉ là tò mò.

Orna nhún vai:

- Một cảm giác.

Lorcan dùng mũi dao gõ gõ lên mấy cái khuyên tai:

- Tôi không cảm thấy chúng ta sẽ sống nếu đi tiếp, nhưng tôi chắc chắn chúng ta sẽ chết nếu ở lại.

Goll nhìn quanh vào mấy người kia và dò hỏi bằng ánh mắt. Họ đáp lại với những tia nhìn yếu ớt và những cái nhún vai cam chịu. Ông nói, dứt kiếm vào bao:

- Cứ thế đi. Bec, dẫn đường cho chúng tôi.

Chúng tôi co giò chạy.

-> Mồ hôi nhễ nhại. Kinh hoàng. Những âm thanh của lũ yêu đang đuổi theo. Gần sát gót chúng tôi. Một phút nữa, có thể hai, chúng tôi sẽ buộc phải dừng lại và chiến đấu - dừng lại và chết.

Cây cối quanh chúng tôi dày đặc. Không thể nhìn xa. Trời tối. Quá tối. Tôi ngẩng lên và nhìn thấy những cành nhánh phụ, những mảnh vải, những tấm tranh bị xé khỏi mái nhà, mọi loại mảnh vụn rải rác trên những chòm cây, nối kết những cành lá trên cao, che mất ánh sáng của vầng trăng và những vì sao.

Bụng tôi thắt lại. Đây là một cái bẫy! Tôi đã sai lầm. Chạy Nhanh đã được cử tới để dẫn chúng tôi tới cái chết. Và chúng tôi ngã xuống vì điều này. Tôi toan hét lên lời cảnh báo, dù nó đã quá muộn màng. Thế rồi...

Chúng tôi lao vào chỗ trống và ngạc nhiên dừng lại. Có một khoảng đất trống hình tròn bao quanh chúng tôi và ở giữa là một vòng tròn những tảng đá to lớn. Hầu hết đều cao hơn tôi. Thậm chí có một số cao vượt khỏi đầu của hai gã Ronan và Lorcan cao nghệu. Nằm trên mặt đất với những khoảng giữa đều đặn. Lâu đời, phủ đầy rêu và dây leo. Một nơi của phép thuật, nhưng là phép thuật của một thời đại trước thời của chúng tôi, thời đại của Những Sinh Vật Cổ, khi đất nước này còn là sân chơi của những vị thần linh.

Lũ yêu đã tới sát gót, tràn lên phía sau chúng tôi, mùi thối của chúng hăng nồng trong không khí.

- Đi nào!

Fiachna hét lên. Chúng tôi phóng tới trước theo lời gọi của anh, chạy ào về phía những tảng đá, sẵn sàng cho trận đánh.

Chúng tôi lướt qua những tảng đá, vào giữa vòng tròn. Những tảng đá không che chắn được nhiều nhưng chúng khiến lũ yêu khó tới gần chúng tôi hơn và cho chúng tôi thêm vài giây. Chúng không tạo ra sự khác biệt thật sự, nhưng bạn phải luôn sống trong hy vọng. Trước khi bạn chết trong tay của một con Fomorii.

Lorcan phóng lên một tảng đá đã ngã về một phía từ nhiều năm trước. Anh ta vung lưỡi kiếm lên trên đầu, hét một tiếng thách thức với lũ yêu đang xuất hiện từ hàng cây. Mấy chục con quái vật vằn vẹo, kinh tởm. Một con có thân hình của một con gấu nhưng đầu của một con điều hâu. Một con khác trông giống như sói nhưng các cơ quan nội tạng lại treo lủng lẳng trên các chi của nó. Những móng vuốt, những cặp nanh, những đôi mắt đỏ ngầu. Những cơn ác mộng ở mọi phía tôi nhìn tới.

Lũ yêu chậm rãi tiến tới. Tôi đoán rằng chúng đang thưởng thức khoảnh khắc này, kéo dài nó, chơi đùa với chúng tôi. Nhưng rồi chúng

dừng lại và tru lên giận dữ.

Trong lúc chúng tôi đang nhìn lũ yêu đưa tay đấm mạnh lên mặt đất hay dùng móng vuốt cào xới đất, nguyên rủa chúng tôi bằng thứ ngôn ngữ méo mó của chúng, Chạy Nhanh bước lên phía sau tôi, đặt một tay lên vai tôi và nói với một nụ cười tự tin:

- Sâu đẽ!

-> Phép thuật Cổ quá mạnh đối với lũ yêu tinh. Chúng không thể bước vào phạm vi phát năng lượng của những tảng đá. Trong đêm, một vài con đã cố bằng cách chạy ào tới, đầu cúi thấp, tru lên thách thức. Từng con một đều dừng phắt lại hay bị hất ngã ra sau như thể va phải một bức tường.

Tôi ước gì chúng tôi biết được phép thuật của Những Sinh Vật Cổ. Chúng tôi có thể xây dựng những vòng tròn đá giống như vầy quanh mỗi tòa thành. Mang lại an toàn cho vùng đất này. Nhưng những bí mật đó đã mất từ lâu. Banba thường nói về những pháp sư cổ đại nhưng bà biết về họ rất ít, ngoại trừ những câu chuyện và truyền thuyết mà chính bà được dạy khi còn bé.

Khi đã thôi cười và hò reo, chúng tôi kiểm tra tỉ mỉ vòng tròn đá và thứ chúng tôi tìm thấy khiến cho tinh thần mới vừa phấn chấn lên của chúng tôi ỉu xìu trở lại. Những bộ xương. Một số là xương súc vật nhưng đa số là của con người, được chôn một cách cẩn thận ở giữa, được sắp xếp sao cho những cái đầu hướng về phía tây, hướng mặt trời lặn. Mặt trời dẫn dắt người chết tới Thế giới Khác và nếu các thi thể không được hỏa thiêu, chúng thường được đặt hướng mặt về con đường của thiên thể mãi hoài di chuyển.

Những bộ xương đó mới hơn những tảng đá. Nhiều bộ xương vẫn còn lấm tấm những mẩu thịt và tóc.

Orna nói:

- Hẳn là họ được mang tới đây sau khi chết. Để ngăn lũ Fomorii không đưa họ về cuộc sống trở lại.

Fiachna đáp:

- Có lẽ. Nhưng vì sao không thiêu họ?

Ronan nêu ý kiến:

- Có lẽ các thi thể này là một phần của phép thuật. Những tảng đá có thể cần năng lượng của những người mới chết.

Goll lên tiếng:

- Dù nếu đúng là thế thì nó phục vụ cho mục đích gì? Tại sao phải lôi những cái xác tới đây chỉ để ngăn lũ yêu không tàn phá một vòng tròn các tảng đá?

Bí mật này khiến chúng tôi băn khoăn mãi suốt đêm - không ai có thể ngủ với mọi tiếng thét gầm của lũ yêu tinh - nhưng nó đã được giải quyết sớm vào buổi sáng. Khi mặt trời lên, lũ yêu tinh rút lui. Nhưng chúng chỉ rút lui tới những hàng cây bao quanh vòng tròn đá. Ở đó, dưới bóng của cái công sự thô sơ, chúng dừng lại và hẳn học liếc nhìn chúng tôi, dẫm lên mặt đất với một nhịp điệu kinh khủng, đều đều, đe dọa.

- Chúng đã lợi dụng những hàng cây - Tôi nói, bụng nôn nao khó chịu
- Hẳn là người dân trong khu vực này đã tìm tới sự bảo vệ của các tảng đá hàng đêm. Điều này khiến lũ yêu tức điên. Rồi chúng nảy ra một ý. Chúng dựng một công sự dưới bóng cây quanh vòng tròn. Khi nó đã hoàn thành, một đêm nào đó chúng để cho mọi người chạy vào, rồi hôm sau vây chặt, nhốt họ trong cái bẫy. Không có đường thoát ra. Họ đã chết ở đây, một cách chậm rãi, vì đói và khát.

Goll thở dài:

- Hầu hết các thi thể không có vũ khí. Có lẽ họ đã quá quen tới đây, họ đã trở nên lười nhát. Không bận tâm tới vũ khí, vì họ an toàn trong vòng tròn. Thậm chí họ không thể cố chiến đấu để tìm đường tới tự do.

- Và giờ đây chúng ta cũng sập bẫy - Connla cay đắng nói, ném tới tôi một cái nhìn bắn thiu.

Fiachna nạt:

- Đây không phải lỗi của Bec. Nếu không có cô ấy, chúng ta đã chết rồi.

Connla miễn cưỡng thừa nhận:

- Phải. Nhưng tôi thà là chết vì chiến đấu giữa nơi rộng rãi còn hơn chịu đói và khát, bị mắc bẫy như một con cáo trong hang.

Goll nói:

- Cậu có thể chết bất cứ lúc nào cậu muốn. Lũ yêu đang đợi. Ra mà đánh nhau với chúng nếu cậu muốn chết nhanh.

Connla cầu nhàu:

- Có lẽ thay vì thế tôi sẽ đánh nhau với ông.

- Lũ đàn ông thật là trẻ con - Orna quát lên trước khi những lời nhục mạ leo thang - Thay vì biết ơn vì cái ngày được sống thêm này, các người lại cay đắng và cắn xé nhau như lũ chó.

Connla hét lớn:

- Chúng ta phải biết ơn vì cái gì đây? Chúng ta bị bao vây! Chúng ta sẽ chết như mấy người kia đang nằm đây và xương của chúng ta sẽ từ từ mục rữa, không được chôn cất, bị các thần thánh làm ngơ.

Orna phản đối:

- Không nhất thiết là thế. Lũ yêu không dựng một công sự rộng lớn. Và chúng ta không phải không có vũ khí. Nếu chúng ta đột phá qua hàng ngũ của chúng, chúng sẽ không thể đuổi theo chúng ta.

- Điều đó không dễ đâu - Ronan nói, nhìn kỹ cách bố trí của mảnh đất
- Không có nhiều không gian giữa cái vòng này và hàng cây. Chúng ta không thể làm cho chúng kinh ngạc. Chúng sẽ thấy chúng ta đang tới và tập trung vào điểm đó.

Orna nhún vai:

- Thế thì chúng ta phân tán ra. Chúng ta chia thành từng cặp và đồng thời lao vào chúng từ vài hướng khác nhau. Tôi không nghĩ là mọi người sẽ thoát qua, nhưng một số trong chúng ta sẽ thoát.

- Những người mạnh nhất - Fiachna gật nhẹ đầu, nhìn Chạy Nhanh và tôi - Thế còn những người nhỏ bé nhất thì sao?

- Chúng tôi sẽ nắm lấy cơ may của mình.

Tôi nói một cách cứng cỏi, không vui khi Fiachna coi thường tôi. Tôi không phải là chiến binh nhưng tôi biết cách chiến đấu và tôi không sợ chết. Tôi muốn được đối xử bình đẳng, chứ không phải như một đứa bé bất lực.

Goll lên tiếng:

- Nếu chúng ta muốn thử điều đó, chúng ta cần thực hiện sớm. Nếu chúng ta có thể chạy cách xe lũ quái vật này khoảng cách trọn một ngày đường, chúng sẽ không bao giờ theo kịp. Nhưng nếu chúng ta chần chừ, chúng chỉ cần đợi tới tối và lại đuổi theo.

Lorcan nói:

- Tôi thấy chúng ta không có chọn lựa nào cả. Tấn công mạnh, chạy nhanh và...

- Chạy Nhanh!

Chạy Nhanh la lên. Chúng tôi mỉm cười nhìn nó nhưng nó không thấy có gì buồn cười trong chuyện đó. Nó lại hét lên:

- Chạy nhanh! Chạy nhanh!

- Yên nào!

Goll đưa tay ra để an ủi thằng bé đang khích động.

Chạy Nhanh né ra khỏi Goll.

- Chạy nhanh! - Nó khăng khăng.

Thế rồi, trước khi chúng tôi có thể ngăn nó, nó lao qua phạm vi an toàn của những tảng đá và chạy về phía hàng cây, và lũ yêu tinh.

Tôi hét lớn:

- Chạy Nhanh! Quay lại!

Nó làm ngơ tiếng hét của tôi những cũng dừng lại gần hàng cây. Lũ yêu trong khu vực đó đã bu lại, gầm gừ và nhỏ dãi, vươn móng vuốt về phía Chạy Nhanh, mỗi con đều muốn là kẻ đầu tiên xé toạt nó ra và thưởng thức thịt của nó.

Chạy Nhanh hụp tránh những bàn tay, bàn chân trước và móng vuốt của lũ yêu tinh, rồi bắt đầu...bắt đầu...Không! Tôi không thể nào tin nổi. Nhưng, vâng - nó bắt đầu nhảy múa!

Chuyện này thật điên rồ. Không tài nào tin nổi. Ngớ ngẩn. Nhưng dù gì thì nó cũng đang nhảy múa. Đó không phải là một điệu nhảy đẹp, một điệu nhảy của phép thuật hay năng lượng. Nó chỉ đơn giản nhảy lò cò từ chân này qua chân kia, vỗ tay, vẫy tay vòng vòng, và lăm bắm những giai điệu rất cao hay rất trầm.

Lũ yêu tinh nổi sùng, tức điên người vì trò biểu diễn đó. Chạy Nhanh đang chế nhạo chúng, nhảy vòng quanh trong tầm với của chúng, trêu đùa chúng. Chúng vấp vào nhau trong cơn thịnh nộ, vồ, chụp, cố gắng một cách tuyệt vọng để xô ngã nó và kết thúc trò chơi xác láo của nó. Thậm chí có một số còn bước ra khỏi bóng của hàng cây và nhào tới nó, đánh liều với những tia nắng nóng như thiêu đốt.

Chạy Nhanh luồn qua tất cả bọn chúng, nhảy tới chỗ này, phóng qua chỗ kia, nhảy múa suốt thời gian đó. Nó di chuyển thành một vòng tròn, lũ yêu đuổi theo nó. Nó tiến vào hàng ngũ của những con yêu đang đứng tại vị trí của chúng, để mắt theo dõi số người còn lại chúng tôi. Khi nó di chuyển qua, chúng không còn quan tâm tới điều gì khác ngoài thằng bé đang nhảy nhót và hợp lực với số yêu tinh còn lại đuổi bắt, tấn công, phun chất độc.

Trong vòng vài phút, mọi con yêu đều tập trung vào Chạy Nhanh, loạng choạng đuổi theo nó, va vào nhau, đánh lộn với nhau. Lũ yêu không bao giờ là những sinh vật có nhiều lý luận. Giờ đây chúng đã hoàn toàn đánh mất lý trí và chỉ quan tâm tới việc hủy diệt cái gai đang nhảy múa trong vùng đất của chúng. Chúng đã quên đi số người còn lại chúng tôi.

- Ta sẽ không tin nếu ta không nhìn thấy cảnh này - Goll nói, choáng váng, theo dõi cuộc biểu diễn với một con mắt mở to, ngờ vực.

Fiachna thì thầm:

- Hãy nhìn cái cách nó nhảy ra khỏi bọn chúng. Nó trượt qua những ngón tay của chúng như là khói.

- Có nhiều thứ ở thằng ngu này hơn là chúng ta nghĩ - Connla nói, trong cách thể hiện của anh ta có hàm ý không hài lòng. Anh ta không thích những điều gây ngạc nhiên, ngay cả khi chúng có lợi cho anh ta.

Orna nói:

- Đi thôi. Nó đã tạo ra một khoảng trống cho chúng ta lén qua. Chúng ta đừng lãng phí nó bằng cách cho lũ yêu có thời gian khôi phục lại lý trí.

Tôi hỏi:

- Còn Chạy Nhanh thì sao?

Goll cười ha hả:

- Nó sẽ ổn thôi. Nó sẽ đuổi kịp chúng ta sau. Ta nghĩ cần phải có nhiều hơn tất cả yêu tinh ở vùng này để gài bẫy được thằng bé đó!

Tôi không thích ý nghĩ bỏ Chạy Nhanh lại sau lưng. Tôi nhìn nó chăm chú trong lúc nó tiếp tục nhảy quanh rìa vòng tròn, trêu chọc và hành hạ lũ yêu tinh. Trong lúc quan sát, tôi nhận ra có một con yêu không đuổi theo Chạy Nhanh. Nó đứng một mình, làm ngơ cuộc náo động, ánh mắt dán vào vòng tròn những tảng đá...vào chúng tôi. Tôi không nhìn rõ lắm, nhưng trông nó có màu đỏ tái và nhiều u bướu một cách lạ lùng, như thể làm bằng đất sét ướt. Và nó không đứng trên mặt đất - nó đang treo người lơ lửng.

Có điều gì đó đặc biệt gây khó chịu ở con Fomorii này. Nó không giống như bất kỳ con yêu nào khác tôi từng gặp. Nhưng trước khi tôi có thể tiến tới trước để nhìn kỹ hơn, Goll vỗ vào lưng tôi và chỉ tôi về phía đối diện, nơi những hàng cây đứng không có kẻ canh gác. Ông nói:

- Hãy chạy như điên, Bé Xíu! Và vì Neit ((*Từ cổ Celtic: một vị thần chiến tranh)), đừng ngừng lại hay nhìn lại!

Thế rồi, trước khi tôi có thể hướng sự chú ý của ông về phía con yêu đang treo lơ lửng, ông quát lên một mệnh lệnh và chúng tôi mở đường máu tìm tới tự do, đầu cúi thấp, chân hất lên những đám bụi mù. Trong sức nóng của khoảnh khắc đó, mọi ý nghĩ, ngoại trừ những ý nghĩ về việc tẩu thoát, trượt ra khỏi đầu tôi và cuốn theo làn gió mát buổi ban mai.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TÔI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

7. Tòa Thành Trên Đảo

-> Một giờ sau đó Chạy Nhanh bắt kịp chúng tôi. Tôi đã nghĩ nó phải nhanh hơn thế, và đang lo lắng, nghĩ tới việc quay trở lại tìm nó. Khi nó xuất hiện, tôi nhận ra vì sao nó lâu lắc như vậy: nó đã dừng lại để hái hoa và kết thành một vòng hoa.

- Hoa củ cải - Nó sung sướng la lên, vẫy vẫy cái vòng hoa để khoe với chúng tôi.

Cả nhóm reo to và chúng tôi vây quanh nó, cười rộ, ôm lấy nó, đồng thanh la lên"

- Thật lạ lùng!

- Tôi chưa từng thấy chuyện gì giống như thế này!

- Cậu phải là con trai của những vị thần!

- Lũ yêu cứ tưởng chúng có thể làm thịt chúng ta nhưng chúng đã không tính đến Chạy Nhanh!

Chạy Nhanh mỉm cười ngơ ngác, không chắc cả đám om xòm nặng xì này đang nói về điều gì. Tôi nghĩ việc dẫn dắt lũ yêu trong một cuộc đuổi bắt vui vẻ không có ý nghĩa quan trọng gì cho lắm đối với nó. Nó đang tự hào hơn nhiều về cái vòng hoa.

Sau khi chúc mừng Chạy Nhanh, chúng tôi lại lên đường, nôn nao càng đi được nhiều đường đất càng tốt trước khi đêm xuống. Đó là một ngày mưa dầm và chẳng bao lâu chúng tôi đã ướt sũng cả người. Nhưng đó chỉ là một bất tiện thứ yếu. Chúng tôi sẽ chấp nhận bất kỳ mức độ ướt át nào sau vụ tẩu thoát bất ngờ khỏi lũ yêu tinh.

-> Đầu giờ chiều. Tôi đang thảo luận về cái vòng tròn đá với Fiachna, tự hỏi nó đã bao nhiêu tuổi, ai đã xây dựng nó, mục đích nguyên thủy của nó có thể là gì.

Fiachna nói:

- Tiếc là hồi đó họ không có những tảng đá khắc chữ ogham ((*Hệ chữ cái ở giai đoạn đầu thời kỳ trung cổ của Ái Nhĩ Lan và Anh)). Lẽ ra họ có thể cho chúng ta biết họ là ai và còn tồn tại mãi thông qua những điều họ viết.

- Anh có đọc được những tảng đá khắc chữ không?

- Chút ít. Tôi học được nó từ một nhà thơ hát rong không có tiền để trả công cho tôi. Còn cô?

- Không. Banba không thích chữ ogham. Bà bảo phép thuật không nên được ghi chép lại, rằng lịch sử nên được giữ cho sống động bằng lời truyền khẩu.

Fiachna nói:

- Có lẽ thế. Nhưng có nhiều câu chuyện đã biến mất mãi mãi theo cách đó. Tôi nghĩ...- Anh dừng lại, nheo mắt. Rồi gọi:

- Connla!

Cái gã sẽ trở thành vua nay mai đang dẫn đầu đoàn từ vài giờ trước. Khi anh ta quay lại, Fiachna chỉ về phía một điểm ở bên phải:

- Một túp lều to, lạ lùng. Tôi nghĩ nó là một nhà thờ.

Mọi người tập trung lại quanh chúng tôi. Giờ thì tôi có thể nhìn thấy phần chóp của công trình đó khi Fiachna đã chỉ ra nó. Nó không giống với bất kỳ thứ gì tôi từng nhìn thấy dù tôi đã từng nghe nói về kiểu lều này. Một nhà thờ Cơ đốc giáo. Tôi không hề biết họ đã xây dựng một nhà thờ như thế này gần tuath của chúng tôi đến thế.

Chúng tôi tiến tới gần nhà thờ. Ruột gan tôi thắt lại. Đó là một cảm giác mà tôi luôn có khi tôi nghe nói về tôn giáo vừa mới phát lên này. Những tín đồ Cơ đốc còn mới mẻ ở vùng của chúng tôi, nhưng đã khó mà hình dung ra cái thời khi họ chưa có mặt ở đây. Họ đã lan ra nhanh như những bầy thỏ, mang theo những nhà thờ và những cách thức phi tự nhiên của họ, từ tuath này sang tuath khác, cải đạo mọi người họ gặp. Tôi chưa từng gặp một người theo đạo Cơ đốc nhưng từ những gì tôi nghe được họ rất hùng mạnh và nói năng thuyết phục, không khoan thứ cho bất kỳ cách tư duy nào khác. Họ tin rằng mọi người phải theo niềm tin của họ, rằng không có thần thánh nào có thật ngoài những thần thánh của họ.

Mối đe dọa của người Cơ đốc giáo là mối lo âu chủ yếu đối với chúng tôi trước khi bọn Fomorii kéo tới. Dù đã di dời xa khỏi bất kỳ tuath bị ô nhiễm nào, chúng tôi biết rằng chúng tôi không thể hy vọng tránh được họ mãi mãi. Từ những gì chúng tôi nghe được, họ đã cải đạo tất cả các vùng phía bắc và phía đông. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi những linh mục của họ tới - có thể chính bản thân giáo sĩ cao cấp nhất của họ, Padraig ((*Từ cổ Celtic chỉ Thánh Patrick)), sẽ đến - và rồi...

Họ có cải đạo cả chúng tôi hay không? Conn có ủng hộ họ hay không, như nhiều vị vua khác đã làm, và ra lệnh cho chúng tôi làm theo các cách thức của họ, từ bỏ các thần linh của chúng tôi, sửa đổi theo phong tục của

họ? Điều này dường như bất khả. Tôn giáo của chúng tôi đã có từ lâu đời. Các thần thánh của chúng tôi linh thiêng, cũng có thật với chúng tôi hết như tổ tiên của chúng tôi. Chúng tôi sống cuộc đời của mình dựa vào những luật pháp cổ xưa, công bình, truyền từ cha xuống con trai, từ mẹ xuống con gái. Làm sao chúng tôi có thể quay lưng khỏi tất cả những điều đó trong vòng một số ngày và hoàn toàn trở thành những người khác?

Tôi từng nghe nói rằng điều này là bất khả, ngoại trừ việc tôi biết từ những báo cáo rằng nó không phải như vậy. Trong lúc tín đồ Cơ đốc giáo không có sự hiểu biết và khả năng kiểm soát phép thuật của chúng tôi, họ có những quyền năng lạ lùng của riêng họ. Họ đã tới từ phía xa bên kia thế giới, chiếm được cảm tình của hầu hết những ai họ gặp trên đường. Lương tri cho thấy chúng tôi cũng sẽ không khác biệt, sẽ không còn miễn nhiệm với những câu thần chú thuyết phục của họ như bất kỳ thị tộc nào khác.

Chúng tôi đã nghĩ rằng đạo Cơ đốc là tai ương tệ hại nhất có thể rơi xuống đầu chúng tôi. Thế rồi lũ yêu tinh kéo tới tấn công và chúng tôi nhận ra rằng chúng là những kẻ thù lớn hơn nhiều trên thế giới so với những tín đồ của vị thần mà họ gọi là Cơ đốc (Christ).

-> Bò lên tới cửa nhà thờ. Tôi cảm nhận được sức mạnh bên trong. Một sức mạnh tối tăm, nhoi nhói, đớn đau. Nó khiến cho tôi bị nhứt đầu. Nhà thờ này không có cảm giác tự nhiên như những nơi chốn thiêng liêng của chúng tôi. Nó là một tòa nhà của sức mạnh chứ không phải của phép thuật.

Chúng tôi dừng lại trước cửa nhà thờ, không muốn bước vào, phòng khi có yêu quái bên trong. Tôi đã tưởng một nhà thờ sẽ được bảo vệ khỏi lũ Fomorii, như cái vòng tròn những tảng đá. Nhưng dù họ hùng mạnh là thế, tín đồ Cơ đốc giáo thiếu những kỹ năng của Những Sinh Vật Cổ, vì hiển nhiên là cái nhờ thờ này đã bị tấn công và lũ yêu tinh đã quây phá tàn sát.

Chúng tôi có thể nhìn thấy mọi thứ rối ren qua cánh cửa mở. Máu khắp nơi. Những mảnh cơ thể người. Một cái đầu người - có lẽ là đầu của một linh mục - gắn trên mũi một ngọn giáo cắm ở giữa nhà thờ. Hai mí mắt đã bị lột đi, hai mắt lồi ra, những biểu tượng yêu tinh được viết nguệch ngoạc bằng máu ngang qua trán và gò má của ông ta.

- Ta chưa từng thấy lũ yêu làm chuyện này - Goll nói, gãi vào phần thịt phía trên con mắt đã mất của ông - Chúng thường tấn công và giết chóc, cướp đi những thi thể mà chúng muốn, bỏ lại những cái xác khác rải rác xung quanh. Điều này thì khác hẳn.

Fiachna đồng ý:

- Nó giống như điều chúng ta làm đối với kẻ thù sau một trận đánh. Nếu ông cộng chuyện này vào cái bẫy mà chúng đã dựng lên quanh vòng tròn đá, chỉ có một kết luận duy nhất. Tiernan đã nói đúng: chúng đang trở nên thông minh hơn.

Tôi cảm thấy muốn bệnh khi Fiachna nói câu đó. Nếu lũ yêu tinh bắt đầu bày mưu tính kế và chiến đấu giống như con người, với sức mạnh và quyền năng phi thường của chúng, chắc chắn chúng sẽ nghiền nát chúng tôi trong vòng vài tháng.

Chúng tôi đứng ở lối ra vào thêm giây lát, nhìn kỹ gương mặt của người đàn ông đã chết. Rồi chúng tôi rút lui, tinh thần chùng xuống, và tiếp tục hành trình tới quê nhà của Chạy Nhanh, tự hỏi không biết chúng tôi có bắt gặp những cảnh tượng hỗn loạn tương tự ở đó hay chẳng.

-> Xế chiều. Lo âu về đêm sắp đến trước mặt và nơi chúng tôi sẽ dừng chân. Hy vọng tìm thấy một vòng tròn đá phép thuật khác là quá đáng. Chúng tôi mệt nhoài vì chuyến hành trình và vì thiếu ngủ. Nếu không sớm tìm thấy nơi trú ẩn, chúng tôi sẽ gặp rắc rối.

Đột nhiên, không có sự cảnh báo nào, Chạy Nhanh lao ra phía trước chúng tôi. Nó dừng lại, ngoảnh nhìn ra phía sau và vội vã ra hiệu. "Ếch nhảy!" Nó la lên. "Chạy nhanh!" Rồi nó co giò phóng tới, mất dạng sau hàng cây.

Connla mỉm cười:

- Trông như thể hành trình của chúng ta đã tới lúc kết thúc. Tôi tưởng chúng ta phải đi xa hơn thế.

- Hẳn các thánh thần đã đoán nhìn xuống chúng ta.

Goll lăm bằm, rồi tóm lấy cánh tay của Connla khi anh ta sắp phóng theo Chạy Nhanh.

- Cần thận. Đừng quên vì sao chúng ta tới đây. Những người này đang gặp rắc rối. Không ai có thể nói chúng ta sẽ tìm thấy thứ gì. Có thể lũ yêu tinh đã bao vây họ, như ở chỗ vòng tròn đá.

Connla ngần ngừ, rồi lui lại một bước:

- Ông đề nghị thế nào? Cùng tiến vào hay trước tiên cử một người trinh sát?

Sau vài giây suy nghĩ, Goll cất tiếng:

- Cùng vào. Tách ra thì sẽ yếu đi. Nhưng mọi người hãy rút vũ khí của mình ra và đi thật cẩn thận.

Khi tất cả đã chuẩn bị xong, chúng tôi thận trọng tiến tới, quan sát những cành lá của cây cối trên đầu và những rễ cây dưới chân - đôi khi những con yêu hình sâu ngụy trang thành những cọng rễ và bất ngờ quẩn lấy những người đi ngang.

Sau đó vài phút, chúng tôi đi tới một khoảng trống và nhận ra mình đang ở rìa của một cái hồ. Trên một hòn đảo nằm giữa hồ, người ta đã dựng lên một tòa thành. Một thành lũy nhỏ có tường đá, trong có khoảng năm sáu gian lều. Bên trên cổng thành có một chòi gác, và từ những dấu hiệu ở dưới thấp và tại đây trên bờ hồ, tôi nghĩ trước đây từng có một chiếc cầu nối liền hòn đảo với đất liền. Nhưng chiếc cầu đó đã bị phá hủy, có lẽ do sự đe dọa của lũ yêu tinh. Hiện giờ, bạn chỉ có thể tới đảo bằng cách lội qua hay ngồi trên những chiếc thuyền nhỏ cột sát cạnh cổng thành.

Goll la to:

- Xin chào.

Có những tiếng vọng, rồi im lặng.

Chạy Nhanh đang nhảy tung tăng, mặt nó sáng rỡ, duỗi tay về phía tòa thành như thể nó có thể với tay ngang qua hồ và gõ vào những bức vách của tường thành.

- Có ai trong đó không?

Goll hét lớn. Khi sự im lặng vẫn tiếp tục, ông nói thêm:

- Chúng tôi tới để giúp. Thằng nhỏ của các người nói với chúng tôi các người đang gặp rắc rối. Chúng tôi tới đây để...

Ông ngừng lại, vì rõ ràng sẽ không có ai trả lời.

Ronan nói:

- Đây là một cái làng ma.

Connla khụt khịt:

- Chúng ta đã quá chậm.

Fiachna không đồng ý:

- Có thể là không. Họ có thể ẩn nấp dưới lòng đất, trong một địa đạo, nơi họ không thể nghe thấy chúng ta.

- Có vẻ như hai người nghĩ rằng mọi người không còn làm gì khác ngoài việc co rúm lại trong lòng đất - Connla khịt mũi, gục gặt đầu với Fiachna và Orna - Vì sao các người không chấp nhận một sự thật đơn giản rằng khi không có ai đáp lại một lời gọi, nó có nghĩa là tất cả bọn họ đã chết rồi.

Orna nói một cách cứng rắn:

- Tôi thích hy vọng điều tốt nhất hơn. Ngay cả khi tôi có thể thấy rõ không kém gì anh rằng điều đó không có khả năng xảy ra.

- Khói bánh mì - Chạy Nhanh nói xen vào, nghiêng người ra phía trước đến độ nó suýt ngã lộn cổ xuống hồ nước.

Goll nói:

- Phải. Chúng ta không đi cả đoạn đường để bây giờ quay lại. Nếu không có gì khác, tòa thành đá này cung cấp một nơi để nghỉ ngơi tối nay.

Connla nói:

- Trừ phi nó đã bị lũ yêu chiếm lấy.

Goll đồng ý:

- Trừ phi nó đã bị lũ yêu chiếm lấy. Nhưng chúng ta phải kiểm tra. Lorcan, cậu có thể bơi sang và quay lại với một chiếc thuyền cho số còn lại chúng tôi không?

Lorcan là người bơi lội giỏi nhất tuath của chúng tôi. Ngay từ khi lên mười hai tuổi, anh đã có thể đánh bại hầu hết mọi người đàn ông trong một cuộc đua. Lúc này anh ta đang bước tới trước và nghiên cứu mặt nước, tìm kiếm những con yêu. Anh ta không thể nhìn thấy con nào, nhưng điều đó không có nghĩa là cái hồ nước an toàn: chúng thường nấp sâu dưới hồ vào ban ngày, để tránh những tia nắng mặt trời.

Không nói năng gì thêm, Lorcan nhanh chóng cởi quần áo, rồi lặn xuống và mạnh mẽ bơi về phía tòa thành. Chúng tôi hồi hộp theo dõi, Ronan đã lắp một mũi tên vào chiếc cung, sẵn sàng bắn ngay nếu em trai của anh ta bị tấn công.

Lorcan bơi tới cái thành mà không gặp phải sự cản trở nào và du người lên bờ, chỉ dừng lại đọc nhanh một câu nguyện cầu để cảm ơn các vị thần linh. Anh vắt nước khỏi mái tóc rồi bù: nó chảy xuống thành những giọt đỏ màu rỉ sắt, do máu đông cứng trên da đầu của anh. Sau đó anh tháo dây của một chiếc thuyền có khung bằng da và chèo về phía chỗ chúng tôi đang đứng, thọc những nhát chèo mạnh bạo, một mắt hướng về phía mặt trời đang lặn.

Lorcan, Goll, Chạy Nhanh và Orna băng qua trước. Sau đó Lorcan chèo chờ lại để đón Ronan, Fiachna, Connla và tôi. Ở cổng thành, tôi kiểm tra bầu không khí để tìm mùi của lũ yêu tinh. Nó trong lành. Tôi không nghĩ có những con quái vật trong làng nhưng tôi không thể chắc chắn.

Goll hỏi:

- Chúng ta thử mở cánh cổng hay trèo qua tường rào?

Fiachna đáp:

- Cổng để mở.

Goll hấp háy mắt, rồi cười lặng lẽ:

- Tôi chưa bao giờ là người tinh mắt nhất với hai con mắt, nhưng chỉ với một...

Ông nhìn quanh, nói tiếp:

- Chúng ta phải vào nhanh. Nếu có bất kỳ dấu hiệu rắc rối nào, hãy rút lui ra cổng. Tùy vào thứ mà chúng ta đối mặt, chúng ta sẽ quyết định đánh nhau hay bỏ chạy.

Hít một hơi thật sâu. Rút vũ khí ra. Một dấu hiệu từ Goll. Tiến vào.

-> Không có yêu tinh. Cũng không có người. Chỉ vài con gà và khá nhiều máu. Trong lúc chúng tôi đứng trong thành, cách cổng vài bước, Chạy Nhanh đuổi theo bầy gà, cười ha hả. Chúng kêu quàng quạc và vỗ cánh bay ra xa khỏi nó. Với tốc độ của nó, nó có thể bắt chúng dễ dàng, nhưng nó chỉ đùa chơi với chúng.

- Các người có nghĩ là tất cả bọn họ đã chết rồi không?

Orna hỏi, mắt nheo nheo, mũi nhăn lại vì mùi tanh của máu tươi.

Goll lầm bầm:

- Trừ phi họ đang nấp.

Fiachna nói:

- Chúng ta nên kiểm tra những túp lều.

- Phải - Goll chỉ vào Ronan, Fiachna, Connla và tôi - Bốn người đi bên phải. Số còn lại chúng tôi đi sang bên trái. Chúng ta sẽ gặp lại ở giữa nếu tất cả đều thông thoáng.

Tôi hỏi:

- Còn Chạy Nhanh thì sao?

Goll nhìn về phía thằng bé đang rượt đuổi lũ gà.

- Ta nghĩ nó không giúp được gì nhiều.

Chúng tôi nhanh chóng tiến lên, mỗi người đều ý thức về việc mặt trời đang nhanh chóng lặn xuống. Đã sắp tới thời gian của lũ Fomorii.

Túp lều đầu tiên. Những cái lỗ bị xé ra trên các bức vách, vì thế có thể dễ dàng nhìn vào trong. Sàn lều có những vệt máu khô đóng cứng nhưng ngoài ra thì trống rỗng. Không có cửa sập hay nơi ẩn nấp. Chúng tôi đi tiếp.

Túp lều thứ hai nhỏ hơn túp lều đầu tiên. Một lối vào bé xíu. Không có cái lỗ nào trên vách. Những vũng bóng tối. Chúng tôi thò đầu qua cửa, để mắt chúng tôi hiệu chỉnh lại với ánh sáng tù mù. Các vật thể dần dần trôi vào tầm nhìn. Những cái nôi, một cái bàn nhỏ, một cái ghế gãy. Những tấm thảm trên sàn nhà - có thể bên dưới có một địa đạo. Chúng tôi luồn vào trong, ngẩng đầu lên để tìm những con yêu có cánh đang treo mình trên mái lá. Những người đàn ông sục sạo bên dưới những tấm thảm - không có gì cả. Họ bước ra. Tôi đi phía sau, hầu như đã bước qua cửa khi một vật gì đó thở sau lưng tôi.

- Becccc...

Tôi đứng lại...quay ra sau...mắt mở to...tim đập thật nhanh. Tôi nhìn trừng trừng vào những bóng tối. Tôi không thể thấy bất cứ thứ gì nhưng tôi biết tôi không ở một mình. Tôi muốn chuồn ra khỏi cửa hay gọi cầu cứu nhưng tôi không thể. Lưỡi tôi đông cứng lại, không phải do sợ hãi, mà do phép thuật.

Những giây dài, khủng khiếp trôi qua. Thế rồi, trong ánh sáng lờ mờ, những cái móng vuốt phóng ra từ bóng tối...một gương mặt méo mó...đôi mắt dữ tợn...một cái mồm tàn bạo đầy những hàm răng...con yêu tóm lấy tôi!

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

8. Drust

-> Phản ứng tức thì - phép thuật. Tôi không phí thì giờ để la hét. Tôi đọc một câu thần chú, đôi môi tôi chuyển động nhanh hơn bất cứ khi nào trước đó. Đôi bàn tay của tôi nóng lên. Thế rồi, thay vì giật tay ra, điều mà con yêu mong đợi, tôi tóm chặt lấy những móng vuốt của nó và cố đốt cháy chúng thành từng mảnh.

Nhưng nó không hiệu quả. Khi hai bàn tay tôi phát ra ánh sáng, những móng vuốt đang xiết lấy tôi cũng phát sáng. Ngày càng sáng chói hơn, cả hai chúng tôi, một cuộc chọi sức. Trong suốt nhiều giây chúng tôi bị khóa chặt vào nhau, không nói lời nào, mắt tôi gắn chặt vào hai bàn tay của tôi và cặp móng vuốt. Thế rồi tôi nhận thấy những chi tiết: không phải là móng vuốt mà là hai bàn tay. Da thịt mịn màng, tám ngón thường, hai ngón cái. Da thịt sẫm màu nhưng không phải màu sẫm của yêu tinh - màu sẫm của con người.

Tôi ngược mắt lên nhưng không thể nhìn thấy mặt của kẻ tấn công vì ánh sáng của phép thuật. Một tranh luận nhanh trong nội tâm. Rồi tôi để cho năng lượng cạn đi. Ánh sáng phai dần. Bóng tối quay lại. Phải mất một lúc để điều chỉnh lại mắt tôi nhưng khi chúng đã quen với bóng tối, tôi thấy tôi đoán đúng: đó là một người đàn ông chứ không phải một con quái vật. Và ông ta đang mỉm cười.

- Tốt - Người đàn ông nói - Cô có phép thuật, dù gì thì cũng có tí chút, và lương tri. Cô sẽ làm.

Sau đó ông ta lướt qua người tôi, ra khỏi căn lều, và triệu tập những người khác với một tiếng gọi vang dội.

- Các người hãy ngưng tìm kiếm. Nơi đây an toàn. Không có lũ yêu tinh. Giờ hãy tới đây và tìm xem vì sao ta đã cử thẳng bé tới đưa các người tới đây.

-> Tên của người lạ này là Drust, và - như chúng tôi đã nhận ra ngay tức khắc do cái áo dài màu xanh trời và cái đầu cạo trọc, hình xăm của ông ta - ông ta là một tu sĩ. Sau khi gọi chúng tôi tập hợp lại và nói cho chúng tôi biết tên, Drust không nói năng gì một lúc lâu. Thay vì thế, ông ta đốt một đồng lửa và niệm một câu thần chú để ngăn khói và duy trì ánh lửa trong phạm vi tòa thành, để không thu hút lũ yêu tinh. Một hồi sau, ông ta lấy những hòn đá nóng ra khỏi đồng lửa - với đôi bàn tay trần - và bỏ chúng vào một cái hố chứa đầy nước. Khi nước trong hố nóng đúng yêu cầu, ông ta thả vào đó những khoanh thịt bọc rơm.

Chúng tôi ngồi làm thinh, quan sát Drust một cách ngờ vực, chờ ông ta lên tiếng. Tôi chưa từng nhìn thấy một tu sĩ trước đó. Những người đàn ông đi lang thang có chút ít phép thuật thì có, nhưng chưa bao giờ là một trong số những nhà tiên tri đầy chất huyền thoại. Những hình xăm của ông ta thật kỳ lạ. Chúng là một tấm bản đồ của những vì sao, nhưng chúng cũng di chuyển y như những vì sao, chậm chạp di chuyển qua lớp da đầu của ông ta.

Khi món thịt đang chờ chín tới theo ý muốn của Drust, ông đứng trước mặt chúng tôi và đưa mắt nhìn lướt qua chúng tôi một cách đầy tính toán, xét đoán, từng người một. Dường như ánh mắt của ông ta dừng lại lâu nhất ở tôi, nhưng có thể tôi chỉ tưởng tượng ra chuyện đó.

Chúng tôi cảm thấy căng thẳng. Chúng tôi rất tôn trọng những tu sĩ, nhưng cũng rất sợ họ. Họ là con người, nhưng cũng là một thứ gì đó khác, đầy quyền năng, với những quy tắc và cách thức riêng của họ. Chúng tôi

từng nghe những câu chuyện kể về cách họ hiến tế trẻ con cho các thần linh, nuôi dưỡng những con yêu, dựng những ngọn núi, san bằng những thành lũy và nghịch chuyển dòng chảy của những con sông.

Cuối cùng, Drust nhìn Chạy Nhanh. Ông ta mỉm cười với thằng bé, rồi búng mấy ngón tay. Chạy Nhanh đi tới chỗ ông ta như một con chó tới với chủ của nó. Drust vò rối mái tóc dơ bẩn của thằng bé, nụ cười rộng mở, ông ta nói:

- Cậu làm tốt lắm, Bran.

Tôi thở dốc:

- Bran! Đó là tên của nó? Nó chưa bao giờ nói với chúng tôi. Chúng tôi gọi nó là Chạy Nhanh vì...

Drust bình thản nhìn tôi và tôi dừng lời. Trong mắt ông ta không có vẻ đe dọa, nhưng cũng không có sự nòng ấm. Ông ta nghiên cứu tôi giống hệt cách tôi đã nghiên cứu những con yêu bị chết trong quá khứ.

Người tu sĩ nói với giọng không phải của người vùng này:

- Phải. Nó là Bran. Nó không nói với cô vì nó không thể nhớ những cái tên.

Drust nói chậm rãi, những từ nghe thật lạ trên đôi môi của ông ta. Tôi nghĩ ngôn ngữ của chúng tôi không phải là tiếng mẹ đẻ của ông ta.

Fiachna lặng lẽ hỏi:

- Có phải Bran từ đây đến hay không? Hay nó là đệ tử của ông?

Drust nhướng mày một cách chế giễu:

- Anh nghĩ ta sẽ nhận một đứa ngu khờ làm đệ tử hay sao?

Fiachna đáp:

- Nó khờ khạo nhưng được ban phúc. Nó có tốc độ và những quyền năng khác không phải của người thường.

Drust gật đầu:

- Đó là lý do vì sao ta cử nó tới tìm sự trợ giúp. Nhưng dù nó được phép thuật chạm tới, bộ não của nó không phát triển. Nó cũng sẽ vô dụng đối với ta giống như vô dụng đối với người dân của nó.

Ông ta dừng lại, rồi nói thêm:

- Ta ngờ là không phải nó xuất thân ở đây ngay từ đầu, nhưng đây là nơi ta đã tìm thấy nó.

Drust rút tay khỏi mái tóc của Bran. Thằng bé ngẩng lên nhìn vị tu sĩ, để xem ông ta có ve vuốt nó nữa hay không, rồi bước tới chỗ tôi và ngồi xuống bên tôi. Tôi lơ đãng vuốt ve lưng bàn tay của nó trong lúc cuộc chuyện trò tiếp tục.

Goll hỏi:

- Còn ông? Ông từ đâu đến?

Drust chỉ mơ hồ về hướng đông.

- Ông là một người của bộ lạc Pict ((*Một bộ lạc cổ đại ở Anh)) phải không? Drust là một cái tên của người Pict.

- Phải, khi ta còn bé, trước khi ta trở thành một tu sĩ.

Những người Pict là một sắc tộc cổ đến từ mé bên kia vùng nước mênh mông ở hướng đông. Tôi không biết là vẫn có người còn sống. Họ là một chủng tộc đang hấp hối, bị giết chết hay đồng hóa bởi những bộ lạc

mạnh hơn. Hãn Drust phải là một trong những người cuối cùng của chủng tộc này.

Trước khi chúng tôi có thể hỏi bất kỳ câu hỏi nào, Drust chỉ vào Goll và hỏi:

- Ông là chỉ huy của nhóm này phải không?

Goll đáp:

- Không. Chúng tôi không có chỉ huy. Nhưng tôi là người lớn tuổi nhất, vì thế tôi cho là tôi có thể nói thay cho chúng tôi.

Từ khóe mắt của mình tôi có thể nhận thấy Connla đang xù lông nhím lên. Có lẽ anh ta tự cho mình là người chỉ huy phù hợp nhất - nhưng anh ta không nói gì cả.

Drust nói:

- Vậy ta sẽ nói với ông. Ta sẽ nói thật đơn giản. Ta tới đây để chấm dứt những cuộc tấn công của lũ yêu tinh. Ta cần sự giúp đỡ của các người. Các người phải đi với ta.

Ông ta dừng lại như thể mấy câu đó đã đủ để giải thích.

Lớp thịt quanh con mắt độc nhất của Goll nhăn lại:

- Ông cần phải nói cho chúng tôi biết nhiều hơn thế, dù là tu sĩ hay không - Ông lẩm bẫm - Để bắt đầu, chuyện gì đã xảy ra ở đây, và những người dân của Chạy...ý tôi là của Bran, đi đâu hết rồi?

Drust nhún vai:

- Lũ yêu. Chúng đã tấn công từ lâu trước khi ta tới. Bộ lạc của Bran - MacRoth - đã kiệt sức, gần đại bại. Không lâu sau khi ta tới, thất bại đó

cuối cùng đã ập lên đầu họ.

- Lũ yêu đã giết hết mọi người?

Goll hỏi, và Drust gật đầu.

- Vậy sao ông thì không?

Goll nói câu này một cách nhẹ nhàng, nhưng nó rõ ràng là một lời thách thức. Việc tất cả mọi người bỏ mạng ngoại trừ kẻ xa lạ này là điều phi tự nhiên. Điều mà Goll thật sự muốn hỏi là có phải Drust đã phản bội bộ lạc MacRoth hay không - và ông ta có sẽ phản bội cả chúng tôi hay không?

Drust đáp:

- Chúng không giết ta là vì chúng không thể nhìn thấy ta. Cũng giống như những người trong bọn của ông không thể nhìn thấy ta khi họ đi vào túp lều ta đang ở. Ta biết những câu thần chú che đậy ta khỏi tầm mắt. Nếu cô gái nữ tu của các người có nhiều kinh nghiệm hơn, hẳn cô ta đã nhìn xuyên qua lớp khiên của ta. Nhưng cô ta chưa làm chủ được các nghệ thuật của mình.

Orna giận dữ hỏi:

- Vì sao không che đậy cả những người của MacRoth?

Drust khụt khịt:

- Tất cả mọi phép thuật đều có những giới hạn. Ta có thể che đậy được một số người nhưng không quá mười sáu.

Lorcan găm gù:

- Nếu không phải mười sáu, thì sao không là tám người?

- Như pháp sư của chính các người - dù cô ta vẫn còn hơi sữa - có thể nói cho các người biết, phép thuật khô cạn dần dần. Một thần chú che đậy cho nhiều người, duy trì qua một thời gian dài, sẽ làm cho ta thấm mệt. Ta cần phải ở trong tình trạng mạnh mẽ nhất nếu ta muốn cứu thoát tất cả mọi người khỏi sự đe dọa của lũ Demonata.

- Demonata? - Ronan cau mày. Anh ta đang đặt một bàn tay trên chiếc cung của mình, sẵn sàng uốn cong nó và bắn ra một mũi tên nếu Drust có bất kỳ một cử động không hay nào - Có phải ông định nói lũ Fomorii?

Drust khịt mũi:

- Chúng không phải là Fomorii. Lũ Fomorii chỉ là những con người hung ác có pha chất yêu tinh. Bọn Demonata đến thẳng từ nơi mà cậu gọi là Thế giới Khác. Sức mạnh của chúng là thuần túy. Chúng không thể bị đánh bại bởi các phương tiện của con người. Chỉ bởi phép thuật.

Connla cười tự mãn:

- Tôi nghĩ nhiều con yêu mà chúng tôi đã giết không đồng ý với điều đó.

Drust bẻ lại:

- Lũ thuộc hạ. Những sinh vật yếu ớt, không có đầu óc. Chúng đi trước chủ nhân của chúng, cũng như những con chuột đi trước những trận đại dịch hoành hành. Khi lũ Demonata thật sự tới, những thứ vũ khí của các người chỉ là vô dụng.

Nét mặt của chúng tôi đanh lại. Chúng tôi đã đoán rằng những con yêu mạnh mẽ, thông minh hơn đang tới, nhưng không nghĩ rằng chúng tôi không thể giết chết chúng. Nếu điều này là sự thật, nó có nghĩa là sự kết thúc của tất cả mọi người mà chúng tôi quen biết và quan tâm.

Drust nhướng mày lên, mời những câu hỏi khác, làm rõ rằng những câu hỏi như thế chỉ làm phí thời giờ của ông ta. Dù sao thì Goll cũng tiếp tục:

- vậy là ông đứng sang bên mặc cho lũ yêu tinh hạ sát bộ lạc MacRoth. Chúng ta sẽ quay trở lại chuyện đó, nhưng trước hết hãy nói cho chúng tôi biết...

Drust cắt ngang:

- Chúng ta không. Bộ lạc MacRoth không có ý nghĩa gì đối với ta, cũng như các người không có ý nghĩa gì đối với ta. Mục đích của ta là cứu mảnh đất này. Nếu mười sáu - hay sáu mươi, hay sáu trăm người - phải chết, thì cũng mặc. Bộ lạc MacRoth sẽ bỏ mạng dù ta có ở đây hay không. Vì sự sống hay cái chết của họ không ảnh hưởng gì tới cuộc truy tìm của ta. Ta tránh xa khỏi những vấn đề của họ, cũng hệt như ta sẽ tránh khỏi vấn đề của các người nếu ta quyết định rằng các người cũng chẳng có ích gì đối với ta.

Nét mặt của Goll trắng bệch vì tức giận nhưng ông kiểm soát cơn giận của mình và thay vì hét lên, ông rít lên một câu hỏi:

- Hãy nói xem chúng tôi có thể có ích như thế nào? Nếu ông hùng mạnh như thế, chúng tôi tới đây để làm gì? Chúng tôi đã tới để cứu những người gặp nạn, không phải vì một gã tu sĩ khốn kiếp không cần tới chúng tôi.

Drust đáp, giọng bình thản:

- Nhưng ta cần các người. Ta đã đi thật xa để ngăn chặn đợt thủy triều của lũ yêu tinh ngay từ cội nguồn của nó. Những chuyến đi đó quá hiểm nghèo, ngay cả đối với một người có quyền năng như ta. Ta không thể đơn độc hoàn thành cuộc truy tìm của mình. Khi ta lên đường cách đây nhiều

tháng, ta có nhiều bạn đồng hành, tất cả bọn họ đã ngã xuống trên đường. Ta cần có những chiến binh mới thay cho họ.

Connla bật cười hô hố:

- Chúng tôi hả? Ông nghĩ chúng tôi sẽ chiến đấu và chết vì ông sao?

Drust đáp:

- Nếu anh có chút ý thức nào. Bọn yêu tinh là vấn đề của các người. Chúng không thể vượt qua biển tới cùng đất của ta. Anh và người dân của anh là những người sẽ chịu khổ nếu ta thất bại.

Lorcan nói một cách cứng rắn:

- Chúng tôi có thể tự mình chiến đấu với lũ yêu. Chúng tôi không cần sự giúp đỡ của những kẻ như ông.

Drust cười ha hả. Tiếng cười của ông ta xúc phạm tới tất cả chúng tôi, nhưng trước khi chúng tôi có thể phản ứng, ông ta nói nhanh:

- Các người chưa đánh nhau với những tên chúa yêu mà chỉ với những tên thuộc hạ của chúng. Những con yêu các người đã chạm trán - cùng với những hoạt tử thi đáng thương - chỉ là đợt sóng đầu tiên. Một địa đạo đã được mở ra giữa vùng đất này và Thế giới Khác. Nó sẽ cho phép lũ yêu tinh tự do đi vào địa phận của các người. Đó là một địa đạo nhỏ nhưng nó đang lớn dần. Khi nó lớn ra, những con yêu khỏe hơn, to lớn hơn, thông minh hơn sẽ băng qua. Chúng có thể đi khắp xứ sở này vào ban ngày cũng như ban đêm. Và, như ta đã nói với các người, chỉ có thể giết chúng bằng phép thuật.

Ông ta ngưng lời. Mặt chúng tôi xám như tro. Không ai có thể nói nên lời, ngay cả gã nóng đầu Connla. Khi Drust đo lường xong tác động của lời nói của mình, ông ta tiếp tục:

- Những tu sĩ không tới để trợ giúp các người. Hòn đảo này đã vượt khỏi sự kiểm soát của chúng tôi - người Cơ đốc giáo đã xua đuổi chúng tôi đi. Quan điểm của các tu sĩ là người Cơ đốc hay lũ yêu tinh thống trị nơi này cũng chẳng khác gì nhau. Trên thực tế, nhiều người thích lũ yêu tinh hơn, thậm chí họ ghét những người Cơ đốc còn hơn ghét lũ yêu tinh.

Tôi kêu lên:

- Nhưng chúng sẽ tàn sát tất cả chúng ta!

Nét mặt của Drust không thể đọc được:

- Phải - Ông ta dừng lại - Trừ phi ta ngăn cả chúng.

Connla cười nhạt:

- Một mình ông?

Drust đáp:

- Chỉ có một đường hầm và vào lúc này nó dễ bị phá hủy. Nếu có thể bịt kín khoảng trống giữa các thế giới, lũ yêu không thể băng qua được nữa. Một người, nếu anh ta có quyền năng và biết mình đang làm gì, có thể đóng kín địa đạo. Ta là một người như thế.

Fiachna hỏi:

- Nhưng tại sao? Nếu những tu sĩ khác còn lại không quan tâm, tại sao ông lại quan tâm?

Drust nói, lần đầu tiên hạ thấp ánh mắt của mình:

- Ta có những lý do. Chúng là của riêng ta.

Đôi mắt ông ta quắc lên trở lại:

- Các người có giúp ta hay không?

Goll hỏi:

- Để làm gì?

Drust rên lên:

- Để ngăn cản lũ yêu tinh. Nãy giờ ông không nghe gì hay sao?

Goll đáp, mỉm cười cay đắng:

- Tôi có nghe. Ý của tôi là, chúng tôi có thể giúp như thế nào? Chính xác thì ông muốn chúng tôi làm cái gì?

Drust nói:

- Ta phải đi sang hướng tây, tới bờ biển. Ở đó, ta có thể tìm ra nơi có địa đạo.

Fiachna hỏi:

- Ông không biết hay sao?

Drust lắc đầu:

- Ta đã tìm kiếm nó với những bạn đồng hành. Ta đã nghĩ ta có thể tìm ra nó một mình. Ta đã sai.

Orna hỏi:

- Ông sẽ làm thế nào để tìm ra khi tới bờ biển?

Drust bực dọc:

- Đó là việc của ta. Nếu các người chấp nhận sự thách thức, việc của các người là hộ tống ta một cách an toàn. Hãy nói ngay các người có xứng đáng với trách nhiệm đó hay không. Nếu không, ta sẽ cử Bran đi tìm những người của một thị tộc cao quý hơn.

Connla vùng đứng lên, tay đưa xuống đốc kiếm, sẵn sàng hạ Drust. Nhưng anh ta dừng lại, đóng băng với một cái phẩy tay của Drust. Một câu thần chú tạm dừng đơn giản - Banba đã dạy tôi nhiều câu giống thế này - nhưng đã được hoàn hảo hóa. Trông như thể Connla được khắc ra từ gỗ.

Drust nhìn Goll với vẻ dò hỏi. Người chiến binh già tỏ vẻ không vui. Có thể thấy rõ sự không tin tưởng của ông đối với vị tu sĩ và nó cũng phản chiếu lại trên gương mặt của số còn lại chúng tôi. Nhưng nếu những gì chúng tôi đã nghe là sự thật...

Goll nói:

- Ông phải tới thành của chúng tôi và kể câu chuyện của ông cho vua của chúng tôi nghe. Nếu ông ta muốn giúp, ông ta có thể cử nhiều...

Drust cắt ngang:

- Không còn thì giờ. Đi cùng ta vào sáng mai hay trở về quê nhà của các người và ta sẽ tìm kiếm những đồng minh khác.

Goll thở dài, cực kỳ khó xử. Ông nhìn quanh để tìm sự góp ý.

- Tôi không tin ông ta - Orna nói, đưa tay làm dấu để xua những linh hồn xấu xa - Nhưng tôi không ở tuath của các bạn. Về vấn đề này, tôi sẽ làm theo dẫn dắt của các bạn.

Ronan nói một cách trung lập:

- Chúng ta đã đi xa tới mức này. Chúng ta có thể đi xa hơn.

Lorcan gật đầu:

- Có lẽ ông ta có thể dạy cho chúng ta những cách tốt hơn để giết lũ yêu tinh.

Rõ ràng cặp song sinh này thích ý tưởng về cuộc hành trình với vị tu sĩ và việc đối mặt với những mối nguy hiểm lạ thường và lũ yêu tinh. Họ còn trẻ và khát máu. Họ quan tâm tới việc thu thập các kỹ năng hơn là sự thịnh vượng của thị tộc.

Fiachna lâm bẫm:

- Tôi phân vân quá. Dân của chúng ta sẽ nghĩ tới điều tệ nhất nếu chúng ta đi quá lâu. Có lẽ một hai người trong bọn nên quay lại. Chẳng hạn Bec...

Tôi toan phản đối, nhưng trước khi tôi có thể, Drust thay tôi làm điều đó. Ông ta quát lên với sức mạnh bất ngờ:

- Không! Nếu anh ở lại, cô gái ở lại. Quyền năng của cô ta sẽ có ích. Cô ta yếu và chưa được rèn luyện nhưng ta có thể làm việc với cô ta. Cô ta sẽ rất hữu dụng.

Goll hỏi:

- Connla?

Bị thần chú kèm giữ, Connla không thể trả lời, vì thế Drust lại vẫy tay để giải thoát người chiến binh. Connla nhìn vị tu sĩ với vẻ căm ghét, rồi nhổ xuống chân mình:

- Tôi bảo là nguyên rủa ông ta và tất cả cái giống chết tiệt của ông ta! Họ đã ở đâu khi lũ yêu tinh kéo tới? Chúng ta có thể giữ được đất của mình mà không cần có họ, như chúng ta đã làm từ lúc khởi đầu.

Fiachna nhỏ nhẹ

- Và nếu cả nhiều bày yêu tinh tấn công hàng ngày thì sao? Mạnh mẽ hơn bất kỳ con yêu nào chúng ta đã chiến đấu cho tới nay? Có tổ chức, hung tàn, không thể giết chết?

Connla phản đối:

- Sao chúng ta phải tin vào chuyện đó? Ông ta có thể nói dối, chỉ để...

- Vòng tròn đá và nhà thờ - Tôi nhắc anh ta. Tôi không thể can dự tới chuyện này mà không chia sẻ những ý nghĩ của mình, nhưng tôi không thể giữ im lặng nữa:

- Chúng ta đã nhìn thấy hoạt động của những con yêu thông minh, quý quýệt. Nó có thật, Connla. Anh biết là như thế.

Connla ngần ngừ, các hồi ức làm nét mặt của anh ta thay đổi.

Fiachna nói với vẻ khôi hài:

- Nó sẽ là một vinh dự lớn. Nếu Drust thành công và chúng ta đóng một vai trò lớn trong thành công đó, chúng ta sẽ được tung hô như những vị anh hùng trên khắp bốn tỉnh.

Lý lẽ đó khiến Connla cứng họng. Nếu anh ta có thể cứu cả một vùng đất, ngôi vua của anh ta sẽ được bảo đảm. Và có thể không chỉ là vua của tuath chúng tôi, mà của cả tỉnh. Có thể hơn thế nữa: vị đại vương đầu tiên của tất cả các tỉnh. Nhiều người đã cố thực thi sự kiểm soát hoàn toàn. Tất cả đều thất bại. Nhưng đó vẫn là giấc mơ của những chiến binh nhiều tham vọng.

Connla làu bàu:

- Được lắm, tôi nhất trí chúng ta sẽ đi với ông ta.

Goll miễn cưỡng gật đầu:

- Vậy là vấn đề đã được quyết định.

- Ta đã nghĩ là nó có thể.

Drust nói với một nụ cười nhạt tự mãn. Rồi ông ta chuyển sự chú ý sang món thịt đang sôi trong nước và bỏ thêm vài hòn đá để duy trì sức nóng.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

9. Tiềm Năng

-> Một đêm lặng lẽ. Không có cuộc tấn công nào. Lũ yêu tinh nghĩ mọi người ở đây đã chết, vì thế chúng không có lý do gì để quấy rầy tòa thành trên đảo. Tôi được một đêm ngon giấc, và mấy người kia cũng vậy, đã quá mệt mỏi, thậm chí đối với những cơn ác mộng. Sáng ra, tất cả mọi người đều thức giấc tươi tỉnh. Drust đã rời khỏi giường. Ông đã chuẩn bị những lát thịt lạnh từ đêm trước và cháo nóng. Chúng tôi lặng lẽ ăn sáng trong màn sương xám trước bình minh.

Fiachna lục soát khắp làng để tìm một cái lò rèn, những đồ nghề thợ rèn hay các thứ vũ khí khác giống như con dao của Bran nhưng không tìm được thứ gì. Số còn lại chúng tôi cũng tiến hành nhanh một cuộc tìm kiếm vũ khí hay thức ăn. Chúng tôi thịt những con gà còn lại, gom số trứng chúng đã đẻ và một ít lát thịt lợn đã chế biến. Nhưng không có thứ gì khác đáng giá.

Chúng tôi đã sẵn sàng lên đường nhưng Drust bảo ông ta cần cầu nguyện đã. Ông ta tìm một nơi có thể đối diện với mặt trời, rồi quỳ xuống, nhắm mắt và thiền định.

Connla hỏi tôi:

- Ông ta sẽ cầu nguyện bao lâu vậy?

- Năm hoặc mười phút.

Thật ra, tôi không biết, nhưng tôi không muốn tỏ ra dốt nát trước mặt Connla.

Connla nói:

- Đủ thì giờ để cạo râu cấp tốc.

Anh ta múc một xô nước đầy, dập nước lên mặt, lấy một con dao, nhúng ướm lưỡi dao và chờ cho mặt nước lắng lại. Sau đó, nhìn hình phản chiếu trên mặt nước, anh ta cạo sạch râu trên má và cằm. Hầu hết những người đàn ông trong thành của tôi đều để râu ngoại trừ Connla, anh ra thích vẻ nhẵn nhụi hơn. Đôi khi Goll trêu ghẹo anh ta về chuyện này, bảo rằng trông anh ta giống như một cô gái.

Bran - khó mà không nghĩ tới nó dưới cái tên Chạy Nhanh - quan sát Connla cạo râu, tỏ ra thích thú. Có lẽ nó chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông cạo râu trước đó. Nó đặc biệt chú ý khi Connla cắt tỉa quanh hai phía của môi trên, cẩn thận để không chạm phải hàm ria con kiến của anh ta. Sau khi anh ta cạo xong, Bran bước tới, tóm lấy một túm râu mép của Connla và giật mạnh. Túm râu đứt lìa và Connla rú lên, đau đớn và kinh ngạc.

Bran giơ túm râu lên một cách tự hào, nhe răng cười. Nó nghĩ Connla đã bỏ sót chúng và cố giúp đỡ. Nhưng Connla không nhìn sự việc theo cách đó. Anh ta gầm lên với thằng bé và tung ra một quả đấm. Bran né khỏi, vẫn giơ cao túm râu. Connla lao vào nó. Bran bật cười và vừa co giò chạy vừa la to: "Chạy nhanh! Chạy nhanh!" Connla đuổi theo, chửi thề ồm ồm, rút thanh kiếm của anh ta ra.

Số còn lại chúng tôi cười té nghiêng té ngửa. Chúng tôi biết Connla sẽ không tài nào tóm được Bran - nếu nó quá nhanh đối với lũ yêu, một con người không có chút cơ may nào cả. Rốt cuộc Connla cũng nhận ra điều này và thôi đuổi theo thằng bé. Sau khi tặng nó, và cả chúng tôi, vài câu

chửi rửa cuối cùng, anh ta ùng ùng quay trở lại cái xô, ngắm nghía bộ ria bị phá hủy của mình với một nét mặt khốn khổ, rồi sột soạt cạo sạch phần còn lại trên môi.

Bran bước tới gần tôi, bẽn lễn giơ túm râu ra. "Lông gà", nó nói, trao túm râu cho tôi. Tôi vui vẻ ôm lấy thằng bé. Goll vô vào lưng nó - người chiến binh già đang cười chảy cả nước mắt.

Fiachna cười lặng lẽ:

- Tôi sẽ giữ nó tránh xa Connla vài giờ. Anh ta sẽ nguội lại nhưng sẽ có tâm trạng xấu trong một lúc.

Tôi nhe răng cười, siết chặt Bran:

- Đừng lo. Tôi sẽ coi chừng nó.

- Lông gà - Bran lặp lại, trều mển vuốt ve túm râu, như thể chúng là những cánh hoa, khiến cả đám chúng tôi lại cười âm lẫn nữa.

-> Không lâu sau khi mặt trời ló dạng, Drust ngưng cầu nguyện và chúng tôi xuất phát. Bran lững thững đi cạnh chúng tôi, không nhận ra những cái nhìn u ám của Connla đang giận dữ. Tôi giữ thằng bé sát bên mình, phòng khi gã chiến binh cẩu kính cố đả thương nó. Tôi nghi ngờ không biết anh ta có làm chuyện đó chẳng, nhưng tôi không chắc về Connla. Anh ta là một người khó hiểu. Không thể biết anh ta phản ứng ra sao với một lời nói đùa hoặc anh ta ghim sâu vào lòng tới mức nào một lời sỉ nhục nhẹ nhàng.

Tôi chăm chú nhìn Bran trong lúc nó bước nhanh, mỉm cười với cảnh vật thôn quê, hấp háy mắt nhìn bầu trời và lũ chim chóc, hoàn toàn vui sướng. Tôi đồ rằng nó có gia đình và bạn hữu trong tòa thành đá. Giờ tất cả những người đó đã chết, nhưng dường như nó không bận tâm với sự mất mát. Lúc đầu tôi thấy thương hại nó nhưng càng nghĩ về chuyện này, lòng

thương hại chuyển thành sự ghen tị. Hẳn sẽ tốt đẹp nếu sống giống như Bran, miễn nhiệm với những nỗi đau mà số còn lại chúng ta gánh chịu. Hiểu rõ điều tôi biết - rằng trừ phi Drust thành công, vùng đất này sẽ bị lũ yêu tinh không thể cản ngăn dày xéo - tôi ước gì mình có thể ngu dần vô tâm giống như thằng bé nhanh chân này.

-> Chúng tôi tiến nhanh về hướng tây. Một lúc sau Drust đi chậm lại và bước bên cạnh tôi, thúc cùi chỏ ra hiệu cho Bran tránh sang bên. Vị tu sĩ hỏi tôi nhiều câu về quá khứ của tôi, về Banba, và việc tập luyện của tôi. Ông ta muốn biết tôi có thể làm gì, có khả năng tới đâu. Ông ta cười nhạt khi tôi kể cho ông ta nghe về ký ức đáng chú ý của tôi - ông ta không lưu tâm tới điều đó. Khi ông ta hỏi về gia đình tôi, tôi nói với ông ta rằng tôi là một đứa bé mồ côi không rõ nguồn gốc. Ông ta nhấn mạnh:

- Cô không biết người thân của cô là ai sao?

- Không - Tôi ngừng một lúc - Còn ông?

Ông ta cau mày:

- Sao tôi lại không biết chứ?

Tôi nhún vai, không muốn nói với ông ta về ảo ảnh của tôi và khả năng rằng có thể mẹ tôi đã cử tôi đi để tìm kiếm thị tộc nguồn cội của mình.

Drust tiếp tục hỏi về phép thuật của tôi, tôi biết những thứ thần chú nào, sức mạnh của tôi nằm ở đâu. Những câu hỏi của ông ta khiến cho tôi khó chịu. Lẽ ra không nên như thế. Một pháp sư quan tâm tới những khả năng của một pháp sư khác cũng là lẽ tự nhiên thôi. Nhưng dường như ở đây không chỉ là sự tò mò đơn giản. Dường như ông ta muốn kiểm tra tôi, thăm dò những điểm yếu. Tôi nhớ lại điều ông ta đã nói trong túp lều - "Cô sẽ làm" - và nỗi lo âu bùng lên trong lòng tôi như một ngọn lửa.

-> Vào giữa trưa chúng tôi nghỉ một lúc. Drust ngồi hơi tách ra khỏi chúng tôi. Thay vì ăn trưa, ông ta rút ra từ trong cái túi đeo trên lưng một tấm bảng. Một tấm bảng lạ lùng, bề mặt chia thành những ô vuông đen và trắng có số lượng bằng nhau. Nó dày cỡ chiều dài ngón cái của tôi, làm bằng thủy tinh. Ông ta đặt nó lên mặt đất, rồi trút lên mặt cỏ những mẫu chạm khắc nhỏ. Khi ông ta bắt đầu đặt những mẫu đó lên tấm bảng, tôi nhận ra nó là một loại trò chơi.

- Cờ vua - Orna nói khi Drust di chuyển mẫu đầu tiên.

Drust ngẩng lên nôn nao:

- Cô có chơi không?

- Không. Một trong những người nô lệ trong tuath của tôi có một bộ nhưng chỉ có những người đàn ông chơi nó. Tôi biết được vài quy tắc nhờ quan sát nhưng không biết hết.

Drust thở dài:

- Tiếc quá. Đã lâu rồi ta không có người nào để kiểm tra trí tuệ của mình.

Ông ta tập trung. Đi một quân trắng có hình dáng giống như cái đầu ngựa. Mọi người đều chú ý vào trò chơi mới này. Chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó trong tuath của chúng tôi. Orna giải thích về trò chơi này trong lúc Drust chơi nhưng khó mà theo dõi được các luật chơi, nhất là khi bản thân Orna cũng không chắc chắn mấy về chúng.

Lorcan hỏi:

- Mục đích chính là ngăn không cho quân vua của bà không bị bắt phải không?

- Phải - Orna đáp

Ronan cau mày:

- Sao ông ta không thể chiến đấu? Một vị vua phải là một chiến binh cừ khôi, thế nhưng hai ông vua trong trò chơi này có vẻ sợ sệt. Họ trốn ở phía sau.

Orna giải thích:

- Nó tới từ một vùng đất khác. Ở một số nơi những ông vua không chiến đấu. Họ cử những người khác chiến đấu thay cho họ.

Những lời lẩm bẩm giận dữ từ những người đàn ông:

- Như thế không đúng!

- Bọn người man rợ!

- Những gã như thế sẽ không sống lâu nếu chọi với lũ yêu tinh!

Tôi làm ngơ họ và tập trung vào Drust và cách hai bàn tay của ông ta dừng lại trên những quân cờ. Những ngón tay dài, thanh tú, không sứt sẹo. Chúng di chuyển những quân cờ từ điểm này sang điểm khác một cách nhanh nhẹn, êm ái. Tôi có cảm giác ông ta có thể di chuyển chúng tôi cũng dễ dàng như vậy. Và có thể đã làm rồi.

-> Sau bữa ăn trưa. Drust lại đi bên cạnh tôi. Nhưng lúc này, thay vì đặt những câu hỏi, ông ta nói:

- Ta có thể dạy cho cô nếu cô sẵn lòng học hỏi.

Tôi nôn nóng trả lời:

- Cờ vua à?

- Không, phép thuật.

Tôi dừng phắt lại và nhìn ông ta chăm chặp như thể ông ta vừa tát tôi. Fiachna và Connla dừng lại sau lưng chúng tôi, tay chụp lên vũ khí. Tôi bắt đầu bước trở lại trước khi họ hỏi có chuyện gì không ổn. Drust vẫn bước bên cạnh tôi, chờ tôi lên tiếng. Bran đi ở mé bên kia, đang rượt theo một con bướm. Đầu tôi đang kêu lên o o với những ý nghĩ xung đột lẫn nhau. Tôi thích học phép thuật từ một tu sĩ - họ có thể làm nhiều điều hơn những nữ tu. Nhưng những người đàn ông chỉ dạy những cậu con trai. Đó luôn là cách thức xưa nay.

Drust lên tiếng, đang đọc những ý nghĩ của tôi:

- Ta sẽ không dạy cô tất cả mọi câu thần chú ta dạy một nam đệ tử. Có những bí mật không phù hợp với giới tính của cô, cũng như cô biết những bí mật không phù hợp với một người đàn ông. Nhưng chúng ta có thể làm việc về kỹ thuật của cô. Ta có thể chỉ ra những điểm yếu của cô, giúp cô cải thiện và dạy cô một số thần chú mới, những thứ mà cô cho rằng có thể chấp nhận.

- Nhưng những người đàn ông...những cô gái...chưa có ai làm điều này.

Tôi lẩm bẩm, mặt đỏ lên vì ý nghĩ chia sẻ linh hồn của tôi với một người đàn ông, vì tôi phải làm điều đó nếu tôi cho phép ông ta trở thành sự phụ của mình.

Drust nói:

- Chỉ vì chưa có ai làm một việc không có nghĩa là không nên thực hiện nó. Ta thích làm việc với một đứa con trai hơn, giống như tốt hơn cô nên học hỏi từ một nữ tu. Thực tế là chúng ta chỉ có nhau. Chúng ta có thể đánh liều và tận dụng cơ hội này hoặc chúng ta có thể tỏ ra đứng đắn và cho để nó trôi qua. Sao hử Bec?

Ông ta chờ tôi trả lời. Sau một khoảnh khắc dài khô cả miệng, tôi vụng về gật đầu:

- Tôi sẽ rất...vui mừng được học hỏi...từ ông.

- Tốt - Ông ta nói, rồi đặt những ngón tay trái lên trán tôi - Hãy nhắm mắt lại và nghĩ về mặt trăng. Trước khi chúng ta bắt đầu, ta muốn dạy cho cô cách tẩy sạch khỏi đầu óc tất cả mọi thứ rác rưởi cô đã chất đầy trước đó. Tâm trí của cô quá giống tâm trí của một người đàn ông, chứ không phải của một nữ tu.

Một luồng hơi. Một tiếng o o. Cảm giác ngứa ran khắp cả người. Đầu tôi...thân thể tôi...linh hồn tôi...chứa đầy...phép thuật.

-> Bốn ngày hành quân. Bốn đêm ngủ ngoài trời. Chúng tôi nằm xuống nghỉ khi mỗi chiều tà, một mình hay thành từng cặp, nấu mình dưới những thân cây. Drust lần lượt tới với từng người, chạm vào chúng tôi và đọc những câu thần chú. Chúng tôi được lệnh không di chuyển trong đêm, ngay cả khi chúng tôi cần đi vệ sinh.

- Cứ đi ngay tại chỗ các người nằm nếu bắt buộc. Đừng rời khỏi nơi đã ổn định. Thần chú sẽ bị phá vỡ nếu các người di chuyển.

Đêm đầu tiên không có gì xảy ra. Không có những hoạt tử thi hay lũ yêu tinh. Tôi ngủ chập chờn, có người lại cạnh Goll, ý thức được phép thuật của Drust - không khí chao động quanh tôi - tự hỏi nó có kéo dài không.

Đêm thứ hai, một con quái vật ghép với nhiều phần cơ thể của con người loạng choạng đi ngang qua. Nó rên rỉ và cào lên mặt đất với những ngón tay lộ cả xương. Đói, thèm khát bất cứ thứ thịt nào, thậm chí của côn trùng. Nó đi qua cách chỗ tôi đang nằm với Orna chừng bốn năm bước chân. Chúng tôi nín thở. Tôi cảm thấy những ngón tay của Orna chậm chạp

lần tới thanh kiếm của bà. Tôi muốn nói thì thầm, "Không", nhưng tôi sợ không dám gây ra tiếng ồn ào.

Con hoạt tử thi dừng lại. Tôi nghĩ nó nhìn thấy tôi. Orna rít lên. Bàn tay bà ta tìm thấy cán kiếm. Những ngón tay khép chặt lại.

Thế rồi một con cáo từ một bụi rậm phóng ra và vọt chạy xa khỏi con quái vật hoạt tử thi. Nó tru lên và ì ạch đuổi theo con thú, hai cánh tay vổ đen đét lên xuống.

Im lặng, vài giây sau bị Drust phá vỡ:

- Hai người duy nhất không cầm lấy vũ khí là Bec và Goll. Và Goll thì đang ngủ.

Một khoảnh khắc tạm ngưng. Tôi cảm nhận được nụ cười của ông trong bóng tối.

- Giờ thì các người đã thấy hiệu quả phép thuật của ta, ta hy vọng lần sau các người hành động ít hấp tấp hơn. Suyt chút nữa các người đã làm lộ nơi ẩn nấp của chúng ta.

Sau đó chúng tôi ngủ ngon hơn, dù ít nhất một người trong bọn vẫn phải thức vào bất kỳ lúc nào, để mắt trông chừng không chỉ bọn hoạt tử thi và yêu tinh, mà cả tu sĩ Drust đầy bí ẩn.

-> Dưới con mắt nghiêm khắc của Drust, tôi bắt đầu thực hành phép thuật và học hỏi rất nhanh, cảm thấy quyền năng của tôi tăng lên. Nhưng tôi không thể làm cho những câu chú mới phát sinh hiệu lực. Phép thuật của đàn ông khác với của đàn bà. Chúng tôi hấp thu năng lượng từ đất, cây, gió, mặt trời, mặt trăng. Thế giới được nạp đầy phép thuật tự nhiên mà chúng tôi khai thác. Chúng tôi là những tạo vật của tự nhiên, và giống như những con ong hút phấn từ những bông hoa, chúng tôi thu lượm những hạt phép thuật từ đất đai và không khí xung quanh chúng tôi.

Phép thuật của Drust thì khác hẳn. Ông chỉ tiết lộ với tôi những phần rời rạc của các bí mật của mình, nhưng dường như ông hấp thu hầu hết năng lượng của ông từ những vì sao. Một số từ mặt trời và mặt trăng, nhưng phần lớn là từ những thiên thể ngoài xa.

Một đêm nọ ông nói với tôi:

- Các thần linh đang chuyển dịch ở đó.

Drust ngủ một mình, nhưng đêm này ông yêu cầu tôi nằm bên cạnh. Trời không có nhiều mây lắm, vì thế chúng tôi có thể nhìn thấy rõ những vì sao.

Ông nói tiếp:

- Cả lũ yêu tinh cũng vậy. Và linh hồn của những người chết. Họ chiến đấu, làm việc, yêu thương, giống như chúng ta. Nhưng những hành động của họ lớn hơn của chúng ta. Thân hình của họ to gấp nhiều trăm lần hay nhiều ngàn lần kích thước của chúng ta.

Mắt ông dán vào những vì sao. Từ ánh sáng của chúng, tôi có thể thấy những ngôi sao xăm trên đầu ông đang chậm chạp di chuyển. Nét mặt của ông dịu lại trong một lúc. Ông nói:

- Khi họ tới đây, họ xuất hiện dưới hình thức tương tự như hình thức của chúng ta. Thế giới này quá bé nhỏ đối với họ. Nhưng ở trên kia...

Ông thở dài:

- Phép thuật của đàn ông đến từ các nguồn lực sản sinh bởi những vị thần, người chết và bọn yêu tinh. Chúng ta đã học được cách khai thác sức mạnh của họ, giống như cách các nữ tu khai thác năng lượng từ rễ cây hay tim của những con gấu. Nhưng cường độ...những nguy cơ...

Ông xoay người lại - chỉ nhẹ nhàng, để không phá vỡ câu thần chú che đậy - và hướng cái nhìn đăm đăm của ông vào tôi.

- Con người không được tạo ra để chia sẻ vũ trụ với các thần linh. Cung cách của họ không dành cho những kẻ thấp hèn như chúng ta. Nhưng dù gì đi nữa, chúng ta cũng đã giải mã được một số bí mật của họ. Giống như những con sâu, chúng ta bám vào móng vuốt của những con chim đại bàng và học được một số chân lý nhỏ và phương tiện của sự bay. Nhưng chúng ta không bao giờ có thể bay thật sự. Chúng ta đã cố gắng, và thành công ở một mức độ nhất định, nhưng việc rơi xuống luôn luôn, sẽ luôn luôn có mặt ở đó. Trở thành một tu sĩ là ôm chặt lấy cái chết, nhảy múa với nó một thời gian rồi cuối cùng trở thành con mồi của nó. Đó là lý do vì sao chúng ta không bao giờ thống trị được thế giới này. Chúng ta có sức mạnh để buộc tất cả đàn ông làm theo ý thích của chúng ta, nhưng mãi mãi tự đẩy mình đi xa hơn, cố bay lên cao hơn...để rồi rơi.

Im lặng. Ánh mắt của ông quay trở lại với bầu trời. Trông ông có vẻ khổ sở.

- Lẽ ra chúng ta có thể nghiền nát những người Cơ đốc giáo từ mấy trăm năm trước. Khi đó họ còn yếu. Nếu chúng ta biết được họ là mối đe dọa thế nào, hẳn chúng ta đã cột lưỡi họ lại và biến những ngón tay của họ thành đá để họ không thể nói năng hay viết. Hẳn tôn giáo của họ đã chết cùng với họ. Nhưng mắt của chúng ta hướng vào Thế giới Khác, những vì sao, những thần linh. Chúng ta không để mắt tới thế giới xung quanh chúng ta. Và cuối cùng, khi chúng ta hạ thấp đầu xuống, nghiên cứu những dòng nước gần nhà, thì đã quá muộn màng.

- Ông vẫn có thể ngăn những người Cơ đốc.

Tôi lặng lẽ nói, hy vọng ông sẽ không phạt tôi vì không đồng ý với ông. Drust là một người thầy nghiêm khắc. Khi tôi phạm lỗi, ông tát vào

gáy tôi, dẫm lên bàn chân tôi hoặc dùng một sợi thừng thắt nút để quất tôi. Banba cũng cứng rắn, nhưng không ác độc như Drust.

Drust thở dài:

- Ta có thể sao? Một số người tin là chưa quá muộn - ngay cả khi họ rút lui khỏi thế giới loài người và ẩn nấp trong những hang động hay chui sâu vào rừng. Ta không đồng ý. Thời của chúng ta đã qua rồi. Chúng ta sẽ sống sót dưới hình thức này hay hình thức khác, ta chắc thế. Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ hùng mạnh hay bay cao đến thế nữa.

Sau đó ông không nói gì thêm, và tôi biết khá rõ nên không quày rầy ông. Năm ngửa ra, quan sát những vì sao cho tới khi hai mí mắt của tôi nặng trĩu và khép lại, tôi nghĩ về những lời nói của ông và cố hình dung ra một thế giới nơi các tu sĩ và phép thuật không còn chỗ đứng. Và tôi nhận ra, ngay trước lúc ngủ thiếp đi, rằng trong một thế giới như thế tôi cũng không có chỗ đứng nào.

-> Hành quân. Mắt nhắm hờ. Cảm thấy năng lượng xung quanh tôi - năng lượng từ những vì sao và những kẻ trôi nổi lang thang giữa chúng. Cố gắng hấp thu nó. Đọc lầm rầm những từ của một câu thần chú mà Drust dạy tôi. Tôi đang cầm một hòn đá nhỏ. Nếu câu thần chú hiệu nghiệm, hòn đá sẽ treo lơ lửng trong một, hai giây.

Tôi bị vấp ở một từ then chốt và không biết đã đọc tới đâu. Ngay lập tức, bàn tay của Drust vỗ vào gáy tôi. Ông nạt:

- Tập trung vào!

- Tôi đang tập trung!

Tôi nạt lại. Đây là lần thứ bảy hay thứ tám ông đánh tôi trong một giờ qua. Tôi chán chết được.

- Tôi không làm được thứ phép thuật ngu ngốc của đàn ông này! Sao ông không đi mà dạy Bran!

Bran ngẩng đầu lên. Nó đang đi ngay phía sau chúng tôi, âm ừ một giai điệu nhạc.

- Nó không thể làm bất cứ điều gì tệ hơn cô.

Drust gầm gừ, lại đánh tôi cái nữa, lần này mạnh hơn. Thế đấy! Bàn tay phải của tôi nhấc lên. Tôi sắp tát lại ông ta, để xem ông ta nghĩ gì! Nhưng trước khi tôi có thể...

- Mọi người thường nói tôi quá nhỏ để làm một thợ rèn.

Drust và tôi ngẩng lên, giật mình. Fiachna, người đang đi trước mặt chúng tôi, đã dừng lại và đang mỉm cười.

Drust gầm gừ:

- Chuyện này không dính dáng gì tới anh.

Fiachna đáp:

- Tôi chưa bao giờ nói nó có dính dáng tới tôi. Tôi chỉ nhận xét, rằng mọi người bảo tôi quá nhỏ con để làm một thợ rèn. Họ nghĩ những người thợ rèn phải là những người đàn ông to lớn, vạm vỡ, có thể vung những cây búa nặng và uốn cong sắt bằng tay không. Và đa số là thế. Nhưng họ không nhất thiết phải như vậy.

Anh nói tiếp:

- Thầy của tôi là một người hòa nhã. Ông ấy có một cái chân bị tật. Ông ấy bị gãy chân hồi còn nhỏ và nó không lành một cách hoàn hảo. Vì thế ông ấy không bao giờ đánh nhau. Nhưng ông ấy chế tạo những thứ vũ khí tuyệt nhất có thể tưởng tượng ra. Ông ấy hiểu sắt, biết cách uốn cong

nó theo ý muốn của mình và tận dụng hết khả năng của nó. Ông ấy luôn nói chuyện trong lúc làm việc, tán gẫu một cách vui vẻ, có vẻ như tự nói với mình. Mọi người nghĩ rằng ông ấy điên nhưng không phải vậy. Ông ấy đang nói chuyện với thanh sắt, học hỏi từ nó, dụ ngọt và trêu chọc để uốn nó theo hình dáng mà ông ấy mong muốn. Hình dáng mà nó mong muốn.

- Ta không thấy là...

Drust bắt đầu nói nhưng Fiachna cướp lời ông.

- Ông ấy cũng đã dạy tôi làm việc theo cách đó. Ông ấy không bao giờ đánh tôi, la hét, hay nổi nóng. Tôi không phải là học trò đầu tiên hay cuối cùng của ông ấy. Ông ấy nhận bọn con trai vào học một thời gian, dạy cho chúng các cách thức của mình, quan sát chúng, rồi cho phép chúng đi nếu cảm thấy chúng không thể học hỏi từ ông ấy.

Anh dừng lại một chút rồi nói thêm:

- Xin lỗi vì đã nói với ông về công việc của ông những đó có thể là cách tốt nhất để dạy Bec. Trừ phi ông nghĩ cô ấy không học được.

Drust hét lên:

- Nó có thể. Nó có tiềm năng. Ta có thể cảm thấy điều đó.

Fiachna điềm tĩnh nói:

- Vậy thì đánh cô ấy sẽ chẳng ích lợi gì, phải không? Thầy tôi luôn luôn bảo rằng bạn không thể đánh cho bật ra kỹ năng từ một người. Họ phải học hỏi theo cách thức và thời gian của chúng họ. Nếu bạn thúc hối chúng, bạn chỉ trì hoãn chúng. Ông phải cứng rắn nhưng không phải độc ác. Sự độc ác là một rào chắn và những rào chắn khiến người ta chậm lại.

- Thầy tôi đánh tôi một cách vô ý thức bất cứ lúc nào tôi phạm lỗi - Drust nói, nghe giọng ông giống như một đứa trẻ cay đắng.

Fiachna hỏi:

- Ông không học được bất cứ điều gì khi bị đánh hay sao?

Drust toan cất tiếng phản bác, rồi ngưng lại và cau mày.

- Khó mà học hỏi khi ông đã chết đối với thế giới - Fiachna nói, chậm rãi gật đầu. Rồi anh ta quay lên và tiếp tục đi.

Drust nhìn tôi và bắt gặp nụ cười của tôi. Ông quắt mắt.

- Ta không thích bị một anh thợ rèn dạy đời - Ông giận dữ nói và nụ cười của tôi tan biến đi. Rồi nét mặt của ông dịu lại:

- Nhưng chỉ có một thằng ngu mới làm ngơ một lời khuyên đúng chỉ vì nó đến từ một nguồn không thích đáng. Tốt lắm, Bec MacConn. Chúng ta đã thử làm theo cách của ta. Giờ chúng ta sẽ thử làm theo cách của Fiachna. Sẽ không có đánh đập nữa trong vài hôm. Nếu cô tiến bộ, tốt lắm. Còn nếu không...

Ông cười gằn:

- Ta sẽ phải quất cô mạnh hơn nhiều!

Tôi nuốt nước bọt, bị giằng xé giữa sự nhẹ nhõm của hiện tại và sự đe dọa của tương lai. Rồi tôi hít một hơi, thư giãn và bắt đầu lại, hấp thu năng lượng từ bầu trời, đọc lầm rầm những từ của câu thần chú, tập trung vào hòn đá, mong muốn nó bay lên.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan
www.dtv-ebook.com

10. Một Người Khách Không Mời

-> Một đêm nữa ngoài trời. Không có cây cối, vì thế chúng tôi ngủ giữa một cánh đồng nhiều đá.

Đó là một ngày thất vọng trên mặt trận phép thuật. Drust thôi không đánh tôi nhưng đó là tất cả những gì thay đổi. Tôi không thể học được thứ phép thuật mới này. Nó quá khác biệt. Tôi ước gì Drust tập trung vào phép thuật tự nhiên và giúp tôi tiến bộ theo cách đó. Tôi đã học được nhiều điều ở Banba nhưng quyền năng của tôi đã trở nên hạn hời. Tôi nghĩ chúng tôi nên làm việc dựa theo cách thức của thứ phép thuật đã cùng lớn lên với tôi.

Nhưng Drust rất cứng rắn. Ông bảo ông không thể dạy tôi theo cách của một nữ tu, vì ông không làm theo cách đó. Và thậm chí nếu ông có thể, ông cũng không dạy.

Ông nạt khi tôi cật vấn về sự cần thiết phải học những câu thần chú mới:

- Cô không có ích gì cho ta với bao nhiêu thứ cô đang có! Ta cần nhiều hơn nữa!

Nhưng để làm gì? Vì sao ông ta cần tôi? Ông ta đang chuẩn bị nhờ tôi làm chuyện gì?

-> Ngủ thật ngon. Mơ về những ngày hạnh phúc hơn - Banba còn sống, không có lũ yêu tinh, an toàn. Tận hưởng giấc mơ, nhưng ở chạng

giữa giấc mơ, một giọng nói nội tâm thì thầm: "Thức dậy đi."

Connla đã canh gác cho chúng tôi trong mấy giờ qua. Giờ là lúc tới lượt tôi trực gác.

Tôi rất giỏi trong việc tự đánh thức mình. Tôi chưa bao giờ cần có người gọi. Đó là một trong những câu thần chú đầu tiên mà Banba dạy cho tôi. Một nữ tu phải có khả năng kiểm soát những giấc mơ của mình. Nếu không cô ta có thể gây ra những náo loạn trong lúc ngủ.

Tôi nằm ngửa, cạnh Orna, áo choàng đắp quanh người và trùm kín đầu tôi. Tôi nhẹ nhẹ xoay người, thận trọng để không phá vỡ thần chú che đậy của Drust. Tôi nhìn về phía Connla đang ngồi. Và thấy một con yêu.

Trong giây lát, tôi nghĩ tôi vẫn còn đang mơ, vì con yêu không có vẻ gì đang tấn công Connla. Nó co người cạnh anh ta, khom xuống, đầu sát vào đầu anh ta, như thể đang nói chuyện. Và khi đóng tai lên, tôi có thể nghe nó đang nói thì thào.

Một giọt mưa rơi thẳng vào giữa hai mắt của tôi. Tôi chớp mắt - rồi vùng ra khỏi trạng thái lơ mơ. Tôi đứng bật dậy, gầm lên hết cỡ:

- Yêu quái!

Mọi người tỉnh thức ngay lập tức, đứng lên, vũ khí trong tay. Ronan gắn một mũi tên vào cung, nhắm vào mục tiêu, rồi...dừng lại khi con yêu quay sang nhìn anh ta. Tôi thấy những ngón tay của Ronan run lẩy bẩy, mặt anh ta méo đi, hai mắt nheo lại. Anh ta muốn buông tên nhưng không thể. Con yêu đang kiểm soát anh ta.

Lorcan tấn công, kiếm và rìu lóe lên, hét lên một tiếng thách thức. Con yêu đưa một bàn tay sứt sẹo, đỏ tái ra. Và cả Lorcan cũng dừng lại, không chính xác là đóng băng tại chỗ, nhưng cứ đứng lững lơ ngoài tầm tấn công của con yêu, không thể tiến lên.

Goll và Orna sắp phóng lên phía trước thì Drust hét to:

- Không! Mặc kệ hẳn đi!

Vị tu sĩ đang ngồi lên. Hai bàn tay chập vào nhau. Đôi môi của ông đang chuyển động nhanh, ánh mắt dán vào con yêu. Trông ông có vẻ toan tính gì đó hơn là sợ hãi.

Không người nào nhúc nhích. Mọi cặp mắt đều cắm vào con yêu và vị tu sĩ. Giờ đây, khi tầm nhìn của tôi đã được điều chỉnh và có thời gian quan sát, tôi nhìn thấy con yêu rõ ràng hơn. Nó cao, có tám cánh tay, những bàn tay có hình thù sứt sẹo, những dải thịt lỏng lẻo thay vì đôi cẳng chân và bàn tay. Treo lơ lửng giữa không trung, không chạm vào mặt đất. Làn da đỏ nhợt, lốm đốm máu. Thoạt tiên tôi nghĩ đó là máu của Connla - tôi chắc là anh ta đã chết - nhưng rồi tôi nhận thấy hàng chục vết nứt trên lớp da của con yêu, máu từ đó rỉ ra, đem đến cho lớp thịt u nần một màu đỏ bệnh hoạn. Không có tóc. Đôi mắt của nó đỏ sẫm, với một vòng đen ở giữa mỗi nhãn cầu. Không có mũi, chỉ có hai cái lỗ trống hoang trống hốc ở giữa mặt nó. Cũng không có quả tim - chỉ có một cái lỗ trên ngực nó chứa đầy những sinh vật giống như lươn, đang quấn quại bò chồng lên nhau, kêu rít và phun nọc độc.

Con yêu nghiêng đầu và mỉm cười buồn bã với Drust:

- Người có quyền năng đấy, tu sĩ. Cả cô gái nữa, nếu như cô ta học được những gì người đã dạy cô ta.

Hoàn toàn bị sốc. Tôi chưa bao giờ nghe một con yêu nói theo kiểu đó, bằng lời lẽ của chính chúng tôi. Nó có một giọng nói trầm, u buồn. Không hoàn toàn giống như con người, nhưng những từ được thốt ra một cách rõ ràng. Một con yêu có thể nói năng như một con người phải có thể suy nghĩ như một con người. Lời tiên đoán của Drust - và nỗi sợ hãi nhất của chúng tôi - đã được xác nhận.

Rồi ý nghĩa câu nói của hắn lộ ra. Hắn biết Drust đang dạy tôi. Hắn biết tôi đang thất bại. Điều đó có nghĩa là hắn cũng có thể đọc được ý nghĩ hay...

- Hắn ta đã đi theo chúng ta suốt - Tôi hét lên, dẫn một bước về phía con quái vật không tim.

Drust rít lên:

- Bec! Đừng can dự vào!

- Nhưng...

Con yêu lẩm bẩm:

- Thật là buồn. Quá nhiều đau đớn. Một cuộc truy tìm mà số phận đã ấn định sự thất bại. Xứ sở này bị yêu tinh dày xéo. Mọi người bị giết. Và tất cả là do lỗi của cô, Bé Xíu. Người dân của cô sẽ chết vì cô phụ lòng của họ. Hãy hình dung sự ô nhục và tội lỗi mà xem.

Tôi run lên, không muốn tin hắn. Nhưng giọng của hắn có vẻ rất tự tin, vậy nên chắc chắn đây là điều sẽ xảy đến trong tương lai. Trong giọng của hắn có sự thương hại. Tôi có cảm giác hắn muốn an ủi tôi. Trong lúc tôi đang nghĩ điều này, con yêu dang rộng hai tay và gật đầu khuyến khích.

- Đến với ta nào - Hắn thì thầm - Hãy tìm an ủi trong vòng tay của Lord Loss yêu thương.

Tôi tới gần hắn hơn, bị kẹp chặt bởi quyền năng và hứa hẹn an ủi của hắn. Con yêu - Lord Loss - lại mỉm cười và gật đầu. Điều này không đúng. Hắn đang sai khiến tôi và không có gì tốt đẹp có thể đến từ điều đó. Nhưng tôi không cưỡng lại được. Lòng tôi tràn ngập một cảm giác đau khổ và dường như chỉ mình Lord Loss có thể giúp tôi.

Thế rồi Drust bước tới cạnh tôi, nói nhanh:

- Hãy dùng phép thuật. Con yêu này là của Thế giới Khác, của những vì sao. Nó sinh ra năng lượng. Hãy hấp thu nó. Sử dụng nó. Chiến đấu.

Cơ thể tôi tiếp tục tiến tới như thế Drust không hề nói gì. Nhưng tâm trí tôi là cả một cơn lốc xoáy. Tôi sẽ chết nếu tôi lọt vào tầm với của con yêu. Hắn sẽ hút mọi sinh lực khỏi người tôi và quăng tôi sang bên, hay giữ tôi làm một thành viên của những hoại tử thi. Tôi cố sử dụng những câu thần chú cũ để chống lại hắn nhưng tôi không thể nhúc nhích đôi môi để thốt ra những từ.

Lời cảnh báo của Drust vang vọng lại. Con yêu là của những vì sao. Nó sản sinh ra năng lượng. Tôi nhớ lại những bài học mới đây, những câu thần chú Drust đã cố dạy tôi, cách ông khuyến khích tôi hấp thu từ những vì sao, để tìm ra kênh phép thuật từ một nguồn thiên thể.

Tôi vươn tay về phía con yêu với cả tâm trí, tâm hồn và linh hồn mình. Tôi cảm thấy năng lượng của hắn, phép thuật của hắn. Và tôi hút lấy nó. Tôi rút nó ra khỏi hắn một cách dữ tợn, dứt khoát, trút đầy nó vào tôi, tóc tôi dựng đứng lên, mắt mở to, hai cánh tay dang rộng.

Con yêu thờ hồn hển và nhấc người lên khỏi mặt đất thêm vài bộ. Tôi cũng nhấc người theo, được hỗ trợ bởi phép thuật, hút lấy năng lượng từ bầu trời thay vì mặt đất, trở thành một phần của thế giới không trung.

Tôi lật lòng bàn tay xuống. Hai tảng đá to bay lên, thoát khỏi mặt đất, buông rơi những đất và sỏi nhỏ, hướng lên trên. Tôi nhìn từ bàn tay này sang bàn tay kia, từ tảng đá này sang tảng đá kia. Rồi nhìn Lord Loss. Tôi mỉm cười - và đẩy. Hai tảng đá lao về phía hắn.

Mấy cánh tay của con yêu bung ra và hai tảng đá nổ tung thành những đám mây bụi và những mảnh nhỏ lờm chờm. Mọi người khom người xuống để tránh bị mảnh đá xuyên phải. Ngoại trừ tôi và Lord Loss. Chúng

tôi vẫn bất động, được hỗ trợ bởi không khí và phép thuật, trừng mắt nhìn nhau.

Một số mảnh vụn đá bay vào đôi gò má của con yêu và tạo thành những vết cắt sâu tươi rói. Trông hẳn không có vẻ giận dữ hay kinh ngạc. Chỉ buồn rầu.

Hắn thở dài:

- Một tiềm năng như thế. Uống phí biết bao. Chết quá trẻ, khi cô có thể thành tựu rất nhiều...

- Cút đi!

Drust gầm lên, nhún chân, đưa bàn tay phải nắm lấy bàn tay trái của tôi. Tôi được trút đầy năng lượng thậm chí còn hơn trước đó. Tôi cảm thấy tôi có thể vươn người lên và đập tắt ngay chính những vì sao. Drust lại hét lớn:

- Cút đi hoặc đánh nhau!

Con yêu lặng lẽ cười:

- Đánh nhau à? Ta có thể hủy diệt cả hai người các người mà không cần xài hết mười hai thành công lực của ta.

Một bàn tay toan chỉ vào chúng tôi. Rồi dừng lại. Con yêu hạ mấy cánh tay xuống, lăm bẫm:

- Nhưng trò tiêu khiển nằm ở đâu trong việc đó?

Thế rồi hắn nhẹ nhàng xoay người và lướt vào bóng tối của đêm.

Vừa khi tôi nghĩ hắn đã biến đi, một tiếng gọi vọng tới từ trong bóng tối:

- Cô đã đánh cắp của ta, Bec. Cô đã tiếp nhận phép thuật không phải của cô. Con đau sẽ đến từ điều đó. Và nỗi u sầu to lớn. Và cái chết - Một khoảnh khắc trên người, rồi hẳn nói thêm - Nó sẽ bắt đầu ngay ngày mai.

Và hẳn thật sự biến mất, để lại sau lưng sự im lặng, bối rối...và nỗi kinh hoàng.

-> Connla còn sống. Anh ta đứng lên khi con yêu bỏ đi. Xanh xao và run rẩy. Anh ta bảo anh ta đang ngủ cho tới lúc tôi hét lên, rằng anh ta không thể nhúc nhích khi thức giấc, bị phép thuật cầm giữ tại chỗ. Drust kiểm tra để xem con yêu có làm gì anh ta chưa nhưng không tìm thấy dấu vết nào trên người của Connla.

Tôi không quan tâm tới Connla hay vì sao Lord Loss thì thầm với anh ta trong lúc anh ta ngủ thay vì giết anh ta. Tôi chỉ có thời gian dành cho phép thuật. Tôi chưa bao giờ cảm thấy mạnh mẽ hay tràn đầy sinh lực như thế này. Với tôi, trông như và có cảm giác như thế giới hoàn toàn khác hẳn. Tôi có thể nhìn thấy nó như thể đang là ban ngày. Những vì sao sáng hơn cả trăng rằm, tỏa sáng qua những lớp mây che phủ, đang phập phồng, tỏa nhiều màu sắc, và chúng kết nối với nhau! Tôi không thể nhìn thấy điều này cho tới đêm nay, nhưng giờ thì nó rất rõ ràng. Bầu trời như một hệ thống khổng lồ những rễ cây, mỗi ngôi sao đều nối kết vào đó. Những đường nối giữa những vì sao là những huyết mạch của năng lượng phép thuật. Bầu trời đang sống. Tôi có thể hút lấy phép thuật từ nó, cũng giống như Banba dạy tôi hút lấy từ một thân cây hay một con hươu.

Tôi mở rộng tâm trí ra và hút năng lượng vào. Tôi muốn có tất cả, toàn thể bầu trời, mỗi mảnh năng lượng mà nó có thể cung cấp. Tôi có thể là một nữ thần, có khả năng biến đổi thế giới với một cái búng tay. Tôi có thể...

- Không.

Drust dịu dàng nói. Tôi nhìn xuống và thấy hai bàn tay của ông đang ở hai bên vai tôi nhưng không chạm vào tôi. Đôi mắt của ông cũng tối thăm ngang với sự sáng rực của bầu trời.

- Cô phải dừng lại.

- Vì sao?

Tôi thì thào, tiếp tục hút năng lượng từ những vì sao.

- Cô không thể chứa đựng nổi quá nhiều năng lượng. Cơ thể của cô sẽ bị xé toạc ra. Cô sẽ chết.

Tôi thở dài:

- Tôi có thể duy trì nó. Với phép thuật dồi dào như vậy tôi có thể làm bất cứ điều gì.

Drust nói dứt khoát:

- Không. Nó sẽ hủy diệt cô.

Tôi không muốn tin ông ta. Tôi không muốn dừng lại. Nhưng tôi có thể nhìn thấy sự thật trên nét mặt của ông. Ông không phải là một người thầy ghen tị muốn kéo tôi thụt lùi lại. Ông là một đồng minh lo lắng đang cố cứu tôi. Tôi miễn cưỡng lùi lại và cắt rời khỏi dòng năng lượng quyến rũ từ những vì sao. Thế giới quanh tôi mờ tối đi. Tôi lại là một con người.

Hai bàn tay của Drust khép lại trên vai tôi và ông nong ấm xiết mạnh.

- Cô đã làm rất tốt.

- Tôi đã làm được - Tôi đáp, giờ đã có thể tin vào nó khi khoảnh khắc đó trôi qua - Tôi đã khiến cho phép thuật hoạt động. Phép thuật của ông.

- Phải - Ông không tiếp tục. Trông ông có vẻ lo lắng - Ta chưa bao giờ gặp một người nhảy vọt từ mới tập tành sang lão luyện nhanh đến thế. Con yêu đã nói cô lấy cắp phép thuật từ hắc. Thứ phép thuật có liên quan tới...

Tôi lặng lẽ nói:

- Tôi không có ý định đánh cắp. Đó có phải là một điều không tốt?

Drust lắc đầu và cười nhạt:

- Không. Chỉ bất ngờ thôi.

Ông buông tôi ra.

- Nào, chúng ta hãy ổn định lại vị trí của mọi người và phục hồi lại các thần chú che đậy. Có thể có những con yêu khác gần đây và chúng không sẵn lòng rút lui như Lord Loss.

Tôi hỏi:

- Ông có biết hắc là thứ gì không? Vì sao hắc có thể nói? Ý của hắc là gì khi nói về cái chết và nỗi buồn sẽ tới vào ngày mai?

Drust đáp:

- Chúng ta sẽ nói về hắc sau. Trước hết hãy đọc thần chú đã. Lần này cô có thể giúp ta. Hãy nghe cho kỹ, rồi bắt chước theo những gì ta làm.

Và ông chỉ cho tôi. Tôi thử làm theo. Nó hiệu nghiệm. Dễ dàng.

-> Cả bọn chúng tôi đang nắm gần nhau. Đêm đã khuya nhưng không người nào có thể ngủ sau điều mà chúng tôi vừa mới chứng kiến. Drust nói:

- Lord Loss là một trong những con yêu nhiều quyền năng nhất. Hắc là một chúa yêu.

Fiachna nhận xét:

- Ông đã bảo là chúng chưa băng qua mà.

Drust trầm ngâm gật đầu:

- Khi tên chúa yêu đầu tiên dùng sức băng qua đường hầm, nó sẽ mở rộng ra. Sẽ có hàng bầy yêu tinh nhiều quyền năng hơn những con đang lang thang trên vùng này hiện này, nôn nóng muốn tiến hành cuộc giết chóc khi còn có người để giết. Chúng rất méo mó, quái dị, tàn bạo. Chúng ta sẽ biết khi chúng tới đây - những tiếng thét của người hấp hối sẽ tràn ngập không trung.

Ông nói tiếp:

- Ta không nghĩ là Lord Loss đến đây thông qua cái đường hầm, hay hẳn đã băng qua vào thời điểm nào đó gần đây. Hẳn có thể nói ngôn ngữ của chúng ta. Ngay cả những tên chúa yêu nhiều quyền năng nhất cũng không thể làm điều đó mà không thực hành nhiều. Ta tin rằng hẳn đã tới đây từ nhiều năm trước, đi lại giữa chúng ta.

Orna thở dốc:

- Bằng cách nào? Lũ yêu tinh chỉ mới xuất hiện hồi năm ngoái.

Drust đáp:

- Không. Một số đã tới trước đó. Có những cách để con người gọi mời chúng. Chúng không bao giờ có thể ở lại lâu. Thông thường chúng giết chóc một cách bừa bãi, rồi chuồn trở lại lãnh địa xấu xa của chúng. Nhưng con yêu này tỏ ra thoải mái như ở nhà tại đây...

Ông rơi vào im lặng, rồi nói tiếp:

- Hầu hết những kiến thức về lũ yêu tinh của chúng ta đến từ Những Sinh Vật Cổ. Trước kia họ ngự cư ở xứ này. Đây từng là thế giới của họ. Họ hướng dẫn cho những tu sĩ đầu tiên, nói cho các tu sĩ đó biết về lũ yêu tinh, dạy họ cách chiến đấu. Nhưng họ không dạy cho chúng ta tất cả những điều họ biết. Có lẽ họ không thể, vì họ là thần linh còn chúng ta chỉ là những con người. Trong chừng mực mà ta biết, lũ yêu tinh không thể tự do đi lại ở thế giới này trừ khi một đường hầm được mở ra. Đó là điều mà Những Sinh Vật Cổ đã dạy chúng ta, và chúng ta đã nhìn thấy những chứng cứ về điều đó trong nhiều thế kỷ từ khi họ không còn ở lại bầu bạn với chúng ta. Nhưng giờ đây ta thấy rằng có những ngoại lệ cho quy tắc đó. Lord Loss phải là một trong số đó.

Goll hỏi:

- Ông có chắc nó là một con yêu Demonata hay không? Với tôi, trông nó giống như một con Fomorii, xét theo những truyền thuyết xa xưa.

Drust đáp:

- Dứt khoát hẳn là một con yêu Demonata. Nhưng hẳn khác với số đông. Đa số ăn uống tiệc tùng dựa trên sự giết chóc. Những tên chúa yêu cũng giống như những con yêu thuộc cấp mà các người đã gặp - lỗ mãng và hoang dã, chỉ quan tâm tới việc tàn sát. Có vẻ như Lord Loss có nhiều văn hóa hơn. Độc ác hơn là tàn bạo. Hẳn có thể giết chúng ta nhưng hẳn đã không làm điều đó. Thay vì thế hẳn nói về trò tiêu khiển và sự đau khổ trong tương lai. Hẳn...

- Những tảng đá! - Tôi bật thốt. Tôi đang nghĩ tới việc hẳn ta lần theo dấu vết của chúng tôi vào ban ngày, đi lại giữa chúng tôi vào ban đêm, thì một hình ảnh chợt lóe lên - Tôi đã nhìn thấy hẳn ở rừng cây!

Khi mọi người khác tỏ ra ngỡ ngàng, tôi kể cho họ nghe về con yêu mà tôi đã nhìn thấy khi chúng tôi đang bị kẹt trong vòng tròn của những tảng

đá phép thuật.

- Chỉ có một tên không quan tâm tới Bran khi nó đang chạy vòng quanh và nhảy múa. Hắn đứng một mình, treo lơ lửng giữa không trung. Quan sát số còn lại chúng ta. Đó là Lord Loss. Hắn đã đi theo chúng ta kể từ đó.

Orna hỏi:

- Nhưng vì sao?

- Trò tiêu khiển - Drust đáp, mặt tối sầm vì lo lắng - Ta nghĩ con yêu này cũng xấu xa như bất cứ con yêu nào khác, nhưng hắn ta sống nhờ vào nỗi thống khổ của con người thay vì máu của họ. Nỗi buồn kích thích hắn. Hắn là hắn đã cảm nhận được hứa hẹn về nỗi đau khổ khi hắn nhìn thấy các người đi và đi theo kể từ đó, chờ cho sự bất hạnh bắt đầu.

Goll bực tức:

- Thế thì đây sẽ là một cuộc chờ đợi lâu dài! Tôi sẽ không để cho một con yêu xỏ mũi mình. Giờ thì chúng ta đã biết hắn ở đây, chúng ta có thể chống lại hắn.

- Có lẽ thế.

Drust rầu rĩ nói, nhưng đôi mắt của ông tối sầm và tôi có thể thấy sự sợ hãi rục lên như hai cục than hồng bên trong chúng.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

11. Những Đứa Trẻ Của Bóng Tối

-> Chúng tôi hành tiến với tốc độ như trước, nhưng giờ thì hồi hộp, ý thức về lời cảnh báo của con yêu rằng hôm nay cái chết sẽ tấn công. Chúng tôi căng thẳng, dễ phát cáu với sự khiêu khích nhỏ nhất. Khi Connla thốt lên một câu nhục mạ đơn giản về con mắt mù của Goll vào khoảng giữa buổi sáng, Goll đáp lại bằng cách chỉ trích Connla đã ngủ gục trong lúc gác. Cả hai suýt choảng nhau và cả bọn chúng tôi phải tách họ ra.

Ronan và Lorcan là hai người điềm tĩnh nhất. Hai anh em này không sợ chết. Đối với họ, điều này chỉ là một phần của cuộc phiêu lưu lớn. Tôi nghĩ họ còn hy vọng rằng chúng tôi sẽ bị tấn công, để họ có thể giết thêm nhiều con yêu.

Những bài học của tôi tiếp tục trong suốt ngày. Tôi e rằng phép thuật sẽ rời bỏ tôi khi mặt trời lên, rằng tôi sẽ không thể hút năng lượng của những vì sao nữa. Nhưng Drust dạy tôi làm ngư trặng thái của bầu trời và vẫn hấp thu từ nó bất chấp đó là ngày hay đêm.

Ông nói:

- Những vì sao nấp đi nhưng luôn ở đó. Chúng ta yếu hơn vào ban ngày nhưng không yếu như lũ yêu tinh. Đa số bọn chúng không thể hấp thu năng lượng từ những vì sao trong lúc mặt trời chiếu sáng, nhưng chúng ta có thể.

Vì tôi đã có một bước đột phá, tôi tiếp tục dẫn tới như một em bé đã thực hiện được bước đi đầu tiên và lúc này đang chập chững đi khắp nơi với tốc độ cao. Tôi nhận ra rất dễ di chuyển các vật thể - những hòn đá, cành cây, ngay cả Bran. Tôi nhắc bổng nó lên trong lúc chúng tôi đang nghỉ chân, đưa nó đi vài bước giữa không trung rồi hạ nó xuống trong lúc nó thậm chí không nhận thấy. Việc đó khiến tôi thấy mệt nhưng không kiệt sức, và tôi nhanh chóng hồi phục.

Drust bảo tôi là một trong những người mạnh nhất mà ông từng gặp với việc làm đó. Tôi hỏi có giới hạn nào đối với những thứ tôi có thể nâng lên và di chuyển hay không. Ông nói luôn có những giới hạn nhưng ông không biết giới hạn của tôi có thể là thứ gì. Tôi đề nghị thử nhổ bật một thân cây nhưng ông bảo còn quá sớm để tiến hành một cuộc thử nghiệm nhiều tham vọng như thế.

Tôi không thành công lắm ở những lĩnh vực khác. Tôi học cách tạo ra lửa và giữ nó trong hai bàn tay, sử dụng nó như một cây đuốc hay một thứ vũ khí. Nhưng ngọn lửa của tôi lập lòe một cách đáng thương, không giống chút nào với những cột lửa dày của Drust, và nó làm những ngón tay của tôi cháy xém.

Tôi phát triển những câu thần chú bảo vệ, giống câu chúng tôi dùng để che đậy vào ban đêm. Nhưng những câu này phức tạp hơn, được thiết kế để che đờ tôi khỏi sự tấn công thể chất. Nếu chúng hoạt động đúng, một con yêu không thể làm hại tôi với móng vuốt hay răng của nó mà chỉ với phép thuật.

Cũng có những thần chú để bảo vệ tôi khỏi phép thuật, nhưng chúng còn khó học hơn nữa. Tôi đã có chút tiến bộ với cả hai loại thần chú này, Drust hài lòng với sự tiến triển của tôi, nhưng đó là công việc vất vả và nó khiến tôi thấy sức lực cạn kiệt và trở nên cáu kỉnh.

Vào buổi chiều, khi nghĩ tới cái đêm sắp tới, lo âu về những mối nguy hiểm chúng tôi sẽ đối mặt, tôi hỏi:

- Còn những câu thần chú tấn công thì sao?

- Hiện giờ quan ngại duy nhất của chúng ta là sống sót.

Drust đáp, rồi nhìn quanh. Chúng tôi không đứng gần bất kỳ người nào khác, ngoại trừ Bran. Nó bước sau lưng tôi như một con chó săn trung thành. Drust hạ thấp giọng:

- Cô phải nghĩ tới sự bình an của chính mình nếu chúng ta bị tấn công. Đừng tự đặt mình vào vòng nguy hiểm, thậm chí để cứu người khác. Ta cần cô, Bec. Người dân của cô cũng cần cô. Đừng lãng phí mạng sống của mình với việc cố cứu một người không quan trọng.

Tôi hỏi một cách láu lỉnh:

- Ông không muốn tôi chiến đấu sao? Ông muốn tôi đứng sang một bên và để cho các bạn của tôi chết sao?

Ông đáp:

- Cô phải làm như thế.

- Tôi không thể, tôi sẽ không làm như thế. Không, trừ phi ông nói cho tôi biết ông muốn tôi phải làm gì.

Drust nhún vai:

- Ta đang đưa ra cho cô một lời khuyên tốt. Cứ làm ngơ nó nếu cô muốn. Bây giờ chúng ta sẽ tập một kiểu thần chú mới. Câu này cho cô ngoại hình của một người không lồ. Nó sẽ khiến cho một số con yêu nhất định sợ hãi.

Và ông không nói gì thêm về lý do vì sao tôi quan trọng đối với ông đến thế hay vì sao ông muốn giữ cho tôi sống sót khi ông vui vẻ đứng sang bên và chấp nhận việc mọi người khác bị tàn sát.

-> Mấy bài học tạm dừng lại vài giờ trước khi mặt trời lặn, để tôi và Drust có thì giờ nạp lại năng lượng và chuẩn bị cho bất kỳ trận chiến nào chúng tôi có thể dính dáng vào. Tôi dành thời gian cho tới tối để tự hỏi Lord Loss sẽ tung thứ gì vào chúng tôi. Những bầy yêu quái? Một đội quân hoạt tử thi? Có lẽ chúng sẽ xông vào chúng tôi từ bên dưới lòng đất hay từ trên bầu trời đáp xuống đầu chúng tôi. Tên chúa yêu này có quyền năng như thế nào? Không có cách gì nói được, cho tới khi chúng tôi quan sát hành động của con quái vật không có tim này.

Những người khác cũng rất lo lắng, ngay cả Ronan và Lorcan khi lúc này đêm đã gần như ập xuống. Họ không sợ chết nhưng sợ bị tấn công bất ngờ và chết trong ô nhục. Thật kỳ lạ, có vẻ như Connla là kẻ an tâm nhất. Trước đó anh ta tỏ ra cáu kỉnh nhưng lúc này bước đi một cách vênh vác, thúc hối chúng tôi, bảo chúng tôi đừng lo lắng. Anh ta hành động như một vị vua, điều này không có gì bất thường, nhưng anh ta đang thực hiện nó khi sắp giáp mặt với hiểm nguy, điều này khá lạ lùng. Có lẽ rốt cuộc anh ta đã trưởng thành để trở thành người lãnh đạo mà cha anh ta luôn mong muốn.

Nửa giờ trước khi mặt trời lặn, Drust dừng lại trên một đỉnh đồi và nói:

- Ở đây.

Goll nhìn quanh:

- Ông có chắc không? Chúng ta có thể bị nhìn thấy từ mọi hướng.

Drust đáp:

- Nếu Lord Loss dự định dẫn lũ yêu tới tấn công chúng tôi, hẳn sẽ tìm ra bất kể chúng ta ở đâu. Ít nhất ở trên này chúng ta có thể thấy chúng đến. Và nơi trống trải tốt cho ta và Bec. Chúng ta có thể hút sức mạnh từ những vì sao dễ hơn ở độ cao này.

Trong lúc mấy người khác dựng trại, tôi hỏi Drust rằng có đúng là như thế không hay ông chỉ nói thế để giúp cho Goll thấy tự tin. Ông đáp:

- Đúng như thế. Những nơi cao ráo không có cây cối rất lý tưởng cho các pháp sư cần hấp thu năng lượng từ các thiên thể.

Tôi hỏi:

- Nhưng không phải nơi này cũng sẽ có lợi cho lũ yêu yêu hay sao?

Drust nhún vai:

- Tốt nhất đừng nghĩ tới chuyện đó.

Khi mọi người đã sẵn sàng, Drust và tôi đọc những câu thần chú. Chúng sẽ không có ích gì mấy nếu Lord Loss tiết lộ vị trí của chúng tôi với lũ yêu tinh, nhưng chúng sẽ bảo vệ chúng tôi nếu có những con yêu đi lạc ngang qua chỗ chúng tôi.

-> Thời gian trôi qua. Trời mưa nặng hạt, rồi tạnh, dù bầu trời vẫn còn mây dày đặc. Không ai nói năng gì. Sau vài giờ, tôi nhận ra tôi đói bụng đến thế nào. Chúng tôi quá quan tâm tìm một chỗ tốt cho đêm nay đến nỗi không hề nghĩ tới việc săn bắn hay hái quả mọng. Ôi Trời, giờ thì quá muộn rồi. Tôi phải đợi cho tới sáng - và hy vọng tôi không bị ăn thịt trước lúc đó.

-> Nửa đêm. Bạn luôn có thể đoán biết, ngày cả khi mặt trăng và những vì sao bị che khuất. Tôi không muốn gì hơn là co người lại và ngủ. Cả một ngày dài sau một đêm không ngủ. Cơn đói cộng thêm vào sự mệt

mỏi của tôi. Nhưng tôi không dám nhắm mắt lại. Không cách gì nói được lũ yêu sẽ nhanh tới mức nào khi chúng tấn công. Vài giây chệnh choạng có thể tạo nên khác biệt giữa sống và chết.

-> Khuya hơn. Còn vài giờ nữa là trời sáng. Tôi đang mơ màng ngủ, bất chấp mong muốn ở trong trạng thái tỉnh táo của tôi. Ở giữa hai thế giới của các giấc mơ và sự thật. Một trạng thái nguy hiểm, mở ngõ cho mỗi đe dọa của cả hai lãnh địa. Banba luôn bảo tôi hoặc là ngủ hoặc là thức, không bao giờ nên lơ lửng giữa hai trạng thái này.

Một tiếng khóc trong bóng tối lôi bật tôi khỏi giấc ngủ chập chờn. Nghe giống như tiếng khóc của trẻ con nhưng không thể nào - chúng tôi không đi ngang một làng nào trước đó, và không có đứa trẻ nào dám đi lang thang trong đêm tối, nhất là trong thời buổi bất trắc này.

Tôi nhìn quanh. Mọi người đều thức giấc. Mọi cặp mắt tập trung vào nơi phát ra âm thanh đó. Cánh cung của Ronan hướng vào mục tiêu, một mũi tên sẵn sàng bay tới mục tiêu ngay giây phút anh ta trông thấy nó.

Drust thì thào, chỉ vừa đủ cho mọi người nghe thấy:

- Đừng nhúc nhích. Câu thần chú vẫn còn nguyên vẹn. Chuyện này có thể không liên quan gì tới...

- Meeeeee!

Một tiếng kêu vang lên, lần này rõ ràng. Giọng của một bé gái. Đầy đau đớn và thống khổ.

- Cứu chúng con...meeeeee!...

Một giọng khác, lần này của một bé trai.

- Lạnh quá...meeeeee ơi!...

Một đứa bé thứ ba, vẫn là con trai. Giọng của nó nghe trẻ hơn của hai đứa kia.

Lorcan hỏi, hồi hộp giật mạnh mấy chiếc khuyên tai của anh ta:

- Gì thế nhỉ?

Drust đáp:

- Ta không chắc. Chỉ những tên chúa yêu mới có thể bắt chước giọng của con người. Và những hoạt tử thi không còn khả năng nói. Có lẽ Lord Loss đang điều khiển một con yêu thuộc cấp.

- Mẹ...ôm chúng con đi!...

Lại giọng của con bé gái. Giọng của nó khiến tôi thấy rợn cả sống lưng. Tôi muốn chạy tới chỗ nó và vòng tay quanh người nó, ngay cả khi biết nó không thể là người. Giọng của nó nghe rất trẻ, sợ hãi, mất mát.

- Ta không thích chuyện này.

Goll lẩm bẫm, con mắt còn lại của ông liếc sang trái rồi sang phải, cố tìm ra những hình dáng trong bóng tối.

Fiachna nói:

- Có thể chúng là trẻ con thật. Con yêu có thể dùng chúng để gài bẫy chúng ta.

- Không - Orna lên tiếng, có chút run rẩy trong giọng của bà - Chúng...ta...

- Meeeeee!

Thằng lớn hơn kêu lên, như thế để đáp lại giọng của Orna.

Orna đứng lên.

- Không!

Drust quát, nhưng bà ta làm ngơ ông và tiến lên trước một bước, hai bàn tay áp lên ngực, nét mặt giăng xé giữa kinh hoàng và vui mừng.

Có gì đó di động trong bóng tối. Ba hình dáng tiến ra. Drust chửi thề, rồi tạo ra một quả bóng lửa và phóng nó xuống đôi để soi sáng mấy sinh vật đó. Ba đứa trẻ lộ ra, đang lao đảo tiền về phía trước. Những hoạt tử thi. Thân hình của chúng còn trong tình trạng tốt, hầu hết các chi vẫn còn, thịt không bị xé thành từng mảnh, đầu nằm trên cổ. Nhưng đứt khoát chúng không phải là những đứa bé còn sống. Chúng chậm chạp di chuyển. Một thằng bé mất hết một con mắt. Đứa kia mất cả hai vành tai, con bé gái mất vài ngón tay.

- Các con của tôi.

Orna bi thảm thốt lên, và dù tôi đã lạnh sẵn vì sợ hãi, giờ tôi biến thành băng.

Orna tiến thêm bước thứ hai xuống đồi.

Goll rít lên:

- Orna! Dừng lại! Chúng không phải là con của bà! Đây là một cú lừa!

- Nhưng chúng là con tôi.

Orna đáp. Những giọt nước mắt lăn xuống đôi gò má của bà. Không còn là một chiến binh nữa, giờ chỉ là một phụ nữ - chỉ là một người mẹ.

Drust dịu dàng nói:

- Đó là bùa chú. Chắc chắn chúng là cơ thể của mấy đứa trẻ khác giả dạng giống như các con của bà.

Orna đáp:

- Không. Tôi biết các con thân yêu của tôi ở bất cứ nơi nào.

- Lạnh quá...meeeeey ơi!... - Thằng nhỏ bé nhất rên rỉ.

- Cô độc quá...meeeeey ơi!... - Con bé gái khóc lóc.

Orna bước thêm bước thứ ba.

- Chúng sẽ giết bà.

Fiachna nói. Anh đứng lên, phá vỡ câu thần chú che đậy của mình. Tiến về phía bà ta, hai bàn tay xòe ra:

- Nếu bà tới với chúng, chúng sẽ giết bà, giống như lũ yêu đã giết chúng. Việc chúng có là con của bà hay không không quan trọng. Giờ chúng là yêu tinh. Chúng là thuộc hạ của Lord Loss.

Anh hét lớn, khiến cả đám chúng tôi đều sợ:

- Người ở ngoài đó phải không, tên chúa yêu? Đang quan sát chuyện này và cười khẩy, phải không?

Không có lời đáp, ngoại trừ thêm nhiều tiếng kêu khóc của lũ trẻ hoạt tử thi.

Fiachna tới sát Orna và vươn tay ra chụp lấy bà ta, để đưa bà ta trở về chỗ an toàn. Trước khi mấy ngón tay của anh chạm vào bà ta, bà ta nhảy ra xa khỏi anh và rút một con dao ra, nạt lớn:

- Lui lại!

Fiachna chớp mắt và hạ thấp đôi tay. Orna nhìn người thợ rèn một cách đáng thương. Bà ta khóc thút thít:

- Chúng là con của tôi. Tôi không thể bỏ chúng. Chúng đang gọi tôi.

Cả ba đứa cùng than khóc:

- Meeeeẹ ơi!

- Chuyện này thật điên rồ.

Goll nói, bước tới sau lưng Fiachna. Orna giơ con dao về phía ông. Goll nhìn bà với sự phẫn nộ - nhưng cũng với lòng thương hại nữa.

- Hãy hạ vũ khí của bà xuống và tới với chúng tôi. Sáng ra bà sẽ thấy sự đại dột của chuyện này...

- Nhưng chúng là con của tôi...

Goll hét lên:

- Không! Chúng không là gì cả ngoài những đồng thối thối bước đi! Hãy nhìn chúng đi, bà bạn! Nhìn với đôi mắt và lý trí của bà chứ không phải với con tim của bà. Các con của bà đã chết. Hãy chấp nhận điều đó.

- Nhưng nếu...có lẽ chúng có thể...

Đôi vai của Orna rũ xuống. Những giọt nước mắt rơi lã chã. Fiachna lại tiến tới gần bà. Goll ngăn anh ta và lắc đầu:

- Chờ đã.

Tôi hỏi Drust:

- Chúng ta có thể gỡ bùa chú đó được không. Dời hình ảnh huyền hoặc đi để bà ta có thể nhìn thấy chúng như chúng thật sự là?

Drust đáp vẫn tắt:

- Không. Hiện giờ bà ta đang nhìn bằng quả tim chứ không phải đôi mắt. Không phép thuật nào mà ta biết có thể chống lại một thứ bùa chú tự chuốc vào người như thế này.

Lorcan nói, mắt hấp háy trong lúc đang nhắm một cách cẩn thận vào mục tiêu:

- Tôi có thể bắn một đũa trong số chúng.

Orna gầm gừ như một con thú hoang:

- Mi sẽ chết ngay chỗ đó nếu mi bắn!

Connla cười độc ác:

- Cứ để cho bà ta đi. Nếu bà ta muốn làm mẹ những con yêu đến thế, chúng ta là ai mà ngăn cản bà ta chứ?

- Bricriu - Goll gầm lên, đó là tiếng chửi thề dành cho một kẻ phá rối. Connla chỉ mỉm cười.

Tôi lẩm bẩm, thử một cách tiếp cận khác:

- Thôi nào, Orna. Tôi cần bà. Đối với tôi, bà cũng như một bà mẹ. Hãy để tôi làm con gái của bà. Tôi không chịu nổi nếu bà bỏ đi.

Đôi mắt của Orna dịu lại và bà mỉm cười:

- Cô là một cô bé tốt, Bec. Và ta yêu cô, nhiều gần như ta đã yêu...yêu những đứa con đã mất của ta - Bà ta lắc nhẹ đầu - Nhưng cô không phải là con của ta. Chúng mới phải. Và chúng đang gọi ta.

- Nhưng...

Tôi không nói thêm được. Trong chớp mắt, khiến tất cả chúng tôi kinh ngạc, bà ta phóng người đi, chạy xuống đồi về phía ba đứa trẻ hoạt tử thi, lúc này đang giơ tay ra và kêu lên sung sướng.

Fiachna toan đuổi theo bà ta nhưng Goll tóm lấy anh. Khi anh giật dữ vùng ra, quay sang Goll, người chiến binh già chìa hai tay ra, lòng bàn tay ngửa lên, dấu hiệu của hòa bình, rồi dịu dàng nói:

- Macha ((*từ cổ Celtic, một nữ thần chiến tranh)) sẽ phù hộ bà ấy.

Cơn thịnh nộ biến khỏi Fiachna và anh quay lại quan sát, cùng với số còn lại chúng tôi. Anh lẩm bẩm:

- Lẽ ra ông nên để tôi đi. Tôi có thể bắt được bà ấy.

Goll đáp:

- Không. Bà ta đã đi quá xa và quá khát khao.

Orna đã tới chỗ ba đứa trẻ và dừng lại. Tôi mong đợi chúng tấn công nhưng chúng chỉ đứng đó, nhìn bà chòng chọc, mấy cánh tay duỗi ra, chờ bà ta ôm lấy chúng. Trong khoảnh khắc tôi tự hỏi chúng tôi có sai lầm hay chẳng, nếu mấy đứa này là con của bà ta và chúng không định làm hại bà ta. Nhưng rồi Drust thúc cùi chỏ vào người tôi và chỉ sang bên phải, xa hơn ở phía dưới đồi. Tôi nhận ra dáng người của Lord Loss, đôi mắt không phải của con người dán vào người phụ nữ và lũ trẻ, có thể nhìn thấy nụ cười xấu xa của hắn ngay cả từ chỗ này.

Ronan bắn một mũi tên về phía tên chúa yêu, rồi một mũi khác, nhưng cả hai đều rơi xuống ở phía trước mục tiêu như thể chúng chạm phải một bức tường vô hình. Thậm chí Lord Loss không buồn liếc về phía chúng tôi.

Orna quỳ xuống, dang rộng vòng tay và kéo lũ trẻ tới gần. Tôi nhìn thấy nét mặt của chúng, sáng lên với niềm hân hoan xấu xa. Đứa bé trai lớn

nhất vượt nhẹ lên lớp thịt mềm ở cổ bà ta một cách nhẹ nhàng, thương mến - rồi cắm phập hàm răng của nó vào đó. Orna cứng người lại nhưng không kêu lên. Con bé gái bám vào cẳng tay của người nữ chiến binh, nhai nó như một con chó nhai một khúc xương. Đầu của thằng bé nhỏ nhất chìm vào giữa hai vai của Orna. Nó xé rách cái áo dài của bà. Tôi không thể nhìn thấy từ chỗ này, nhưng tôi biết nó đang bú, hút máu thay vì sữa.

Hai cánh tay của Orna xiết chặt quanh ba đứa trẻ, ôm chúng sát vào hơn. Bà ta ngâm nga một điệu hát mà những người phụ nữ dùng để ru con ngủ. Tôi thờ dốt vì kinh hoàng khi tôi nghe thấy câu hát đó và quay đi khỏi cảnh tượng dễ sợ khi hai đứa con trai và con bé gái hoạt tử thi ăn tiệc trên da thịt đang còn sống của mẹ chúng.

Fiachna ngồi xổm xuống cạnh tôi và ôm chặt tôi, để tôi nép mặt vào ngực của anh. Anh dỗ dành:

- Nào, nào, Bé Xíu. Bà ta hạnh phúc. Bà ta nghĩ mình đang trở lại với các con của mình. Tất cả chúng ta nên may mắn được chết một cách sẵn lòng như thế.

Tôi khóc:

- Nhưng chúng không phải! Chúng không phải là con của bà ấy...

Anh thì thầm, vuốt nhẹ vào gáy của tôi:

- Tôi biết. Nhưng bà ta nghĩ chúng là con mình. Đó mới là điều quan trọng.

Dù tôi đã quay lưng lại với cảnh tàn sát, tôi không thể khóa chặt đôi tai trước những âm thanh của da thịt bị xé rách và tiếng rít đau đớn của Orna hay tiếng rên thỏa mãn của mấy con quái vật hoạt tử thi. Ngay cả khi tôi đưa tay lên bịt chặt lỗ tai, tôi vẫn nghe thấy chúng, hay tưởng tượng là tôi nghe thấy.

Một lúc sau, mấy người kia cũng quay mặt khỏi cảnh tượng bệnh hoạn đó, từng người một, mặt xám đi, mắt tràn đầy tiếc nuối, gan ruột cồn cào. Ngay cả gã Connla ác độc, người đã từ bỏ bà ta trước bất kỳ người nào khác.

Người duy nhất không quay đi là Bran. Thằng bé vẫn ngồi ở nơi nó thức giấc, im lặng quan sát, đầu nghiêng sang một bên, mày cau lại vì tò mò, như thể nó không hoàn toàn chắc chắn chuyện gì đang xảy ra và chờ để xem đây có phải là một trò chơi với một kết thúc thú vị bất ngờ hay chẳng.

Cuối cùng, vì không thể chịu nổi nữa, tôi bước tới, xoay người nó lại và ngồi xuống cạnh nó. Tôi tựa người vào thằng bé khờ khạo và giữ cho mặt nó xoay khỏi Orna, cho phép bà hưởng cái phẩm giá khiêm tốn được chết một cách riêng tư.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

12. Gia Đình

-> Điều đầu tiên chúng tôi làm khi trời sáng là lên đường, chỉ dừng lại để Drust thiêu những phần còn lại của Orna, để bà không thể quay lại cuộc sống dưới hình thức một trong những hoại tử thi. Thông thường lũ yêu mang theo thi thể các nạn nhân của chúng. Tôi nghĩ Lord Loss đã buộc lũ trẻ bỏ Orna lại để những khúc xương và vài mảnh thịt cuối cùng của bà làm cho chúng tôi mất nhuệ khí nhiều hơn.

Chúng tôi hành tiến trong im lặng, mọi ý nghĩ đều tập trung vào Orna và cách bà đã ra đi một cách sẵn lòng tới cái chết kinh khủng của mình. Linh hồn bà lúc này đang ở cùng các con bà ở Thế giới Khác hay nó bị đọa đày lang thang trên mảnh đất này mãi mãi, lạc loài và bị nguyên rủa?

Ngay cả Drust cũng buồn rười rượi, gác những bài học lại sau, chúng cứ cho thấy dù ông tỏ ra nghiêm khắc, cả ông cũng rất con người, với những cảm xúc giống như những người còn lại chúng tôi.

-> Càng đi xa về phía tây, đất càng có nhiều đá hơn. Cây cối ít đi, không có đồng lúa hay mùa màng gì cả; không có nhiều thú vật, cũng không có thành lũy nào. Nhưng có người sống ở đây, hoặc đã từng sống vào một thời nào đó, vì có các di tích của nhiều mộ hình kim tự tháp và mộ hình nôm. Hầu hết các ngôi mộ hình kim tự tháp đã bị lật đổ, những phiến đá nằm rải rác, xương chôn ở đó đã bị thiêu thành tro. Và các niêm phong của các ngôi mộ hình nôm đã bị phá vỡ, do lũ yêu tinh hoặc con người. Nếu chúng tôi đi vào bên trong các ngôi mộ, chúng tôi có thể tìm thấy tro cốt

hoặc các hoạt tử thi đang ngủ. Tôi nghĩ những người chết ở xứ sở này không còn nằm toàn vẹn trong an bình được nữa rồi.

-> Buổi chiều, chúng tôi tới một ngôi làng nhỏ có những căn lều đá hình tổ ong. Nó là một khu dân cư xưa cũ, chỉ có một bức tường ngăn đỡ nát bao quanh chu vi. Mấy căn lều nằm trong tình trạng suy sụp, một số đã tự sụp xuống. Đầu tiên tôi nghĩ đây là một ngôi làng ma, tất cả mọi người đã chết hay bỏ chạy. Nhưng rồi tôi nhìn thấy khói bay lên từ vài căn lều và nghe tiếng một người phụ nữ la mắng một đứa trẻ. Chúng tôi nhìn nhau, ngạc nhiên khi tìm thấy sự sống ở một môi trường thù địch, dễ bị xâm hại như thế này.

Fiachna hỏi:

- Là người hay yêu tinh vậy?

Drust ngửi mùi không khí:

- Ta không chắc. Có mùi của thứ gì đó không phải con người, nhưng....

Ông lại hít hít không khí lần nữa, đôi mắt nheo lại:

- Có cả con người nữa. Thật kỳ quặc.

Goll hỏi:

- Chúng ta có nên tránh nó không?

Drust suy nghĩ giây lát, rồi lắc đầu:

- Chúng ta cần nghỉ ngơi. Gần đây chúng ta ngủ quá ít. Chúng ta phải tìm nơi trú ẩn.

Goll lau bàu:

- Nhưng nếu có lũ yêu...

Drust liếc nhìn lên bầu trời:

- Còn lâu mới hoàng hôn. Chúng ta sẽ an toàn. Và ta rất tò mò. Ta muốn biết những người này đang làm gì ở đây, và họ tránh bị lũ yêu tàn sát bằng cách nào.

-> Có một cái cổng hẹp để vào làng nhưng chúng tôi trèo qua bức tường để phòng khi lối vào có cài bẫy. Bên trong có súc vật, những con cừu và dê gầy trơ xương. Chúng tản ra khi nhìn thấy chúng tôi, kêu be be âm ỉ.

Một thằng bé ló đầu ra từ một căn lều, tay cầm một cái ná thun. Nó tính la lên - nó nghĩ một con thú nào đó đã đi vào làng và làm cho lũ cừu và dê sợ hãi. Rồi nó trông thấy chúng tôi và tiếng hét của nó chuyển từ tức giận sang cảnh báo.

- Những người lạ!

Trong giây lát, hai người đàn ông, bà phụ nữ và ba đứa bé - hai gái và một trai - đã bước ra trước cửa lều, những ngọn giáo và kiếm thô sơ trong tay, đối mặt với chúng tôi. Chúng tôi đứng lại, vũ khí giơ lên để tự vệ. Rồi Goll ra lệnh cho chúng tôi hạ vũ khí xuống. Ông bước tới trước, lòng bàn tay ngửa lên, và hét lên một câu chào hỏi.

Một trong số đàn ông tới gặp Goll ở giữa đường, mặt nhăn lại với sự nghi ngờ, nheo mắt nhìn chúng tôi. Hai người có một cuộc đối thoại nhanh, lặng lẽ. Cuối cùng, Goll quay lại và gật đầu ra hiệu cho chúng tôi tiến tới, trong khi người đàn ông quay trở về vị trí của mình giữa mấy người kia.

Khi chúng tôi đã tới gần nhau, Goll giới thiệu chúng tôi. Người đàn ông đã bước tới gặp Goll nói với chúng tôi rằng họ là thị tộc MacGrigor.

Tên của ông ta là Torin. Người đàn ông kia tên Ert. Những người phụ nữ là Aideen, Dara và Fand. Họ không nói tên của ba đứa bé.

Torin là một người đàn ông thấp, vạm vỡ, da sẫm. Ông ta nói:

- Họ đang trên đường truy tìm. Họ muốn ngăn lũ yêu tinh.

Một trong ba người phụ nữ, Fand, bật cười:

- Chỉ tám người bọn họ thôi ư?

Drust đáp:

- Chỉ một người cũng đủ rồi.

- Ở đây chúng tôi không tôn trọng những tu sĩ cho lắm - Ert nói, nhổ nước bọt xuống đất dưới chân Drust - Loại người của ông không mạnh mẽ như các ông vờ vịt là thế. Chúng tôi đã tiếp xúc với nhiều người các ông trước đó và họ đã làm chúng tôi thất vọng.

Drust hỏi với sự nhã nhặn lạnh lẽo:

- Làm các người thất vọng theo cách nào?

Torin lên tiếng, cau mày nhìn Ert:

- Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Lúc này các người được hoan nghênh. Chúng tôi sẽ không xua đuổi các người. Tuy nhiên, chúng tôi không thể thiết đãi các người, vì thế nếu muốn ăn, các người phải đi săn lấy
- Ông ta hấp háy mắt nhìn mặt trời - Tôi sẽ không đợi quá lâu.

Người phụ nữ tên Aideen chỉ hai căn lều ở gần bức tường, cả hai đều trong tình trạng tồi tàn:

- Các người có thể ở đó. Các người sẽ an toàn nếu không đi lại lung tung.

Người đàn bà thứ ba, Dara, nói thêm:

- Lát nữa chúng tôi sẽ gọi các người.

Tôi lăm bắm trong lúc mấy người đàn ông không đáp:

- Cảm ơn.

- Chúng tôi hân hạnh - Aideen đáp. Bà ta toan quay đi, rồi dừng lại và nhìn tôi chăm chặp - Cô gái, lại đây - Bà ta ra lệnh.

Tôi thận trọng bước tới. Aideen chụp lấy tôi một cách thô bạo, tôi lùi lại né tránh những móng tay rạn nứt của bà ta, sẵn sàng đọc một câu thần chú. Bà ta duỗi rộng mấy ngón tay để chứng tỏ mình không cố ý làm hại, rồi mỉm cười tự lự. Tôi đứng im trong lúc bà ta khum tay chạm vào cằm tôi và đẩy đầu tôi ngửa lên.

Torin hỏi:

- Làm gì thế?

- Nét mặt của nó...

Aideen lăm bắm, xoay cằm của tôi về phía Torin.

Người đàn ông cau mày:

- Trông nó giống như...nhưng không thể nào... Cô bé! Cô tên gì? Cô từ đâu đến?

Tôi nói với ông ta:

- Bec. Tôi đến từ thành lũy của thị tộc MacConn.

Torin hỏi:

- Cô là người của họ? Mẹ của cô có phải là người của thị tộc đó?

Tôi dụi dằm trả lời:

- Mẹ tôi đã chết. Không ai biết bà ấy là ai hay từ đâu đến. Bà chết không lâu sau khi sinh ra tôi.

- Con của Aednat - Aideen thờ hỗn hển, mấy ngón tay của bà ta xiết chặt cầm tôi - Nó phải là con của Aednat!

Tôi thấy ran ran cả người vì chấn động khi bà ta nói thế. Gương mặt của mẹ tôi nhanh chóng hình thành trong tâm trí tôi và lần đầu tiên tôi có một cái tên đi cùng với nó. Tôi kêu lên:

- Bà biết mẹ tôi!

Aideen rầu rĩ nói:

- Bà ấy là chị gái của ta.

- Vậy đây là nơi xuất thân của tôi? Đây là nơi mẹ tôi từng sống?

Khi Aideen tư lự gật đầu, đầu tôi quay cuồng và tim tôi đập rộn lên. Tôi hét lớn:

- Vì sao bà ấy bỏ đi? Chuyện gì đã xảy ra? Ai là cha của tôi? Ông ấy còn sống không? Bà có...

- Đủ rồi!

Torin cắt ngang. Ông ta nhìn tôi chòng chọc. Cái tin tôi là người của ông ta không khiến cho ông ta vui chút nào.

- Chúng ta phải suy nghĩ về vụ này. Tối nay chúng ta sẽ bàn về nó.

Rồi ông ta quay vào căn lều đá lớn, ra hiệu cho mấy người kia đi theo, bỏ lại chúng tôi nhìn nhau một cách hoang mang. Rồi chúng tôi đi tới hai căn lều nhỏ hơn để sửa soạn chỗ ngủ cho đêm nay.

-> Đầu tôi vẫn còn quay cuồng. Tôi hầu như quên khuấy đi việc linh hồn mẹ tôi ra hiệu cho tôi đi về hướng tây, và ý niệm rằng có lẽ bà muốn giúp tôi tháo gỡ những bí mật quá khứ của tôi. Trong thâm tâm, chưa bao giờ tôi thật sự tin rằng tôi sẽ khám phá ra sự thật về gia đình mình - đó là một mơ ước trẻ con. Thế nhưng tôi đang ở đây, ở một trong những nơi ít có khả năng nhất, đột ngột đối mặt với cái tên của mẹ tôi và sự hứa hẹn về lịch sử của tôi.

Aednat. Ngay lúc Aideen nói ra, tôi đã biết đó là mẹ tôi. Có lẽ chính phép thuật đã làm tôi chắc chắn, nhưng tôi nghĩ hẳn tôi cũng sẽ biết nó nếu nó xảy ra trước khi quyền năng mới của tôi nảy nở. Nhưng tên của mẹ tôi là tất cả những gì tôi biết. Người là ai? Vì sao người sống trong vùng hoang vu này với mấy người kia? Và vì sao lại rời khỏi gia đình của mình để hạ sinh tôi trong cô độc và chết quá xa nhà như thế?

Tôi muốn hỏi mấy câu đó ngay bây giờ, muốn có những câu trả lời ngay lập tức. Tôi muốn chạy ào tới căn lều lớn và đòi hỏi sự thật từ Aideen và Torin. Nhưng đây là nhà của họ, dù nó có tồi tàn tới cỡ nào, và tôi sẽ tỏ ra bất kính nếu nói năng không đúng lúc. Nếu họ muốn tôi chờ, vậy thì tôi phải chờ, bất kể nó có khó chịu đến đâu.

-> Ronan và Lorcan đi săn thú trong những giờ trước khi mặt trời lặn. Thú săn ở vùng hoang vu đầy đá này rất hiếm nhưng cặp anh em song sinh cũng quay về với hai con thỏ rừng, một con quạ và một con cáo con. Fiachna, Bran và tôi hái quả mọng và rễ cây dại trong lúc họ đi săn. Cũng đủ cho một bữa ngon lành. Thậm chí còn thừa lại một ít, mà chúng tôi để nghị cho Fand khi bà ta tới triệu tập chúng tôi sau lúc mặt trời lặn ít lâu.

Bà ta nói cộc lốc:

- Chúng tôi có thức ăn của mình.

Trong lúc chúng tôi đi về phía căn lều lớn, có một tiếng tru dữ dằn từ một trong những căn lều xộc xệch. Những chiến binh của đoàn chúng tôi rút ngay vũ khí ra nhưng Fand xua tan sự lo ngại của họ. Bà ta nói:

- Không có gì đâu.

Goll gầm gừ, không chịu hạ vũ khí xuống:

- Đó là một con yêu.

Fand đáp:

- Không, nó là em trai của tôi.

Chúng tôi nhìn bà ta với sự nghi ngờ. Bà ta thở dài, rồi bước nhanh về phía căn lều nơi phát ra tiếng tru. Chúng tôi thận trọng theo sau. Ở lối vào, Fand khom người và chỉ vào trong. Chúng tôi khom người xuống cạnh bà ta. Ánh sáng chiều tối lơ mờ rọi qua những cái lỗ trên mái lều. Dưới làn ánh sáng yếu ớt chúng tôi nhìn thấy một con thú bị cột bởi một sợi dây thừng ngăn vào một tảng đá ở giữa lều. Nó có hình dạng con người nhưng toàn thân phủ một lớp lông dày, có móng vuốt và đôi mắt vàng khè. Nó gầm gừ khi nhìn thấy chúng tôi và cố tấn công, nhưng bị sợi thừng giữ lại.

Goll ngờ vực hỏi:

- Đó là em trai của bà sao?

Fand đáp:

- Tên của nó là Fintan.

- Chuyện gì đã xảy ra với ông ta. Ông ta là hoạt tử thi à?

Tôi cất tiếng hỏi, bứt rứt nhìn vào đôi mắt màu vàng. Dù chúng bị biến dạng, trông chúng vẫn giống mắt của tôi một cách khó chịu.

Fand đáp:

- Không. Chúng tôi sẽ kể cho cô nghe ở trong túp lều chính. Đi thôi.

Khi chúng tôi ngần ngừ, bà ta cố nặn một nụ cười nhợt nhạt:

- Đừng lo. Ở đây các người an toàn. Fintan và mấy đứa khác đã bị cột chặt.

Ronan hỏi:

- Còn có những người khác giống thế này à?

- Bốn - Fand dừng lại và nét mặt bà ta tối sầm lại - Vào lúc này.

Bà ta đi tới căn lều to nhất và chui vào bên trong. Một cái liếc cuối cùng vào sinh vật bị xiềng vào tảng đá - trông nó như sự pha trộn giữa một con sói và một con người - rồi chúng tôi đi theo, nắm chặt lấy vũ khí, quan sát những cái bóng để phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào của những con quái thú khác, không bị xiềng.

-> Bên trong căn lều đông nghẹt người, tất cả có năm người trưởng thành, ba đứa bé mà chúng tôi đã gặp, thêm hai đứa bé nhỏ hơn - một đứa chỉ là em bé - và chúng tôi. Thị tộc MacGrigor ăn mặc rất nghèo nàn - hầu hết lũ trẻ đều trần truồng - và gầy khẳng khiu. Những mái tóc dơ bẩn, những hình xăm thô kệch, những móng tay sứt sẹo, những đôi mắt vẫn tia máu.

- Họ đã nhìn thấy Fintan.

Fand nói khi chúng tôi đã ngồi xuống, sau một vài giây im lặng khó chịu.

Torin làu bàu:

- Tốt. Điều đó tiết kiệm chút thời gian.

Ông ta tập hợp các ý nghĩ lại, liếc nhìn tôi, rồi kể cho chúng tôi nghe câu chuyện đáng buồn của họ - câu chuyện của tôi.

Từ nhiều thế hệ trước, tổ tiên của họ đã giao phối với bọn Fomorii. Họ nghĩ những tên nửa người nửa yêu sắp thống trị xứ sở này và muốn cùng chia sẻ tương lai với chúng. Khi bọn Fomorii bị đánh bại, thị tộc MacGrigor bị săn lùng và xử tử như là những kẻ phản bội. Nhưng một số sống sót và tìm nơi ẩn trốn.

Torin nói một cách cay đắng:

- Dù nếu họ biết chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp, tôi nghĩ họ sẽ ở lại và chấp nhận cái chết.

Một số con cái của các cặp vợ chồng con người - Fomorii sinh ra bị biến dạng và mang các đặc điểm của yêu tinh, và bị giết ngay lập tức. Nhưng hầu hết có ngoại hình con người. Những đứa trẻ này sống và lớn lên, và trong nhiều năm tất cả đều tốt đẹp.

Torin thở dài:

- Thế rồi những biến đổi bắt đầu. Khi bọn trẻ đến một lứa tuổi nhất định, thường là ở thời điểm trưởng thành, một số bị biến dạng. Nó luôn luôn xảy ra quanh thời điểm trăng tròn. Thân thể của chúng xoắn lại. Lông mọc dài ra. Răng của chúng kéo dài thành những chiếc nanh, móng tay của chúng biến thành móng vuốt. Sự biến đổi phát triển và ngày càng xấu đi trong thời gian ba hoặc bốn lần trăng rằm. Cuối cùng, chúng trở thành

những con thú hoang dã, phi nhân tính, không thể nói năng hay nhận thức. Là những tên sát nhân nếu được thả lỏng tự do.

Những đứa trẻ nhiễm bệnh bị giết chết, trong lúc những đứa khác trưởng thành và lại sinh con cái. Họ nghĩ họ an toàn, rằng họ đã thoát khỏi lời nguyền, nhưng họ đã lầm. Một số con cái của những người sống sót lại cũng biến đổi, và cháu chắt của họ, những đứa trẻ ra đời sau đó.

Torin nói tiếp:

- Nó tấn công một cách ngẫu nhiên. Đôi khi ba hay bốn đứa trẻ sẽ bị biến dạng trong một thế hệ, đôi khi chỉ có hai. Nhưng luôn luôn có vài đứa bị. Chưa bao giờ có thế hệ nào mà không có đứa trẻ nào bị biến dạng.

Vào những năm sau đó, gia tộc này tìm kiếm sự giúp đỡ của những nữ tu và tu sĩ, khi sự phản bội của họ đã bị quên lãng và họ lại được sống tự do giữa những người dân bình thường. Nhưng không pháp sư có thể gỡ bỏ lời nguyền. Vì thế họ tiếp tục đấu tranh, chuyển từ nơi này tới nơi khác mỗi khi bí mật tối tăm của họ bị phát hiện, sống càng xa các thị tộc khác càng tốt, đôi khi giết những đứa trẻ biến thành thú vật của họ, đôi khi khác, như ở đây, cho phép chúng sống, với hy vọng có thể một ngày nào đó chúng biến đổi trở lại hay được một tu sĩ nhiều quyền năng chữa khỏi.

Torin lẩm bẩm, ánh mắt xa xôi:

- Đây không phải là sống. Chờ cho con cái của chúng tôi biến dạng. Phải nuôi nấng những đứa đã mắc lời nguyền và đối đãi với chúng như chúng hiện thời, nhớ tới chúng như chúng từng là. Tôi thà là giết những con thú tội nghiệp này, nhưng...

Ông ta liếc nhìn Fand, người đang trừng mắt nhìn ông ta.

Fiachna cất tiếng hỏi, cảm nhận được sự nôn nóng của tôi, nói thay cho tôi:

- Thế còn Bec? Mẹ của cô ấy có phải là người của thị tộc các ông?

Torin nhìn tôi và mặt của ông ta lại tối sầm đi. Ông ta đáp:

- Phải, mẹ của nó là Aednat. Aednat có sáu đứa con. Tất cả đều biến dạng. Khi cô ta có thai lần thứ bảy, nhiều năm sau khi cô ta và chồng cô ta, Struan, đã đồng ý không cố nữa. Struan nổi giận. Anh ta không chịu đựng nổi ý nghĩ về việc hạ sinh một đứa bé khác và nuôi nấng nó lớn khôn, chỉ để giết nó khi nó trở thành con mồi của vàng trắng tàn ác.

Torin nói tiếp:

- Aednat tranh cãi để giữ lại đứa bé. Cô ta nghĩ cô ta có thể gặp may lần này, rằng các thần linh sẽ không bao giờ nguyên rủa cô ta suốt bảy lần liên tiếp. Cô ta đã già, ở cái tuổi mà đa số phụ nữ không thể có thai được nữa. Cô ta nghĩ đó là một dấu hiệu rằng đứa trẻ này được ơn trên ban phúc, rằng nó sẽ an toàn. Struan không đồng ý. Những người còn lại chúng tôi cũng thế.

- Một số đồng ý.

Aideen cay đắng cắt ngang, nhưng không nói gì thêm khi Torin nhìn bà ta cảnh cáo. Ông ta cộc cằn nói tiếp:

- Chúng tôi đã quyết định giết chết đứa bé còn trong bụng mẹ. Đó là mong muốn của Struan và chúng tôi tin rằng đó là điều đúng phải làm. Struan đưa Aednat vào rừng để thực hiện việc đó một cách riêng tư. Nhưng không ai trong chúng tôi biết Aednat muốn có em bé đó nhiều đến mức nào. Cô ta chống lại Struan khi chỉ có hai người bọn họ. Đâm anh ta. Tôi không nghĩ cô ta định giết anh ta, nhưng...

Tôi gần như hét lên:

- Mẹ tôi đã giết cha tôi?

Torin đáp, đốt cháy tôi với cái nhìn trừng trừng của ông ta:

- Phải. Có lẽ cô ta chỉ định làm cho anh ta bị thương, nhưng cô ta đâm quá sâu. Anh ta chết và cô ta bỏ trốn. Khi chúng tôi phát hiện ra thi thể của anh ta, cô ta đã đi xa. Chúng tôi đuổi theo một thời gian, để phục thù cho cái chết của Struan, nhưng mất dấu của cô ta sau vài ngày. Khi quay trở về, chúng tôi cầu nguyện cho cô ta chết. Tôi hài lòng khi nghe thấy lời cầu nguyện của chúng tôi đã được đáp lại.

Tôi lui lại, toan nguyên rửa ông ta vì đã nói một điều đê tiện như thế nhưng Fiachna nắm lấy cánh tay trái của tôi và xiết mạnh, cảnh báo tôi nên im lặng.

Torin nói một cách nặng nề:

- Dĩ nhiên giờ đây cô gái không phải là việc của chúng tôi. Cô ta là thị tộc các người, không phải của chúng tôi, vì thế chúng tôi không thể nói với các người phải làm gì với cô ta. Nhưng cô ta là một đứa trẻ bị nguyên rửa, từ một dòng giống bị nguyên rửa, và là con của một kẻ sát nhân. Cô ta đang ở lứa tuổi mà mặt trăng thường tung ra những bùa chú xấu xa của nó. Nếu các người để cho cô ta sống, có nhiều cơ may cô ta sẽ biến thành một con quái thú giống như Fintan. Nếu các người muốn có lời khuyên của tôi....

Goll nạt:

- Chúng tôi không cần.

Torin thừa nhận:

- Tùy ý các người. Nhưng khi trăng tròn, hãy cảnh giác với cô ta.

Ông ta rơi vào im lặng. Tôi thở hổn hển, khó nhọc, như thể tôi đang chạy, nghĩ tới nét mặt mệt mỏi, nhân từ của mẹ tôi, cố hình dung ra cảnh tượng người giết cha tôi. Rồi tôi nhớ lại thằng bé - quái thú trong căn lều và

hình dung chính mình ở vị trí của nó. Giờ thì tôi ước gì quá khứ vẫn còn là một bí mật!

- Còn lũ yêu tinh thì sao? Chúng có bao giờ tấn công không?

Drust hỏi, có lẽ muốn thay đổi đề tài để ngăn tôi suy ngẫm, hay có lẽ vì ông không quan tâm tới lịch sử của tôi hay lời tiên đoán ác nghiệt của Torin.

Torin đáp:

- Không.

- Ngay cả khi các người phòng vệ một cách yếu ớt và chúng có thể giết ráo các người bất cứ lúc nào chúng muốn?

Torin nhún vai:

- Có những gia đình khác sống gần đây. Họ đã bị đuổi khỏi tuath của họ vì nhiều lý do khác nhau và đã tới định cư trong vùng đất hoang này. Lũ yêu đã giết họ hồi năm ngoái. Thịnh thoảng chúng tôi thấy lũ yêu đi ngang và chúng cũng nhìn thấy chúng tôi. Nhưng chúng để yên chúng tôi.

Drust gật đầu:

- Vậy thì chúng không phải là loài yêu Fomorii mà tổ tiên các người từng giao phối. Chúng là lũ yêu tinh Demonata. Một số yêu Demonata cùng chiến đấu cạnh lũ Fomorii. Nhiều con yêu không tấn công đồng loại của chúng, nhất là khi có con người thuần chủng để giết chóc. Các người là bà con họ hàng của chúng, vì thế chúng buông tha các người - ít nhất là hiện tại.

Torin nói:

- Chúng tôi đã nghe nói về lũ yêu Demonata trước đó. Những tu sĩ khác - những người chúng tôi đã tới nhờ giúp đỡ - đã kể về chúng. Họ nói với chúng tôi lời nguyện này có tính chất yêu ma và đó là lý do vì sao họ không thể giúp đỡ.

Ông ta nghiêng người tới trước:

- Tôi không cho là ông biết bất kỳ cách nào để...- Ông ta để cho câu hỏi treo lơ lửng.

Drust suy nghĩ giây lát rồi nói:

- Có thể một tên chúa yêu sẽ gỡ bỏ được lời nguyện. Nhưng tôi không biết một con người nào - tu sĩ, nữ tu hay bất kỳ ai khác - có quyền năng để gỡ bỏ một vết như huyết thống như thế.

Fand gay gắt nói:

- Ý của ông là những con yêu có thể chữa khỏi chúng tôi?

Drust đáp:

- Một trong những tên chúa yêu hùng mạnh nhất, có lẽ.

- Ông có biết chúng tôi có thể tìm một con yêu như thế ở đâu không?

Drust toan đáp, nói cho họ biết về Lord Loss. Nhưng rồi ông dừng lại và lắc đầu:

- Những tên chúa yêu chưa băng qua thế giới này. Khi và nếu chúng làm chuyện đó, sẽ dễ dàng tìm được chúng. Nhưng tôi ngờ là các người không thể thuyết phục được chúng giúp đỡ, về bản chất chúng không có khuynh hướng biết thương xót.

Chúng tôi ở lại trò chuyện thêm một lúc. Tôi hỏi về mẹ tôi và cha tôi, trông họ ra sao, họ nói năng và sống như thế nào. Nhưng Torin làm ngơ những câu hỏi của tôi và nói một cách gay gắt mỗi khi Aideen hay Fand cố trả lời, thay đổi đề tài câu chuyện. Tôi xét tới việc dùng phép thuật với ông ta, để khiến cho ông ta nói với tôi những điều tôi muốn biết, nhưng Drust đọc được các ý nghĩ của tôi và găm gờ vào tai tôi:

- Đây không phải là lúc hay là nơi để dùng phép thuật. Hãy kiềm chế bản thân.

Khi những người họ MacGrigor kể thêm cho chúng tôi nghe về lịch sử buồn thảm của họ và họ đã tìm đường sống ở đây bằng cách nào, Drust nói về cuộc truy tìm của chúng tôi, về cái đường hầm đã mở ra giữa thế giới của lũ yêu tinh và thế giới này, và dự định đóng nó lại của ông. Nhưng ông không nói gì về việc ông hy vọng xác định được vị trí của nó hay vì sao ông dẫn chúng tôi tới bờ biển phía tây - nơi tận cùng của thế giới.

Khi đã tới giờ ngủ, chúng tôi quay trở về hai túp lều đá được dành cho chúng tôi nghỉ ngơi. Đây là một đêm vừa hé lộ vừa buồn bực đối với tôi - tôi đã biết một số điều về lịch sử của mình nhưng chưa phải là tất cả. Còn rất nhiều điều mà Torin và mấy người kia có thể nói cho tôi biết, nhưng Torin ghét mẹ tôi vì đã phản bội thị tộc, giết chồng mình và bỏ trốn khỏi họ. Và vì bà không còn ở đây để cho ông ta ghét nữa, ông ta ghét tôi thay vào đó. Ông ta sẽ không bao giờ nói cho tôi nghe về mẹ tôi và cho phép mấy người kia làm điều này.

Trước khi nằm xuống, tôi nhớ lại câu chuyện sau những lời tiết lộ về quá khứ của tôi và hỏi Drust vì sao ông không kể cho Torin nghe về Lord Loss.

- Nếu họ có thể tìm thấy hãn, họ có thể thuyết phục hãn giúp đỡ - Tôi nhận xét, hình dung, nếu tôi có thể đóng một vai trò nào đó trong việc chữa

trị họ khỏi lời nguyền, chắc chắn họ sẽ nói cho tôi biết nhiều hơn về cha mẹ tôi.

Drust láu lỉnh nói:

- Phải, nhưng tất cả những gì chúng ta biết về Lord Loss là hãn khoái đi theo chúng ta. Nếu ta nói cho họ biết điều đó, có thể họ sẽ cố giữ chúng ta lại đây, để dùng như một mồi nhử.

Tôi chỉ ra:

- Nhưng chúng ta đông hơn họ. Chúng ta khỏe hơn và trang bị vũ khí tốt hơn. Ông và tôi là hai người biết phép thuật. Họ không thể ép chúng ta ở lại.

Drust đáp:

- Có lẽ không. Nhưng an toàn hơn là đừng đánh liều. Theo cách này, họ không có nhu cầu giữ chúng ta ở lại và không có xung đột nào nảy sinh. Dòng họ MacGrigor - và con cháu của họ - sẽ phải truy tìm dấu vết và thỉnh cầu một tên chúa yêu vào lúc khác.

Nói xong, ông xoay đi và ngủ, không bận tâm đọc một câu thần chú che đậy nào, chắc chắn về sự an toàn của chúng tôi ở đây, trong cái làng bị yếm bùa một cách cay đắng của những kẻ bị nguyền rủa.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TÔI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

13. Nguồn Gốc

-> Tôi trải qua mấy giờ dẫn vật, suy nghĩ về cha mẹ của tôi, Aednat và Struan, và tấn thảm kịch đã phân ly họ, đưa tôi vào thế giới này. Torin đã gọi tôi là một đứa trẻ bị nguyền rủa và ông ta nói đúng. Tôi bị nguyền rủa tới hai lần. Lời nguyền của thị tộc và lời nguyền vì là con gái của một kẻ sát nhân. Chắc chắn, trong tất cả con cháu họ MacGrigor hiện tại, tôi là người có khả năng biến thành một con quái vật nhiều nhất.

Tôi lo lắng về chuyện đó suốt nhiều giờ, hình dung nó sẽ ra sao khi tâm trí tôi mất kiểm soát, cảm thấy thân thể của tôi biến đổi, trở thành một quái thú giống như con vật mà tôi đã trông thấy. Tôi đã tưởng cái chết là điều tệ hại nhất mà tôi phải sợ nhưng giờ thì tôi biết nhiều hơn. Với những nỗi lo âu thế này, tôi ngờ là tôi sẽ không sao ngủ lại được. Nhưng cuối cùng sự nhọc mệt đã vượt qua ngay cả những nỗi sợ hãi kinh khủng nhất của tôi, và tôi trôi vào một giấc ngủ chập chờn. Một giấc ngủ đầy những giấc mơ về những cô gái hóa sói và những đứa trẻ đã chết.

-> Sáng hôm sau tôi dậy trễ. Những người khác đã thức nhưng hầu hết chỉ mới ngồi dậy trong vòng một giờ cuối để tôi không cảm thấy có lỗi vì ngủ muộn.

Tôi chờ đợi họ sẽ đối xử với tôi một cách khác hẳn khi giờ đây họ đã biết sự thật về thân thể của tôi và mối đe dọa về thứ tôi có thể trở thành. Nhưng tôi nhanh chóng thấy rõ là họ không nghĩ khác gì về tôi hơn hôm qua. Tôi cho rằng đó là vì có quá nhiều điều khác để lo âu. Nói cho cùng,

một con yêu nửa vờn tiếm năngười thì có là gì khi so với những bầy yêu tinh chính cống, trọn vẹn mà chúng tôi có thể sẽ đối mặt.

Ronan và Lorcan đã bắt được một con thỏ rừng khác mà Fiachna đang nướng trên một cái xiên. Cùng với những thứ còn lại đêm hôm qua, con thỏ này cung cấp cho chúng tôi một bữa ăn đầy đủ để bắt đầu một ngày. Một lần nữa chúng tôi đề nghị chia sẻ với những người họ MacGrigor, nhưng họ lại chối từ. Họ quá kiêu hãnh nên không chịu ăn từ bếp lửa của người khác.

Khi chúng tôi kết thúc bữa ăn, họ chỉ cho chúng tôi hướng dễ đi nhất về phía bờ biển, rồi chào từ giã chúng tôi. Hình như Aideen muốn chúc tôi an lành nhưng bà không dám nói những lời tử tế với tôi trước Torin đang trừng mắt nhìn. Tôi ước gì có thể ở lại đây và làm hòa với Torin, chiếm được lòng tôn trọng và tình yêu của ông ta. Nhưng ngay cả khi ông ta không tỏ ra thù địch tôi như thế, tôi là một thành phần của đoàn truy tìm, và dù nó vẫn bị che phủ bởi tấm màn bí mật và tôi rất nghi ngờ về những lý do của Drust trong việc giúp chúng tôi, từ bỏ bây giờ sẽ là điều không đúng. Có lẽ, nếu tôi sống sót, tôi có thể trở lại và tìm một chỗ đứng ở đây, trong quê nhà thật sự của tôi - cho dù chỉ để họ có thể xiềng tôi lại cùng với những đứa trẻ giống như tôi nếu thân thể tôi bắt đầu biến đổi.

Một trong những con sói - người bất hạnh đang tru lên điên dại khi chúng tôi lên đường, như thế nó cảm nhận được một linh hồn đồng loại và đang hát cho con quái vật mà tôi có thể trở thành một ngày nào đó nghe.

Tôi nghĩ về thị tộc MacGrigor - gia đình của tôi - trong lúc chúng tôi xuất phát, tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi thất bại và lũ yêu tinh sẽ dày xéo xứ sở này. Phải chăng những lời bào chữa yếu ớt này cho con người sẽ là tất cả những gì còn lại của những người trong gia tộc của tôi? Phải chăng họ sẽ tồn tại đơn độc, được sống sót vì họ có dòng máu bị nhiễm độc, những gương mặt người duy nhất trong một xứ sở đầy rẫy yêu tinh?

-> Tôi trở lại với những bài học trong lúc hành tiến. Tôi thực tập những câu thần chú mà Drust đã dạy cho tôi và học thêm vài câu mới, chẳng hạn:

Cách nín thở trong mười phút.

Cách làm cho những ngón tay của tôi lạnh đến nỗi bất cứ thứ gì tôi chạm tới đều biến thành băng.

Cách tạo ra một hình ảnh của chính tôi, để làm tối trí một con người hay một con yêu thù địch.

Cách mài sắc một tảng đá bằng phép thuật để tạo ra một con dao hay mũi giáo cho những khi chỉ phép thuật thôi có thể không đủ dùng.

Tôi kinh ngạc khi nhận thấy tôi tiến bộ nhanh như thế nào. Dưới sự chỉ dạy của Banba, đôi khi phải mất một tuần tôi mới làm chủ được một câu thần chú mới. Giờ đây tôi làm chỉ một số câu chỉ trong vài phút, gần như trước khi Drust giải thích xong cách nó hoạt động. Và dù chúng làm cho tôi mệt, chúng không hút cạn sức lực của tôi và tôi hồi phục rất nhanh.

Cả Drust cũng ngạc nhiên. Ông cứ nhận xét về việc tôi nhanh như thế nào, học hỏi nhanh hơn bất kỳ người nào ông từng dạy, các phép thuật của tôi hoạt động mạnh mẽ ra sao. Đầu tiên tôi nghĩ đó là những lời tâm bốc để làm cho tôi vui sướng và thôi suy nghĩ về những người họ MacGrigor. Nhưng khi ngày trôi qua, tôi nhận thấy ông thật sự lo âu về sự tiến bộ của tôi.

Tôi quát lên khi ông lăm bắm một cách u ám lần thứ hai mươi về các kỹ năng của tôi:

- Có gì không ổn nào? Ông không vui mừng khi tôi học hỏi nhanh hay sao?

Drust đáp:

- Tất nhiên. Bất kỳ người thầy nào cũng hài lòng khi truyền đạt rất nhiều thứ mà tốn ít công sức đến thế. Nhưng nó không tự nhiên. Dĩ nhiên mọi phép thuật đều không tự nhiên. Chúng ta uốn cong các quy luật của vũ trụ cho phù hợp với các nhu cầu của chúng ta. Mỗi học trò đều khác biệt nhau, học hỏi theo một cách thức riêng biệt, phát triển không như bất kỳ ai khác. Nhưng có những điều tương tự...những bước học hỏi mà tất cả đều phải trèo lên...những khuôn mẫu họ phải chia sẻ.

Ánh mắt ông nặng trĩu:

- Ngoại trừ cô. Khi chúng ta bắt đầu, cô cũng giống như bất kỳ người học trò nào khác. Học hỏi chậm chạp, ngoan cố không chịu từ bỏ những cách thức cũ, dần dần khai mở bản thân với một thế giới phép thuật mới. Hiện giờ cô không còn giống thế nữa. Cô đã thay đổi trong mọi cách có thể hình dung được và ta không chắc nên nghĩ thế nào về điều đó.

Tôi lẩm bẫm:

- Không có gì lạ lùng ở chuyện đó. Một khi tôi đã tiếp thu hoàn hảo được câu chú đầu tiên, nó trở nên dễ dàng. Tôi chỉ gặp khó khăn khi bắt đầu.

Drust nói:

- Không. Có nhiều điều hơn thế trong chuyện này. Ta...- Ông ngần ngừ, rồi nói thẳng ra -Ta muốn nhìn vào tâm trí của cô. Ta muốn kết nối linh hồn với cô để nhìn xem thứ gì đã gợi nên sự thay đổi này.

Tôi trở nên lặng lẽ. Tôi từng chia sẻ tâm trí và linh hồn với Banba nhiều lần. Đó là một phần của quá trình dạy học. Tôi nghĩ tôi phải làm điều tương tự với Drust, nhưng không có lời nào nhắc tới chuyện đó cho tới lúc này. Chia sẻ linh hồn của một người là một điều mang tính cá nhân, riêng

tư. Thực hiện nó với một người phụ cũng đã khó tôi, nhưng chia sẻ với một người đàn ông thì...

Drust lặng lẽ nói:

- Với ta nó cũng chẳng dễ chút nào. Nếu cô từ chối, ta sẽ không ép buộc cô. Nhưng ta có những lý do chính đáng khi yêu cầu. Có cái gì đó không ổn trong cách tiến triển của cô. Ta ngờ là ta đã biết nó là gì. Nhưng ta cần đi vào tâm trí của cô để chắc chắn.

Tôi rên rỉ:

- Ông không thể cứ nói cho tôi biết hay sao? Sao cứ cần phải giữ bí mật những điều này?

Drust đáp:

- Các tu sĩ và nữ tu là những tạo vật của các bí mật. Chúng ta sống trong những thế giới của các trạng thái hỗn độn và những bí mật. Bí mật là một thành phần của việc chúng ta là ai và cách chúng ta sống. Những lý do của ta không quan trọng. Hoặc là cô tin ta, hoặc là không tin.

Tôi muốn nhăn mặt giả vờ và nói rằng tôi không tin để chọc tức ông. Nhưng nỗi lo của ông khiến cho tôi cũng lo theo. Giờ đây khi suy nghĩ về nó, tôi nhận ra không có người học trò này có thể tiến bộ xa và nhanh đến thế. Banba từng nói với tôi sự không biết là nguy hiểm lớn nhất mà bất kỳ pháp sư nào phải đối mặt. Nếu bạn không biết cận kề về chính mình - những quyền năng và phép thuật mà bạn sử dụng - sớm muộn gì bạn cũng trở thành nạn nhân của các lực lượng của thế giới chưa biết tới.

Tôi thở dài:

- Thôi được. Nhưng tôi không muốn ông dò la bên trong quả tim tôi quá lâu. Tìm thứ mà ông cần, rồi thoát ra. Nếu không, tôi sẽ chống lại.

Drust gật đầu, mỉm cười thiếu nã. Rồi ông chộp nhanh bàn tay trái của tôi và hướng những ý nghĩ của ông vào người tôi. Tôi cảm thấy sự hiện diện của ông ngay lập tức, như thể ông vừa mở ra một cánh cửa vào tâm trí của tôi và bước ngang qua. Phép thuật của ông chảy vào tôi, thấm qua da của tôi. Hầu hết đều được chuyển dịch thông qua những ngón tay của ông nhưng nó cũng đến từ những nơi khác - đôi chân, ngực, đầu. Năng lượng của ông giống như một đám mây bao bọc lấy tôi, nếm và kiểm tra tôi. Chẳng bao lâu, nó giống như hai người cùng chia sẻ một cơ thể. Các ý nghĩ của tôi là của ông, quá khứ của tôi, những giấc mơ của tôi, phép thuật của tôi.

Tôi cứng người lại nhưng vẫn không dừng bước. Sự di chuyển mang tới cho tôi một ý thức về sự cách ly. Tôi vẫn còn ý thức về tự ngã của mình, tôi đang là ai, tôi từng là ai, tôi hy vọng trở thành ai. Nếu tôi dừng lại, tôi e rằng Drust sẽ trở thành tôi và tôi đánh mất bản thân cho ông hoàn toàn.

Ông dẫn sâu hơn vào tâm trí tôi, tìm kiếm, thám hiểm cái giếng phép thuật của tôi. Ông đã luồn sâu vào trong tôi hơn Banba lúc trước, phát hiện ra những sự thật mà không một ai biết, những mong ước và khát khao bí mật của tôi, những niềm hy vọng của tôi, những tình yêu và nỗi sợ của tôi. Và ông vẫn chưa dừng lại. Ông tiếp tục tiến vào, hoạt động trên phần phép thuật thuần nhất của tôi, lần xuống cốt lõi của tôi, ngày càng sâu hơn, tìm kiếm...

Một cái gì đó lóe lên trong tôi. Tôi cảm thấy một tia sét của quyền năng giết người bắn về phía Drust. Tôi biết nó sẽ giết chết ông khi tiếp xúc nhưng tôi không thể ngăn nó lại. Nó đến từ một nơi mà tôi không thể kiểm soát, mà tôi không biết tới. Tia sét bay thẳng vào Drust, gia tăng sức mạnh. Nó sẽ giết chết ông! Nó sẽ khiến ông nổ tung thành từng mảnh! Nó...

Đột nhiên ông không còn ở đó nữa. Sự tiếp xúc đã bị phá vỡ. Ông quăng người ra về mặt vật chất, tâm trí đi theo, biến mất khỏi những ý nghĩ

của tôi, hét lên vì đau đớn, nhưng không phải là thứ đau đớn đi kèm theo cái chết.

Tôi cũng kêu to, buông người xuống, đầu như bốc cháy, thét lên, cảm thấy tia sét năng lượng nổ tung vào chốn hư không, xé rách mép tìa tâm trí của tôi nhưng không hủy hoại tôi, không giống như nó có thể hủy hoại - tiêu diệt - Drust.

Những ánh sáng rực rỡ. Những vì sao. Rồi một làn sương mù đỏ. Khi trời trong trở lại, mọi người đang bu quanh Drust và tôi. Lo lắng cho tôi, cảnh giác với vị tu sĩ. Ronan và Lorcan chìa mũi kiếm vào ông, dù ông co tròn người lại như một quả bóng và bất động. Connla đứng sau lưng họ, đang kiểm tra lưỡi kiếm của mình, mắt hấp háy nhìn từ người này sang người kia của cặp anh em song sinh. Fiachna đang chăm chú quan sát nét mặt của tôi, lật mí mắt tôi lên, chắc chắn là tôi vẫn ổn. Bran đang ở kế bên, nhai nhai môi dưới của nó.

Tôi lẩm bẩm, đẩy Fiachna ra. Da tôi nhạy cảm hơn bao giờ trước đó. Sự va chạm của anh ta khiến tôi đau đớn:

- Tôi vẫn ổn.

- Ông ta đã làm gì?

Ronan hỏi, chỉ mũi kiếm vào cổ họng của Drust, sẵn sàng đâm thủng nó và kết liễu mạng sống của ông ngay phút giây tôi cho anh ta một cái cớ.

Connla gầm gừ, trở thành người trợ giúp cho Drust một cách bất ngờ:

- Bỏ thanh kiếm đó xuống. Đừng làm hại ông ta.

Ronan nạt:

- Ta sẽ làm nếu ông ta làm cô ấy bị thương.

- Ông ta không làm - Tôi thờ hỗn hển. Tôi muốn nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng tôi sợ họ sẽ giết Drust nếu tôi không nói gì - Chúng tôi đang...thực hành một câu thần chú. Nó hoạt động sai. Ông ta đã cố giúp tôi chứ không phải làm hại tôi.

Những người kia có vẻ nhẹ nhõm, ngoại trừ Ronan, trông anh ta có vẻ bức mình vì tài năng của mình bị khước từ. Họ hạ vũ khí xuống. Goll hỏi phải mất bao lâu để Drust hồi phục và chừng nào thì chúng tôi sẵn sàng để đi tiếp. Tôi bảo với ông tôi không biết và yêu cầu họ để cho chúng tôi yên một lúc. Khi họ đã ra khỏi tầm nghe, tôi trườn tới cạnh Drust và thì thầm:

- Ông có nghe thấy tôi không?

Một hồi lâu im lặng, rồi một giọng rất run rẩy:

- Có.

Tôi rít lên:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Drust xoay sang một bên và chậm chạp đuổi người ra. Có những vết cháy trên bàn phải của ông, sưng tấy. Có cả những đường đỏ khắc sâu ngang qua thái dương của ông, như thể lửa đã bắn vọt từ bàn tay lên đầu của ông.

Ông rên rỉ:

- Ta đã đoán đúng.

- Về cái gì?

- Nguồn gốc phép thuật của cô.

Mấy ngón tay của ông co giật và ông nhăn mặt. Nó đau, nhưng tôi nghiêng tới trước và đọc một câu thần chú chữa thương cho bàn tay của ông. Khi những chỗ sưng đỏ nhất dịu lại, Drust nhìn tôi, trong ánh mắt của ông không có sự biết ơn mà chỉ sự ngờ vực:

- Phép thuật đã nổ tung trong người cô khi cô đánh nhau với Lord Loss.

- Tôi biết. Tôi đã luồn vào và đánh cắp năng lượng của hắn ta.

Drust lắc đầu:

- Không. Đó không phải là toàn bộ sự thật. Hắn đã cho cô năng lượng.

Tôi cau mày, không hiểu. Drust giải thích:

- Lord Loss để cho cô lấy từ hắn. Còn hơn thế, hắn đã mở rộng phép thuật của hắn sang người cô. Hắn xâm nhập vào bên trong cô và tấn công vào...linh hồn cô vì muốn có một giới hạn tốt hơn. Hắn tạo ra những tia lửa phép thuật và thổi nó vào sự sống. Cô có quyền năng vì hắn muốn cô như thế, vì hắn đã thả sáng những ngọn lửa phép thuật trong người cô.

Mặt tôi tái đi:

- Ý ông là phép thuật...những câu thần chú của tôi...tất cả là vì hắn ta?

- Phải.

Tôi kêu lên:

- Nhưng vì sao. Vì sao một con yêu lại cho một con người phép thuật?

Drust đáp:

- Ta không biết. Nhưng ta biết điều này: ta đã tưởng cô là học trò của ta, nhưng không phải - cô là học trò của Lord Loss.

Và sự nghi ngờ của ông cắt sâu vào tim tôi như thể ông vừa dùng một con dao đâm vào lồng ngực của tôi.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TÔI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

14. Những Kẻ Di Cư

-> Chúng tôi tiến khá chậm vào buổi chiều, bị ngăn trở bởi thời tiết xấu, phải leo qua quá nhiều đồi và những chấn thương của Drust. Tôi đã làm ông bị thương với tia chớp phép thuật. Ông thoát ra khỏi đầu tôi vừa kịp lúc, nhưng ngay cả khi đó ông vẫn bị một vết nặng. Ông dùng thần chú để chữa thương khi có thể, nhưng việc cử động vẫn còn gây đau đớn.

Không có bài học nào nữa. Drust tránh xa khỏi tôi, đi gần Goll và Fiachna, ở phía sau đoàn người. Tôi không trách ông. Cả tôi cũng ngờ vực chính mình. Không có cách gì nói được lord Loss đã cài thứ gì bên trong sọ và tim tôi. Có lẽ hẳn đã cấy những câu thần chú hủy diệt và số phận của tôi là phản bội lại các bạn của tôi và giết chết tất cả bọn họ.

Họ nên được báo cho biết về mối đe dọa đến từ tôi, nhưng Drust chẳng nói năng gì, còn tôi thì không đủ can đảm để nói ra. Tôi không nghĩ là họ sẽ giết tôi nhưng chắc sẽ không thể tin tưởng được tôi nữa. Họ sẽ tẩy chay tôi. Tôi không còn là bạn của họ nữa - chỉ là một kẻ thù khả dĩ.

Thế là tôi cất bước trong im lặng và giữ chặt nỗi sợ hãi cho riêng mình, tự hỏi có hay không và khi nào thì con thú trong tôi sẽ xuất hiện - con thú phép thuật do Lord Loss tạo ra hoặc con quái vật di truyền của dòng họ MacGrigor.

-> Trời xế chiều khi chúng tôi nhìn thấy biển. Xanh thẫm, với những lượn sóng trắng bập bênh vỗ vào những tảng đá trên bờ biển, gầm lên như một con quái vật. Nó trải dài đến mút tầm mắt. Tôi hy vọng tôi có thể nhìn thấy bờ của miền đất Tir na n'Og ((*từ cổ Celtic: miền đất huyền thoại nơi con người không bao giờ đau ốm và già đi)) từ chỗ này, miền đất huyền thoại nằm ở đâu đó giữa xứ sở này và Thế giới Khác. Nhưng nếu nó có ở ngoài đó, như truyền thuyết khẳng định, nó nằm ngoài tầm mắt của người thường, và cả những người có phép thuật nữa.

Chúng tôi dừng lại trên đỉnh một ngọn đồi và kinh ngạc ngắm nhìn quan cảnh của biển. Ngay cả Drust cũng đưa một bàn tay lên che mắt rồi nhìn đăm đăm về phía chân trời với đôi mắt mở to, thơ trẻ, như thể ông hầu như không thể tin được nó có ở đó.

- Một vẻ đẹp hoang dã - Goll lẩm bẫm, mỉm cười khi cơn gió quất vào râu tóc của ông. Ông gãi gãi lớp thịt trên con mắt mù - Khi còn thanh niên ta đã nhìn thấy nó. Lúc đó đôi mắt của ta còn hoàn hảo. Nhưng nó cũng vẫn là một cảnh tượng diệu kỳ dù chỉ bằng một con mắt duy nhất.

- Nó kết thúc ở chỗ nào?

Lorcan hỏi, nhìn sang trái và phải, rồi thẳng ra trước mặt.

- Không ai biết cả - Drust nói, những lời đầu tiên của ông trong buổi chiều nay - Một số người bảo nó tiếp tục mãi mãi. Số khác nói rằng nó đi tới rìa thế giới rồi chìm vào cõi hư vô. Thậm chí có một vài người khẳng định rằng bởi một hình thức phép thuật nào đó nó dẫn tới mé bên kia của thế giới, rằng nếu anh đi mãi theo một hướng, anh sẽ đổ bộ lên bờ ở hướng đông. Nhưng không có ai biết thật sự.

Fiachna hỏi:

- Thế còn Tir na n'Og? Nó có ở ngoài đó không?

Drust nhún vai:

- Có lẽ. Có... - Ông dừng lại, ngửi bầu không khí, nhìn về hướng tây - Chúng ta sẽ sớm tìm thấy một số người tin rằng họ biết Tir na n'Og nằm ở đâu. Các người có thể hỏi họ. Họ có thể cung cấp những câu trả lời rõ ràng hơn ta.

Sau nhận xét lạ lùng đó, Drust bắt đầu xuôi xuống đồi, hơi ngoặt về phía tây nam, tới một điểm xa hơn dọc theo bờ biển. Những người còn lại chúng tôi thường thức cái nhìn cuối cùng vào biển cả. Rồi chúng tôi đi theo, miễn cưỡng từ bỏ quang cảnh mở rộng của mặt nước, nôn nóng chờ tới lúc chúng tôi đi tới một nơi có thể trông thấy nó trở lại.

-> Đêm đã sắp buông khi chúng tôi nhìn thấy họ. Chúng tôi đã đi dọc theo bờ biển suốt một giờ, thường xuyên bị vấp trên những lớp đá bằng, nứt nẻ, lạ lùng dưới bàn chân. Có thể cảm nhận được sức mạnh của biển ngay tại đây. Cơn gió, bụi nước, sức chấn động trong lòng đất từ sự vỗ đập của những lượn sóng. Tôi kinh ngạc vì mảnh đất chịu đựng được sự tàn phá này lâu đến thế. Tôi luôn biết có năng lượng trong lòng đất, nhưng nó phải mạnh hơn tôi tưởng rất nhiều mới cưỡng lại nổi một địch thủ không ngơi nghỉ, ngày này sang ngày khác, đêm này sang đêm khác, năm này sang năm khác như thế.

Cả bọn chúng tôi tập trung vào biển, quan sát những đợt sóng dựng lên và vỡ ra, không bao giờ có hai lượn giống hệt nhau. Ở một số địa điểm nơi chúng vỗ vào bờ, chúng dựng lên thành những cột cao như khói, rắc những giọt nước ra xa trong một màn sương mịn. Nó giống như một bức tranh chuyển động của những thiết kế không bao giờ kết thúc. Do cảnh vật khác thường này, chúng tôi gần như đắm sầm vào những người khách du hành trước khi Lorcan - đi đầu nhóm - ngừng lên và nhận ra chúng tôi không đơn độc.

- Có người - Anh ta kêu to, dừng phắt lại và chỉ về phía trước, mắt hấp háy vì bụi nước. Tôi nhìn thấy một đoàn chèo hai mươi tới ba mươi nhân vật, đang tiến về phía một chiếc thuyền to nổi bập bênh trong một cái vịnh nhỏ tương đối yên tĩnh.

- Yêu tinh hả? - Connla hỏi, nhón chân lên, như thể điều đó sẽ giúp anh ta nhìn thấy rõ hơn.

- Không - Drust nói, đi ngang qua Lorcan mà không chậm bước.

- Là con người hả? - Goll gọi với theo ông.

- Cũng không phải - Drust đáp.

Chúng tôi hoang mang nhìn nhau, rồi lê bước đi theo vị tu sĩ.

-> Những khách du hành đó là những sinh vật của truyền thuyết. Những người khổng lồ to không thể tả, cao bằng ba bốn người đàn ông. Những người bé xíu, gầy như que củi, có lẽ là những gia tinh hay búp xép trong thần thoại. Những vị tiên mảnh khảnh, xinh xắn, có đôi tai nhọn. Những nữ thần báo tử kinh khủng, mặt xanh xao, mắt đen đang khóc lóc. Một số khác trông giống yêu tinh hơn là con người. Có cả những tu sĩ và nữ tu. Tất cả là thành phần của đám diễu hành này, đang lần bước tới con thuyền, nơi những người khác giống như họ đang kiên nhẫn chờ đợi, ngồi hay đứng, tất cả đều nhìn về hướng tây.

- Sữa của Morrigan! ((*Từ cổ celtic: một nữ thần chiến tranh)) - Goll thở hổn hển, làm dấu để xua đuổi tà ma. Rồi ông dừng lại, bối rối, vì dù rõ ràng đây là những sinh thể của phép thuật, họ không có dáng vẻ hay gợi cảm giác về sự xấu xa.

Những người đang bước vẫn dán mắt vào con đường hay chiếc thuyền. Tình cờ một tu sĩ ngẩng lên và nhìn thấy chúng tôi. Ông ta tách

khỏi mấy người kia và tiến về phía chúng tôi. Khi ông ta tới gần, Ronan lạng người tới gần Drust và thì thầm:

- Ông ta có phải là một mối đe dọa không?

- Không - Drust đáp. Ông đã dừng lại và đang bình thản chờ người bạn tu sĩ của mình, hai cánh tay khoanh lại trước ngực.

- Họ là ai thế?

Fiachna hỏi, nhìn chăm chú một trong những người khổng lồ to lớn, trông có vẻ hung bạo. Chúng tôi từng nghe những câu chuyện kể về những chiến binh dữ dằn nửa phần thần linh, nửa phần con người này của quá khứ. Nhưng những câu chuyện cổ đôi khi khó mà tin được. Chúng được thêm thắt sau nhiều thế hệ. Mọi sự được phóng đại lên. Tôi luôn luôn cho rằng những người khổng lồ trong truyền thuyết chỉ to lớn nhưng ngoài ra vẫn là những chiến binh bình thường. Fiachna và mấy người kia cũng tưởng là như thế. Chúng tôi đã sai lầm.

Drust lên tiếng đáp lại câu hỏi của Fiachna:

- Họ là những sinh thể có ít phép thuật hơn. Họ tới sau thời Những Sinh Vật Cổ và đã sinh sôi nảy nở một thời gian vào thời kỳ phép thuật của quá khứ. Giờ họ đang bỏ đi. Phép thuật của Những Sinh Vật Cổ đã gần tan biến khỏi trái đất này. Những người mà nó nuôi dưỡng không thể sống sót nếu không có nó. Thời đại của họ đã kết thúc. Họ đi về hướng tây để tìm tới xứ Tir na n'Og hay cái chết.

Ánh mắt của ông buồn rười rượi nhưng cũng đầy khao khát. Ông muốn đi cùng với họ.

Tôi lạng lẽ hỏi:

- Họ đang trốn khỏi lũ yêu tinh hả?

Drust đáp:

- Không nhất thiết. Đa số đã tới từ những miền xa, một số từ phía bên kia của thế giới. Họ bỏ đi để thoát khỏi những người Cơ đốc và các nhóm tôn giáo mới khác. Thế giới đã thay đổi và sẽ còn thay đổi nhiều hơn trong các thế kỷ sắp tới. Phép thuật cũ không còn thống trị nữa. Những người thực hành nó không còn chỗ đứng ở đây. Họ bỏ đi trước khi phép thuật đó biến mất hoàn toàn, để tránh một kết thúc mất phẩm giá.

Goll hỏi:

- Vì sao họ không chiến đấu?

- Họ đã. Nhưng chỉ có một kẻ ngu mới tiếp tục chiến đấu khi trận chiến rõ ràng sẽ thất bại. Mọi thứ đều có một kết thúc. Đây là kết thúc của phép thuật lớn lao và những người thuộc về nó.

Người tu sĩ kia đã tới cạnh chúng tôi và dừng lại. Ông ta gật đầu chào Drust. Drust chào đáp lễ. Rồi ông ta ném một ánh mắt tò mò lên số còn lại chúng tôi. Ông ta hỏi:

- Có phải ông đang tìm một số chỗ trên con thuyền của chúng tôi không, đạo huynh?

Drust đáp:

- Không. Tôi tới đây vì một công chuyện khác.

Vị tu sĩ nói:

- Năm nay sẽ không có nhiều thuyền. Đây có thể là chuyến cuối cùng trước mùa xuân. Nếu huynh bỏ lỡ chuyến này...

Drust nói:

- Tôi có việc phải làm ở đây.

Vị tu sĩ nhận xét:

- Đây là một mảnh đất nguy hiểm. Nhiều người thuộc loại chúng ta đã ngã xuống trên đường đi tới chỗ này. Nếu huynh chờ và lũ yêu tinh chiến thắng trong vòng vài tháng tới, có thể sẽ không có một con thuyền nào nữa.

Drust đáp:

- Công việc của tôi có liên quan tới lũ yêu tinh. Nếu tôi thành công, những chiếc thuyền sẽ tiếp tục ra khơi.

Vị tu sĩ nhướng mày:

- Huynh đã tự nhận nhiệm vụ chống lại lũ yêu tinh.

Drust bình thản đáp:

- Phải.

- Một công việc hiểm nghèo. Huynh thực hiện nó để giữ thông thoáng con đường tới phía tây cho những người sẽ đi theo nó?

Drust mỉm cười:

- Không. Tất cả chúng ta đều nên tự hy sinh như thế, nhưng đa số thì không và tôi cũng không ngoại lệ. Tôi làm việc này vì những lý do cá nhân.

Vị tu sĩ đáp lại nụ cười của Drust:

- Bất kể chúng là gì, tôi xin chúc huynh may mắn. Nếu huynh có thể đóng lại đường hầm giữa thế giới này và thế giới của lũ yêu tinh, những chuyến tàu sắp tới sẽ ngợi ca tên huynh ở những vùng đất phía tây...hay ở những vùng đất chết.

Cả hai người tu sĩ nhìn con thuyền và những người bên trên nó. Giờ chỉ còn hai người trên bờ biển, đang tháo dây buộc thuyền vào bờ. Nó không giống bất kỳ chiếc thuyền nào tôi từng thấy, dài và hẹp, những cột buồm cao nhô lên ở khúc giữa để giữ những tấm buồm to. Khó mà hiểu được vì sao nó vẫn nổi.

Vị tu sĩ hỏi, nhìn quanh, ánh mắt của ông ta dừng lại ở tôi:

- Những người đồng hành của huynh thì sao? Họ có đi tìm nơi ẩn náu với chúng tôi? Vẫn còn lại vài chỗ. Nếu họ muốn nắm lấy dịp may, chúng tôi có thể cho họ lên thuyền.

Drust liếc nhìn tôi, rồi nói với mấy người kia:

- Nếu các người muốn đi, ta sẽ không ngăn cản các người. Nhưng ta có thể cần tới các người trong những ngày đêm sắp tới. Hãy nhớ, nếu ta thất bại, người thân của các người sẽ trả giá.

Goll thì thầm, con mắt còn nguyên của ông lấp lánh trong lúc nhìn ông nhìn chăm chú chiếc thuyền:

- Tir na n'Og. Từ đó bây giờ...để sống mãi mãi, sau khi đã tới gần cái chết thế này...

Fiachna dịu dàng nói:

- Đó có thể là một phần thưởng công bằng cho một đời trung thực. Ông nên đi, ông bạn già.

Đôi môi của Goll hé mở. Ông bật thốt: "Phải". Nhưng rồi mặt ông đanh lại và ông bật cười ha hả:

- Không. Tir na n'Og dành cho những người có phép thuật và những người xinh đẹp, không phải cho một con ngựa chiến già nua xấu xí như ta!

Dù sao thì ta sẽ làm gì ở đó với cuộc đời bất tử chứ? Chơi bóng gậy với những người khổng lồ ư? - Ông quay lại và nháy mắt - Mười năm trước, có lẽ. Nhưng ta có cảm giác giống như một thằng ngu nếu ta ra đi bây giờ. Và nếu họ không tìm ra cái gì khác ngoài biển cả thì sao? Trước đây ta đã từng đi trên những ngọn sóng đó, và chưa bao giờ muốn bệnh đến thế trong đời!

- Có người nào khác không? - Vị tu sĩ nhã nhặn hỏi. Ông ta vẫn nhìn tôi, trán của ông ta hơi cau lại.

Lorcan thở dài mơ mộng:

- Tôi sẽ cho đi nhiều thứ để được đi săn trong những khu rừng thần thoại của Tir na n'Og. Nhưng tôi không thể từ bỏ thị tộc của mình, không cho tới khi lũ yêu đã bị đánh bại hay tôi nằm chết. Năm sau, nếu chúng tôi thành công, tôi sẽ quay lại và xin một chỗ.

Goll vui vẻ thúc cùi chỏ vào người Connla:

- Còn cậu thì sao, nhà vua trẻ? Chúng ta biết cậu tự đắc thế nào. Ở Tir na n'Og cậu sẽ giữ được vẻ đẹp của mình và không bao giờ già đi.

Connla cười nhạt:

- Từ bỏ chức vua ở đây để làm một nông dân ở đó sao? Tôi nghĩ là không!

Goll lăm băm:

- Giọng của cậu nghe có vẻ rất chắc chắn về ngôi vua của mình. Cậu có biết điều gì đó mà chúng ta không biết hay chẳng?

Connla đỏ mặt:

- Dĩ nhiên là không. Tôi chỉ...ý tôi là...

Anh ta ho khan và nhìn Goll:

- Tôi không phải giải thích về mình với những gã như ông!

- Bình tĩnh - Vị tu sĩ nói khi cả hai bắt đầu tranh cãi thật sự - Nếu các bạn không muốn đi với chúng tôi, tôi phải lên đường. Đêm đã ập xuống và chúng tôi định xuất phát trước khi lũ yêu tấn công. Chúng thường đến đây, những con yêu táo tợn hơn, để tìm kiếm những món bở hơn.

- Chúng tôi đã trì hoãn ông quá lâu rồi, đạo huynh - Drust nói, cúi chào - Đi đi thôi, và cầu các thần linh phù hộ cho huynh.

- Xin cảm ơn, và cầu các thần linh phù hộ cho các bạn trên con đường truy tìm của mình.

Vị tu sĩ nói. Ông ta cúi chào đáp lễ, gật đầu với số còn lại chúng tôi, rồi đi về phía con thuyền. Hai sinh vật đang giữ dây cột thuyền tháo sợi cuối cùng khi ông ta tới nơi. Vào lúc ông tới bờ biển, sợi dây đã được tháo xong và con thuyền trôi xa khỏi đất liền. Vị tu sĩ dẫn nhanh bước và phóng lên boong thuyền, cất người bay qua không trung nhờ phép thuật. Ông ta vẫy chào chúng tôi trước khi ngồi xuống và quay về phía mũi thuyền, lúc này đang lao về phía mặt trời đang lặn như một mũi tên.

Chúng tôi quan sát khi con thuyền di chuyển xa dần, những cánh buồm êm ả căng phồng, đón lấy một ngọn gió phép thuật. Con thuyền lao về phía trước với tốc độ nhanh không thể tả, hầu như không để lại một lăn nước nào, trong vòng vài phút đã trở thành một chấm nhỏ ở chân trời, rồi biến mất, ít nhất là với cặp mắt của tôi.

Một sự im lặng kéo dài, trầm tư. Mọi cặp mắt dán vào mặt trời đang mờ dần, lướt qua điểm nơi biển gặp gỡ bầu trời, cố căng mắt nhìn lần cuối vào con thuyền và đoàn hành khách gồm những gã khổng lồ và các vị tiên.

Rồi Goll giữ bỏ tâm trạng bằng cách vỗ vào lưng Drust. Ông lè nè:

- Vậy thì, tu sĩ, đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ở đâu? Các bạn của ông đã an toàn trên biển, rời khỏi lũ yêu tinh và hoạt tử thi, nhưng chúng ta hơi lộ liễu ở ngoài này, phải không?

Drust nhìn quanh, ánh mắt trống vắng trong khoảnh khắc. Rồi ông tập trung lại:

- Phải. Sẽ không hay ho gì nếu chúng ta bị bắt gặp ở giữa nơi trống trải. Chúng ta sẽ an toàn ở mé dưới bờ biển xa hơn, có một nơi được bảo vệ bởi Phép thuật Cổ, nhưng chúng ta phải đi nhanh nếu muốn tới đó trước đêm.

Tôi hỏi:

- Chúng ta có thể dừng lại và dùng câu thần chú che đậy hay không?

- Không - Drust đáp, tiến về phía trước, nhanh hơn lúc nãy - Cô đã nghe lời cảnh báo: lũ yêu tinh sẽ tới đây.

Fiachna nói:

- Lũ yêu tinh có mặt ở khắp nơi.

Drust đồng ý:

- Phải. Nhưng chỉ những con tảo tợn mới tìm tới nơi những sinh thể của phép thuật đang tập trung. Và một con yêu tảo tợn thường là một con yêu nhiều quyền năng. Ta không tin là những câu thần chú có thể che đậy chúng ta khỏi cặp mắt của chúng. Giờ thì bước đều và giữ gìn hơi thở của các người. Nếu chúng ta không tới điểm đến kịp thời, đêm nay các người cần phải chiến đấu, với những con yêu các người chạm trán sẽ dữ dằn hơn và khó giết hơn bất kỳ con yêu nào các người từng đối mặt trước đây.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

15. Lời Nguyên Của Quỷ

-> Ngày đang ở thời điểm cuối của nó khi chúng tôi đi tới một vách đá cao trên biển. Chúng tôi đã trèo lên từ nửa giờ qua, ra khỏi tầm nhìn của những lượn sóng. Lúc này chúng tôi dừng lại, choáng váng vì quang cảnh mới. Vách đá dựng đứng bên dưới chúng tôi, như thể mặt đất đã bị cắt rời bởi một con dao thần. Tôi lui ngay về sau một bước, sợ rằng tôi sẽ rơi xuống. Theo bản năng, những người khác cũng lui lại.

Nhưng Drust không sợ. Ông mỉm cười và chỉ tới một dãy vách đá, đang nhô ra phía biển như những ngón tay khổng lồ. Thật là một cảnh tượng kỳ thú. Ngay cả Goll cũng chưa từng nhìn thấy thứ gì giống như vậy - hồi còn trẻ ông đã từng đi xa về phía bắc khi tới bờ biển này. Chúng tôi trở mắt nhìn, kinh ngạc.

Drust nói:

- Ở đó, doi đá thứ ba tính từ doi cuối cùng là nơi chúng ta sẽ tới.

Ông nhìn mặt trời, rồi nhìn vùng đất quanh chúng tôi.

- Chúng ta sẽ an toàn. Lũ yêu tinh không thích nhịp đập của Phép thuật Cổ và thường tránh nó. Nhưng chúng ta đừng nấn ná, chỉ để phòng hờ.

Chúng tôi tiến tới, lúc này đi xuống đồi, men theo bờ biển. Những con mòng biển đang trở về tổ để nghỉ đêm, kêu ré om xòm. Một vài con thỏ

quan sát chúng tôi từ một quãng cách an toàn. Xa xa phía ngoài bầy thỏ, một con ngựa nhỏ lông lá xù xì đang gặm cỏ. Tôi thấy nó sẽ không sống lâu một mình ngoài này, trong vùng cướp phá của lũ yêu tinh.

Ở cuối dốc có một khoảnh đất cứng, bằng phẳng. Bạn có thể bò sấp về phía trước và nhìn thẳng xuống rìa của vách đá. Drust không dừng lại - ông không quan tâm tới cảnh vật, chỉ định tới chỗ doi đá thứ ba - nhưng mấy người còn lại chúng tôi không thể cưỡng lại cơ hội được nhìn xuống biển từ một góc nhìn độc đáo thế này. Chúng tôi nằm sấp xuống, bò ngoằn ngoèo tới chỗ tận cùng của thế giới và một quang cảnh vượt khỏi bất kỳ thứ gì tôi từng mơ tới trong quá khứ.

Thật không thể tin được. Với chiếc cầm tì lên rìa vách đá, và phần còn lại của thân hình tôi bám chặt vào rìa vách đá vì cuộc sống thân thương, như thể tôi đang lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống biển như một con chim hay một vị thần. Tôi nhìn thấy đầu của những con mòng biển đang nằm trong tổ trên vách đá. Màu trắng của những lượn sóng khi cụng vỡ vào chân vách đá, có thể nhìn thấy ngay cả trong ánh sáng mờ mờ của bóng đêm đang xâm lấn. Những âm thanh rì rào, xao động. Mùi của lũ chim và mùi muối.

Sự thôi thúc quăng mình ra khỏi rìa vách đá thật mạnh mẽ. Để chết một cách đẹp đẽ, một cách hoàn hảo....để bay liệng trong vài giây...trở thành một phần của biển, lao vào những tảng đá cho tới khi tôi không còn là gì cả, rồi bị cuốn tới Thế giới Khác cùng với những con cá, những mỹ nhân ngư và tất cả mọi sinh vật khác của biển sâu...

Tôi làm ngư niềm thôi thúc tự sát, nhưng thật khó. Tôi cho là mọi người sống gần bờ biển đã trở nên cứng rắn với lời réo gọi này của biển. Nhưng với những cư dân trong nội địa như chúng tôi thì thật là nguy hiểm. Khi ngẩng lên, tôi nhìn thấy vẻ mơ hồ trên mặt của mấy người kia, chứng tỏ tôi không hề đơn độc trong nỗi khát khao quăng mình xuống biển.

Nhưng tôi cũng cảm thấy một điều gì khác trong những nét mặt kia - sự chiến thắng. Dù tôi bị quyến rũ bởi tiếng gọi của biển, tôi cưỡng lại. Nó không thể làm gì tôi được. Theo cách nào đó tôi mạnh mẽ hơn những lượn sóng và tôi cảm thấy dễ chịu về điều đó. Thậm chí tự mãn.

Chúng tôi nằm ở rìa vách đá trong một khoảng thời gian có vẻ như lâu lắm nhưng thật sự có lẽ không hơn vài phút. Connla là người đầu tiên bò lui lại và đứng lên khi đã cách khỏi rìa vách đá một khoảng cách an toàn, nơi gió không thể cuốn lấy anh ta và thổi anh ta xuống. Kế tiếp là Ronan, nhưng gần với rìa vách đá hơn Connla, không sợ cơn gió đang vần vũ, cuộn tròn.

Hai người đi theo Drust. Một phút sau Goll đi theo và đó là dấu hiệu cho số còn lại chúng tôi rút lui. Bran là người rời khỏi cuối cùng, cười phá lên khi nó nhìn xuống, chỉ vào những con mòng biển và vẫy tay như thể nó quen biết chúng. Tôi gọi nó đi cùng với chúng tôi nhưng nó không nhúc nhích. Bực mình - lúc này tôi đã thấy chán ngấy biển - tôi gập người lại, tóm lấy đôi chân của nó và lôi nó vào.

- Thôi nào - Tôi nạt khi nó cố trườn trở lại rìa vách đá - Chúng ta phải đi theo những người khác. Ở đây không an toàn.

- Trứng làm hỏng lá - Bran nói, gật đầu để cho thấy nó đồng ý. Nhưng nó luyến tiếc nhìn về phía rìa vách đá lần cuối, trước khi đứng lên, nắm lấy tay tôi và đuổi theo Lorcan ở phía sau của đoàn người.

Chúng tôi gần đuổi kịp Lorcan thì lũ yêu tinh tấn công. Chúng lao ra khỏi mặt đất như những con giun dữ tợn, khoảng hơn một chục con. Có nhiều chi. Nhiều con có tới mấy cái đầu. Những móng vuốt giống như những nhánh cây. Những cái mồm đầy nanh. Nói lấp bắp và tru lên - những âm thanh của lũ yêu tinh thuộc cấp.

Phần lớn tấn công nhóm chính gồm có Fiachna, Lorcan và Goll. Một vài con đuổi theo Ronan và Connla. Một con đuổi theo Drust, đang một mình ở xa phía trước. Và một con lao vào Bran và tôi.

Tôi thu người lại để tập trung phép thuật, quên đi trong độ nóng của khoảnh khắc rằng đó là phép thuật của yêu tinh, không thể lo lắng về thứ tôi có thể phóng ra. Đôi môi mấp máy nhanh, tôi phủ đầy hai tay mình với lửa, rồi tung những ngọn lửa vào con yêu có hai đầu - một cái đầu gấu và một cái đầu cáo. Con yêu rú lên và ngã lăn ra. Bran cười rộ và nháy qua con yêu đang quằn quại, rồi nháy trở về, chơi đùa với nó như thể nó là một sợi dây để chơi nhảy dây bằng lửa.

Con yêu của Drust gần như đuổi kịp ông khi ông nhắc bàn tay phải lên, đọc một câu thần chú. Con yêu bay qua đầu của vị tu sĩ, rồi khỏi vách đá, rơi xuống cái chết bên trên những tảng đá dưới kia, rú lên căm ghét trong suốt thời gian rơi xuống.

Những người kia đang chiến đấu, kiếm và rìu lóe sáng, cắm phập vào thịt lũ yêu. Drust toan quay trở lại để giúp, rồi dừng lại và nhìn về phía đất liền. Tôi nhìn theo hướng ánh mắt của ông và nhìn thấy một thân hình ở xa xa, lơ lửng bên trên mặt đất. Không thể nhầm được hẳn, dù trong ánh sáng mờ mờ này - Lord Loss. Có vật gì đó giống như một con chó đang nhảy chồm chồm bên cạnh hẳn.

Drust ngần ngừ, rồi chạy dọc theo vách đá, hướng về phía doi đá nơi ông đã bảo chúng tôi sẽ an toàn, để mặc cho chúng tôi chiến đấu, và bỏ mạng, nếu chúng tôi thua.

Tôi nguyện rửa người tu sĩ, rồi chạy tới nơi Lorcan, Goll và Fiachna đang vật vả với bọn yêu tinh. Đất quanh họ lầy lội vì máu, rải rác những chi của lũ yêu, những xúc thịt, thậm chí cả một hai cái đầu. Nhưng lũ yêu vẫn xốc tới, lái hai chiến binh và người thợ rèn về phía rìa vách đá, tìm cách đẩy họ xuống đó.

Tôi chạm vào lưng của một con yêu có da dày như da thú cao khoảng gấp đôi tôi. Nó nhìn xuống tôi và bật cười. Tôi thốt lên một từ và những móng tay của tôi ngay lập tức dài ra, cắm sâu vào con quái vật, xuyên qua da, xương và các cơ quan nội tạng của nó. Con quái nghệt thở, máu trào lên cổ nó. Tôi thốt ra một từ khác và giật bàn tay tôi ra, thoát khỏi những cái móng tay, để cho chúng chôn chặt bên trong. Con yêu quy xuống, rùng mình, rồi nằm bất động.

Một con yêu khác trong bầy đã nhìn thấy những gì tôi làm. Nó ré lên và lao vào tôi. Không có thời gian cho phép thuật. Tôi ngã ngửa ra, vung đôi chân lên và nửa thân hình của con yêu va vào đôi bàn chân của tôi. Nó đưa một bàn tay móng vuốt quật vào tôi. Suýt trúng hai mắt của tôi. Tôi chỉ vào mặt nó. Những từ vọt ra từ lưỡi của tôi và đầu nó nổ tung, máu me, những mảnh xương và óc tủy bắn khắp người tôi.

Khi đứng lên, quay lại để xử lý một con yêu thứ ba, tôi nghe một giọng hét của con người từ phía xa. Không có thì giờ để kiểm tra. Một con yêu đầu bò mộng đang đe dọa người Fiachna. Nó rút một mẩu thịt khỏi vai của anh và cố quật vào cổ họng anh. Tôi lao vào nó, tóm lấy mõm của nó, ép mặt tôi sát vào cái mũi hồng hồng của nó, hé môi ra và thổi mạnh.

Một đám sương mù bay vào mõm con yêu. Nó ho, cố gặm gừ với tôi nhưng không thể. Vì làn sương đã dày lên và đóng kín cổ họng nó. Nó không thể thở. Một số con yêu không cần thở nhưng con này thì cần. Nó ngã lăn ra, cào vào cổ, mắt lồi ra vì nghệt thở.

Goll là Lorcan ép con yêu cuối cùng lên chỗ vách đá, đẩy nó ra, chỉ phải né tránh một cái xúc tu cuối cùng đe dọa lôi họ theo với nó. Họ liếc nhìn quanh để chắc chắn chúng tôi đã giải quyết tất cả lũ quái vật, rồi chạy tới để giúp Ronan và Lorcan. Bran và tôi theo sát sau lưng.

Khi Goll và Lorcan dừng phắt lại, tôi sợ điều tệ nhất đã đến. Nhưng khi chạy tới, sẵn sàng đọc thêm những câu thần chú, tôi thấy mấy con yêu

đang bỏ chạy, Connla đứng tự hào cạnh rìa vách đá, kiếm giơ cao, đang hét những câu chửi rủa với theo sau bọn yêu tinh. Chúng tôi hoang mang tới gần, Connla nhìn chúng tôi rạng rỡ, lưỡi kiếm của anh ta nhuộm đầy máu xám và xanh của lũ yêu. Anh ta cười rộ:

- Lũ nhát gan! Chúng không có gan đánh nhau! Tôi đã đuổi chúng chạy cong đuôi! Các người có thấy chúng nhanh...

Lorcan cắt ngang:

- Ronan anh của tôi đâu rồi?

Connla thở dài:

- Chúng đã ép anh ta rơi xuống.

Lorcan nhìn Connla chòng chọc, rồi bước tới rìa vách đá nhìn xuống. Số còn lại chúng tôi cúi đầu, niềm vui chiến thắng đã mất đi. Trong cổ tôi có cái gì đó chặn lại khiến việc thở trở nên khó khăn giống như với con yêu mà tôi đã làm ngạt thở cho tới chết. Tôi hình dung nhanh trong tâm trí những hình ảnh: Ronan đang chiến đấu, đi sấn, cười rộ, gột lớp máu khỏi mái tóc dài, xoắn của mình khi anh ta quay lại từ bầy yêu đầu tiên đuổi theo chúng tôi. Hẳn anh đã mong muốn được chết theo cách này, trong khi chiến đấu, nhưng điều đó không làm cho cái chết của anh dễ chịu hơn chút nào đối với tôi.

- Anh ta đã chiến đấu một cách dũng cảm.

Connla nói. Có lẽ anh ta định an ủi Lorcan nhưng giọng của anh ta nghe có vẻ kẻ cả như đang nói với một đứa bé.

Goll hỏi:

- Cậu ta rơi xuống trước hay sau khi lũ yêu bỏ chạy?

Connla cau mày:

- Dĩ nhiên là trước đó. Chúng ép anh ta rơi xuống. Anh ta quá gần rìa vách đá. Anh ta không có cơ may nào thoát khỏi.

- Thế nhưng chúng đã để yên cho cậu - Goll không nói với về thách thức nhưng khó mà không diễn dịch nó theo cách đó - Chúng giết Ronan rồi bỏ chạy?

Connla khịt mũi:

- Chúng thấy tôi không dễ đụng tới. Chúng đã gặp may với Ronan, nhưng khi chúng dây tới tôi và nhận ra chúng đang kiệt sức, chúng bỏ chạy vì mạng sống yêu tinh bất hạnh của chúng.

Mặt của Connla đanh lại và anh ta lần lượt nhìn từng người chúng tôi, lăm băm một cách u ám:

- Có vẻ như các người không hài lòng.

Fiachna nói với vẻ khó chịu:

- Thật kỳ lạ. Lũ yêu không đánh nhau theo cách đó. Bắt một người giữa nơi trống trải...lấy số đông tấn công anh ta...đêm vừa mới bắt đầu...rồi bỏ chạy...

Connla bắt đầu gầm lên:

- Anh đang muốn...

- Đủ rồi - Lorcan ngăn anh ta, và cả đám còn lại chúng tôi. Anh ta đã quay lại từ rìa vách đá, mặt đanh lại nhưng cam chịu - Ronan đã chết. Đó là kết thúc của chuyện này. Tôi không quan tâm vì sao lũ yêu bỏ chạy. Không có gì để tranh cãi với nhau cả, vào một thời điểm như lúc này.

Goll và Fiachna khó chịu nhìn xuống. Cả Connla. Anh ta nói:

- Anh ta không chết vì lỗi của mình. Chúng bất ngờ tấn công anh ta. Chỉ xui xẻo là anh ta ở quá gần rìa vách đá. Tôi đã cứu anh ta nếu có thể.

Lorcan chậm rãi gật đầu:

- May mắn luôn chống lại một chiến binh vào phút chót. Anh không có gì để phải giải bày - Anh ta nhìn về phía xa, nơi Drust đang chạy, sắp tới doi đất. Một tia sáng lóe lên trong mắt Lorcan:

- Mặt khác, tên hèn nhát đó...

Anh ta đuổi theo Drust với tốc độ cao nhất. Tôi chia một cái nhìn lo lắng với những người còn lại trong nhóm, rồi vội vã rượt theo anh ta, sợ chuyện sẽ xảy ra nếu anh ta bắt kịp người tu sĩ trong tâm trạng u ám đó.

-> Drust đã tới doi đá khi chúng tôi tới gần ông. Một dải vách đá nhô ra biển, cỏ mọc dày bên trên, nghiêng về hướng đông theo cơn gió từ hướng tây thổi tới. Ông đang ngồi trên một chỗ giữa doi đá, người khom xuống để chống lại cơn gió, ngực ông ta đè lên lớp cỏ phía trước, đang nghiên cứu những quân cờ.

- Ông! - Lorcan hét lên, bước nhanh tới gần người tu sĩ. Drust không ngẩng lên nhìn chàng thanh niên đang thịnh nộ - Ông đã từ bỏ chúng tôi, bỏ mặc chúng tôi cho lũ yêu tinh! Ông có lời gì để bào chữa cho mình không?

Không có lời đáp. Drust hoàn toàn tập trung vào ván cờ.

Cái rìu của Lorcan đang nằm trong tay trái của anh. Anh ta giơ nó lên, gương mặt trẻ trung nhăn lại vì căm ghét. Tôi muốn ngăn anh ta lại nhưng tôi không dám can thiệp. Và, nói thật lòng, một phần trong tôi cũng căm ghét Drust vì đã bỏ chúng tôi mà chạy, và tôi muốn nhìn thấy ông bị trừng phạt.

Connla gầm lên một tiếng cảnh báo và thò tay chụp lấy con dao, để can thiệp, nhưng trước khi anh ta có thể, Drust lặng lẽ nói:

- Anh không thể làm hại ta ở đây. Anh sẽ gánh chịu nếu cố gắng.

- Gánh chịu thứ này nè!

Lorcan hét lên và hạ lưỡi rìu xuống.

Đầu lưỡi rìu tan chảy. Cái cán rìu hóa thành một cái cán bằng lửa. Lorcan rú lên đau đớn và buông nó ra. Tội im lặng chớp mắt - đây là hiệu quả của phép thuật, nhưng nó không xuất phát từ Drust. Dường như nó đến từ chính bản thân quả đất.

- Bạo lực không được phép ở đây - Drust nói và ông ngẩng lên - Nếu anh thử điều đó lần nữa, anh sẽ chết.

Lorcan giơ bàn tay phải còn lành lặn chụp lấy thanh kiếm. Dừng lại và chửi thề. Vung chân đá văng phần còn lại của chiếc rìu và quay đi, cắn phần.

Drust nhìn quanh chúng tôi, bắt gặp ánh mắt tố cáo của chúng tôi mà không có chút dấu hiệu xấu hổ nào:

- Lord Loss đã dàn dựng cuộc tấn công. Hẳn bố trí lũ yêu ở đó, biết rằng chúng ta sẽ đi ngang con đường này. Ta nghĩ đó là một cuộc phục kích, vì thế ta phải bỏ chạy vì mạng sống của mình, vì ta còn có bốn phận phải làm. Giờ thì ta thấy đó chỉ là một trò chơi độc ác nhưng vào lúc đó ta không biết điều này. Ta đã hành động đúng.

Goll gầm gừ:

- Ông đang nói gì vậy? Ronan đã chết. Đây không phải là trò chơi.

Drust lắc đầu:

- Nếu đó là một cuộc phục kích thật sự, chúng đã lao vào ta. Sau khi theo dấu chúng ta xa xôi đến thế này và đã nghe chúng ta trò chuyện, Lord Loss phải biết kế hoạch của chúng ta là gì.

Fiachna nói:

- Những lời hoa mỹ, nhưng rốt cuộc nó cũng nói lên cùng một điều, đồ hèn nhát.

Drust lạnh lùng đáp:

- Các người có thể gọi ta như thế nếu muốn. Nhưng ta đã nói với các người từ đầu rằng mạng sống của các người không có ý nghĩa gì đối với ta. Các người đã giúp ta đi xa đến thế này, đã phục vụ cho một mục đích cao quý. Ta biết ơn về điều đó nhưng nó không khiến cho các người quan trọng hơn lên chút nào trong kế hoạch lớn hơn.

Goll bật cười cay đắng:

- Ta cược là ông không có nhiều bạn khi còn bé.

- Những tu sĩ không cần có bạn - Drust đáp, rồi lại hướng vào bàn cờ của mình.

Tôi nghiên cứu doi đá một cách hoang mang. Đêm đã xuống và tôi có thể nghe thấy tiếng hú của lũ yêu tinh mà Connla đã đuổi chạy. Và Lord Loss vẫn còn ở ngoài đó. Tôi cảm thấy lộ liễu, dễ bị tấn công. Tôi hỏi:

- Ông có chắc là chúng ta sẽ an toàn?

Drust đáp:

- Phải. Đây là một nơi của Phép thuật Cổ. Không con yêu thuộc cấp nào có thể đặt chân tới đây. Một tên chúa yêu thì có thể, nhưng giống như chúng ta, chúng không thể ra tay bạo lực trên mảnh đất này.

Connla khịt mũi:

- Tạ ơn các thánh thần vì những lòng thương hại nhỏ. Còn có những nơi khác giống thế này dọc theo bờ biển không, nơi chúng ta có thể ẩn náu vào những đêm sắp tới?

Drust đáp:

- Không. Nhưng chúng ta sẽ không cần tới chúng ngay cả khi có. Đây là nơi ta đã hướng tới. Đây là chặn cuối của hành trình.

Sau đó ông tập trung tâm trí vào ván cờ, bỏ mặc chúng tôi nhìn bãi cỏ, vùng không gian trống ở hai phía, nhìn biển cả trải dài xa tắp - và tự hỏi ông đưa chúng tôi tới nơi hiu quạnh này chính xác là vì cái gì.

-> Đêm quánh lại. Những đám mây đen cuộn lên ngoài biển, thả mưa xuống đầu chúng tôi. Đầu tiên tôi mừng vì trời mưa - nó rửa sạch máu me khỏi mặt và cổ tôi - nhưng sức hấp dẫn của nó nhanh chóng phai đi khi cái lạnh thấm vào người. Để chống lại cơn mưa và ngọn gió cắt da, tôi dùng phép thuật tạo ra một ngọn lửa và chúng tôi bu lại quanh nó, mũ và áo choàng trùm lên trên đầu, run rẩy vì ẩm ướt và giá lạnh.

Tôi đã chữa cho cái vai bị thương của Fiachna, nhưng nó vẫn còn bầm tím. Tôi không chắc mình có rửa sạch hết chất độc của con yêu hay chưa. Lúc này trông nó không nguy hiểm mấy nhưng tôi sẽ để mắt theo dõi nó.

Lorcan im lặng và có vẻ xa cách, đang suy nghĩ về người anh của mình. Bạn không có gì nhiều để nói với một chiến binh khi anh ta có một người thân yêu bị chết. Cái chết là một thứ mà tất cả chiến binh đều học cách ôm ấp lấy. Nó là một phần công việc của họ. Ít nhất Ronan cũng chết trong chiến đấu. Lorcan sẽ nhớ anh ta nhưng cuộc sống phải tiếp tục trôi. Không ích lợi gì khi khóc lóc hay nhai nhải như một người đàn bà hay một đứa trẻ con.

Drust tiếp tục trò chơi của ông, đầu cúi xuống bàn cờ để che mưa cho nó, chậm rãi di chuyển những quân cờ, sau khi cân nhắc kỹ. Có thể đây là mục của ông - bỏ trốn tới một nơi ông được bảo vệ an toàn, để chơi trò cờ vua của mình một cách bình an suốt đêm ngày.

Một giờ sau cơn mưa ngớt dần và ánh trăng rọi qua những đám mây. Chúng tôi nên biết ơn, nhưng lúc này khi nhìn thấy rõ hơn, chúng tôi nhận ra Lord Loss đang lơ lửng gần đầu doi đá, chăm chú quan sát chúng tôi.

Với những tiếng la hét, chúng tôi vùng đứng lên, những người đàn ông rút vũ khí ra. Goll tiến tới trước, rồi dừng lại, nhớ chuyện gì đã xảy ra với cái rìu của Lorcan. Ông hạ thấp thanh kiếm và lo lắng quan sát Lord Loss.

Tên chúa yêu phớt lờ người chiến binh già và nghiêng đầu để nhìn thấy Drust rõ hơn. Có vẻ như hắn ta thích thú với cái trò mà người tu sĩ đang chơi. Hắn lướt tới gần hơn. Có gì đó di chuyển gần nơi đôi chân của hắn kết thúc với những dải thịt lòng thòng. Tôi nhớ lại con vật giống như chó mà tôi đã nhìn thấy lúc nãy. Nhìn xuống, tôi thấy nó là một con chó có thân hình to lớn, nhưng cái đầu của nó dài ngoẵng và dẹp một cách lạ lùng, một màu lục thẫm hay nâu, với đôi mắt xấu xa màu vàng. Và nó có hai bàn tay người thay vì hai bàn chân trước. Một đôi bàn tay phụ nữ.

Lord Loss lướt qua Goll. Con yêu mình chó toan chạy theo, rồi dừng lại, gầm gừ và lui lại vài bước. Drust đã nói đúng về việc nơi này được bảo vệ khỏi những con yêu thuộc cấp.

Lord Loss lướt tới và dừng sát bên chỗ Drust đang ngồi. Chúng tôi vây quanh hắn ta, nghi ngờ những bị thu hút. Chúng tôi chưa bao giờ gần một con yêu đang sống đến thế trong suốt một thời gian dài, tùy ý quan sát hắn. Đây là một cảm giác lạ lùng. Tôi cảm thấy phép thuật xung quanh hắn, đang nổ tí tách nhè nhẹ, không khác gì phép thuật mà tôi và Drust tạo ra khi

chúng tôi niệm một câu thần chú. Ngoại trừ việc phép thuật của hắn thường xuyên hiện diện, không hề thay đổi.

Cuối cùng ván cờ chấm dứt và Drust bắt đầu sắp xếp lại những quân cờ.

Lord Loss hỏi, giọng của hắn trĩu buồn:

- Thứ mà người chơi là gì thế?

Drust đáp và nhìn lên:

- Cờ vua. Người không biết chơi à?

- Không.

- Đáng tiếc.

- Nhưng ta muốn học.

Drust ngưng lại, ngạc nhiên:

- Bọn yêu cũng chơi những trò chơi của con người hay sao?

Lord Loss đáp:

- Không. Nhưng thứ này khiến ta chú ý. Ta chưa bao giờ nhìn thấy nó trước đó. Và tấm bảng...ở nó có phép thuật.

Drust nói, mỉm cười tự hào:

- Cái bàn cờ này rất độc đáo. Thầy của ta từng bảo với ta rằng nó là cái bàn cờ đầu tiên, một quà tặng của Những Sinh Vật Cổ dành cho loài người. Người dân chúng ta đã canh gác nó suốt nhiều thế kỷ, và những người của giới phép thuật khác đã bảo vệ nó trước khi có các tu sĩ. Cách đây lâu rồi, một trong các chủ nhân của nó đã phát minh ra một trò chơi trên nó để giết

thì giờ. Ông ta đã chạm những quân cờ mà giờ đã phát triển thành thứ người đang thấy, và thế là môn cờ vua xuất hiện.

Lord Loss hỏi:

- Vậy là tấm bảng không được tạo ra cho trò chơi này?

- Không.

- Mục đích nguyên thủy của nó là gì?

Drust nhún vai:

- Không ai biết. Như người đã thấy, nó là một dụng cụ của phép thuật, nhưng chúng ta chưa có khả năng mở khóa những bí ẩn của nó.

Lord Loss nói:

- Có lẽ ta có thể.

- Có lẽ - Drust đồng ý, rồi mỉm cười - Vào một lúc khác.

Lord Loss nôn nóng hỏi:

- Sao không là bây giờ.

Nụ cười của Drust nở rộng:

- Điều đó không thể được. Người phải rời khỏi chỗ này.

Lord Loss cau mày:

- Ta không đi.

Drust nói:

- Có. Người sẽ đi - Ông nhắc một bàn tay lên và Lord Loss trượt lui ra sau.

- Chuyện gì đang xảy ra thế này? - Tên chúa yêu kêu lên, cố dừng lại nhưng không thể.

Drust cười lặng lẽ:

- Một câu thần chú nhỏ. Ta đã phát chán với việc người dò theo dấu vết của chúng ta. Câu thần chú này sẽ giữ người ở một khoảng cách an toàn trong ít lâu.

Lord Loss gầm lên:

- Không. Người không có quyền đối với ta! Người chỉ là một con người! Người không thể ra lệnh cho một chúa yêu!

Drust lẩm bẩm:

- Bình thường thì không. Nhưng ở đây phép thuật hoạt động theo cách khác. Tại doi đá này ta có thể làm nhiều điều mà ta không thể làm ở bất kỳ nơi nào khác - và người không thể nào cưỡng, vì phép thuật này của ta hơn là của người.

Nét mặt của Lord Loss tối sầm lại và tám cánh tay duỗi ra. Tôi cảm thấy năng lượng hình thành trong người hắn, hướng tới Drust. Rồi nó đột ngột dừng lại khi hắn nhận ra chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn tấn công vì tức giận.

- Người thông minh lắm - Tên chúa yêu gầm gừ, lướt ra xa hơn - Nhưng khi ta đã trở ra vùng đất bình thường, năng lượng của ta lại là của ta. Ta sẽ chờ. Và đi theo. Và lần sau ta sẽ giết.

Drust lắc đầu:

- Câu thần chú sẽ không kéo dài, nhưng nó giữ được vài hôm, bất kể người đi đâu - Ông cong một ngón tay về phía Lord Loss và tên chúa yêu dừng lại - Nhưng ta có thể phá vỡ câu thần chú ngay, nếu người muốn mặc cả.

Lord Loss phun nước bọt:

- Mặc cả với cái gì?

Drust đáp:

- Thông tin. Hãy nói cho ta biết vì sao người theo chúng ta. Vì sao người đặt bẫy nhưng không giết ta. Người có lợi gì trong chuyện này?

Lord Loss cứng rắn nói:

- Ta sống trên nỗi buồn của những người khác. Ta theo người vì ta biết định mệnh của người là bất hạnh. Sự đau khổ của người mang tới cho ta lạc thú.

Drust nói:

- Không. Xứ sở này đầy những khổ đau. Ta không tin người chọn một cách ngẫu nhiên, từ nhiều ngàn linh hồn bị hành hạ, với một sự chú ý đặc biệt.

Lord Loss nhún vai và mỉm cười:

- Còn có thể có nguyên do nào khác ở đây?

- Người đã can thiệp vào cô gái - Drust nói. Mấy người kia nhìn tôi quắc mắt nhưng tôi tránh ánh mắt của họ - Người đã trút đầy phép thuật của chính người vào cô ta. Vì sao?

Tên chúa yêu cười ùng ục:

- Ta thích cô ta. Ta muốn giúp đỡ.

Drust gầm gừ:

- Hãy trả lời ta một cách trung thực, không thì ta sẽ trục xuất người.

- Thật tình thì ta không nghĩ người sẽ làm điều đó - Lord Loss kêu rừ rừ như mèo, rồi chỉ một cánh tay về phía Goll. Ngay tức khắc, một cách bất đắc dĩ, với một tiếng gầm khiến người khác giật mình, Goll quay người khỏi số còn lại chúng tôi và bỏ chạy.

Trong một khoảng khắc sợ hãi, tôi nghĩ Lord Loss định đẩy ông qua rìa vách đá. Nhưng rồi tôi thấy hắn còn quý quyết hơn thế - Hắn đang buộc Goll chạy về phía vùng đất bên trong, nơi con chó yêu mình chó đang vui sướng sủa ăng ăng, sẵn sàng xé Goll thành từng mảnh trên một khoảnh đất không được phép thuật bảo vệ.

- Goll! - Tôi hét lên và cố dùng phép thuật ngăn ông lại. Nhưng tôi không thể tìm ra cách để mở khóa câu thần chú của Lord Loss.

Lord Loss nói:

- Hãy giải phóng ta. Ngay lập tức. Hoặc gã kia sẽ chết trong đôi tay của Vein luôn trung thành, luôn dử tợn.

- Không - Drust đáp.

- Tốt lắm - Tên chúa yêu cười nhạt - Vein! Tiêu diệt hắn ta!

Con chó sủa và tru lên, nhảy vòng quanh, cặp hàm há ra khép lại. Goll đã ra tới vùng đất bên trong. Một vài giây nữa thôi và...

Đột nhiên, Bran xuất hiện ở trước mặt người chiến binh già, bên cạnh Vein, vỗ vào đầu gối của nó, huyết sáo như thể đang gọi một con chó đã

thuần hóa chứ không phải một con yêu. Vein nhảy vào người Bran. Lord Loss bật cười. Chúng tôi thờ đốc vì kinh hoàng.

Rồi quai hàm của mọi người hạ xuống khi con chó yêu tinh liếm vào mặt của Bran trước khi cuộn mình nằm ngửa ra, giơ bụng cho thằng bé cù vào.

Lord Loss rống lên:

- Vein! Dừng lại! Giết nó đi!

Con yêu làm ngơ tiếng gọi của chủ nhân nó và rên lên sung sướng khi Bran gãi vào cằm nó. Thằng bé cười khúc khích, chơi đùa với con yêu như với bất kỳ con chó bình thường nào, thủ thỉ thù thì và rì rầm một hai từ lạ lùng vô nghĩa.

Lord Loss không thể nào tin được. Không ai có thể. Nhưng rồi Fiachna bật cười lớn và chẳng bao lâu cả bọn chúng tôi đều cười ha hả, chỉ vào thằng bé và con chó, còn Goll thì đứng bên cạnh hai đứa, rốt cuộc cũng đã dừng lại. Chúng tôi gập người lại, nước mắt sống do cười quá trớn lăn xuống mặt. Ngay cả Drust cũng mỉm cười.

Lord Loss không nhìn thấy khía cạnh buồn cười của chuyện này. Hắn nhìn con yêu chó trờng trờng, rồi cả bọn chúng tôi. Cuối cùng, khi ánh mắt của hắn dừng lại ở Drust, hắn găm gừ và nói:

- Cái thằng nhỏ đó làm cái quái gì thế nhỉ?

Drust cười lặng lẽ:

- Ta không biết. Ta chỉ biết nó được ban phúc với một hình thức phép thuật đặc biệt nào đó nhưng ta chưa bao giờ biết nó có quyền năng như thế này. Dường như nó có thể mê hoặc bất kỳ sinh vật nào nó muốn. Và có lẽ

đó chỉ là một trong những tài năng thứ yếu của nó. Ai mà biết nó có thể làm gì nữa - Nụ cười của Drust đanh lại - Có lẽ nó có thể giết một tên chúa yêu.

Lord Loss run lên nhưng tôi không chắc đó là vì sợ hãi hay giận dữ.
Hắn rít lên:

- Người đã sỉ nhục ta.

- Phải - Drust vui vẻ đồng ý.

- Người sẽ trả giá cho chuyện đó - Bấy cánh tay của Lord Loss giơ lên và hấn chỉ vào từng người chúng tôi - Ta đặt lên các người một lời nguyện. Một lời nguyện sẽ hủy diệt tất cả các người. Dù các người có thành công trong cuộc truy tìm hay chẳng, không ai trong các người biết được gì khác ngoài nỗi bất hạnh trong phần còn lại của cuộc đời ngắn ngủi đến đáng thương của các người.

Drust khịt mũi:

- Lời nguyện của người không làm chúng ta sợ đâu. Giờ thì cút đi. Và ta không muốn sớm nhìn thấy lại người.

Ông vẫy bàn tay phải và Lord Loss bị cuốn ra xa như bị một cơn gió mạnh thổi đi. Hắn văng ra khỏi doi đá, cố chộp theo con chó khi bay ngang qua nó, lôi nó ra khỏi Bran bằng cách tóm lấy mõm của nó. Vein nghèn nghèn tru lên. Hai bàn tay của Bran duỗi ra theo con chó và nó vẫy chào từ giã. Chẳng bao lâu cả hai con yêu biến mất khỏi tầm nhìn, bị tách rời khỏi chúng tôi nhờ câu thần chú của Drust và bóng tối của đêm.

Ở doi đá, chúng tôi tiếp tục cười lăn lộn, vui sướng vì đã phá hoại được ý đồ của con yêu. Nhưng trận cười của chúng tôi có chút lộn cợn. Lời nguyện của một con yêu không phải là thứ để cười cợt. Dù chúng tôi đang sung sướng như thế, tôi chắc rằng trong thâm tâm mỗi chúng tôi đều đang

suy nghĩ về lời nguyện của Lord Loss và tự hỏi rốt cuộc chúng tôi phải trả cái giá nào cho thắng lợi nho nhỏ của chúng tôi.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TÔI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

16. Những Sinh Vật Cổ

-> Drust vẫn đang chơi cờ. Số còn lại chúng tôi tập hợp quanh đống lửa. Giờ đây khi mối nguy hiểm đã qua, những người trong thị tộc của tôi thảo luận về cuộc trò chuyện giữa Drust và Lord Loss, và tôi cảm thấy những cặp mắt dán vào tôi một cách nghi ngờ. Cuối cùng Fiachna đưa ra câu hỏi đã nằm sẵn trên đầu lưỡi của tất cả mọi người:

- Drust có ý gì khi nói về việc Lord Loss can thiệp vào cô?

Tôi thở dài khốn khổ:

- Phép thuật của tôi đã tiến triển nhanh hơn mức bình thường. Tôi nhảy vọt từ một đứa học trò chậm hiểu lên mức độ mạnh mẽ gần bằng Drust, có khả năng là mạnh hơn nhiều - vì Lord Loss. Hắn đã xâm nhập vào trong người tôi và cho tôi năng lượng. Nhờ hắn, tôi có thể làm những điều mà không một ai có kinh nghiệm giới hạn như tôi có thể làm được.

Goll cộc cằn hỏi:

- Vì sao hắn lại làm chuyện đó?

Tôi thành thật trả lời:

- Chúng cháu không biết. Chúng cháu sẽ là kẻ ngu ngốc nếu tin rằng hắn đã làm điều đó để giúp đỡ nhưng chúng cháu không thể hiểu bằng cách nào việc cháu mạnh như thế có thể là một sự cản trở. Trừ phi...- Tôi nuốt

nước bọt, rồi nói ra điều mà tôi vẫn suy nghĩ mãi từ khi Drust tiết lộ sự thật về quyền năng của tôi - Trừ phi hãn cài lại một thứ bùa chú bí mật trong người cháu. Có lẽ khi cháu đủ mạnh, một nguồn sẽ nổ tung bên trong cháu và hủy diệt mọi thứ xung quanh cháu.

- Một tên gián điệp của yêu tinh - Lorcan gầm gừ một cách cay đắng, với cảm giác chua cay nảy sinh từ sự mất mát của anh trai mình - Chúng ta không thể làm hại cô ta ở đây, nhưng tôi muốn chúng ta sẽ đưa cô ta về đất liền và cắt cổ cô ta trước khi....

Goll ra hiệu cho anh ta im lặng:

- Bình tĩnh đi.

- Nhưng...

- Bình tĩnh! - Goll lặp lại, lần này nghiêm khắc. Rồi ông mỉm cười nhìn tôi - Ta không tin điều đó, Bec. Ta đã biết cháu từ khi cháu còn là một em bé. Cháu sẽ không làm tổn thương ai cả, dù có dự định hay không. Nếu tên chúa yêu nghĩ hãn có thể sử dụng cháu để làm hại chúng ta, hãn đã làm to.

Lệ trào lên mắt tôi. Tôi không còn khóc nữa kể từ khi còn rất nhỏ - nước mắt dành cho những kẻ yếu đuối - nhưng sự nồng ấm trong lời của Goll đã giải phóng một dòng suối trong tôi và chẳng bao lâu đôi má tôi đã ướt mềm với những giọt nước mắt ấm mặn.

- Goll nói đúng - Fiachna nói, đặt một ngón tay cái lên má tôi và gạt đi những giọt nước mắt - Chúng tôi không có gì để sợ cô cả, Bec.

- Dĩ nhiên là không - Connla đồng ý, làm tất cả chúng tôi sững sốt khi anh ta ôm chầm lấy tôi. Rồi anh ta nhìn Lorcan một cách mỉa mai.

Người chiến binh trẻ nhăn mặt:

- Nếu đó là cảm nhận của mấy người, tôi sẽ không tranh cãi. Nhưng tôi vẫn để mắt theo dõi cô ta, nhất là khi có trăng tròn, vì còn có mối đe dọa cô ta biến thành một con quái vật, trong trường hợp mấy người đã quên. Và nếu tôi nghĩ là cô ta sắp hành động chống lại chúng ta thì...

-... cậu sẽ nói với chúng tôi và chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện bình tĩnh về chuyện đó - Connla nghiêm khắc kết luận, với giọng đầy thẩm quyền của một ông vua thật sự - Hiểu không?

Lorcan nghiêng rặng, nhưng rồi gượng gạo gật đầu và quay đi, mặt mày sừng sĩa. Tôi không trách anh ta vì sự bày tỏ lòng căm ghét khác thường này. Thật khó khăn khi bạn mất đi người thân yêu của mình, ngay cả khi bạn là một chiến binh, kẻ được cho là không thể để nỗi buồn đau ảnh hưởng tới mình.

Bran lên chân tới cạnh tôi sau đó vài giây, nhìn chăm chặp vào đôi má ướm đẫm của tôi, đưa một ngón tay sờ vào chúng, rồi ném thủ. "Như đá", nó tuyên bố một cách bí ẩn, rồi đặt đầu nó lên vai tôi, nhắm mắt lại, mỉm cười và ngủ thiếp đi.

-> Vài giờ sau đó, sau khi chơi xong một ván cờ khác, Drust gói mấy quân cờ và cái bàn cờ lại, đặt cái giỏ xuống và đứng lên.

- Bec - Ông gọi tôi tới. Tôi nhẹ nhàng dời đầu của Bran ra và tới để xem vị tu sĩ này muốn gì.

- Đã tới lúc rồi - Drust nói, nghiêm trang nhìn tôi.

Tôi cau mày:

- Tới lúc làm gì?

Ông nói với vẻ bí ẩn:

- Ta đã đợi thủy triều. Mực nước hiện giờ đã đúng. Nhưng nó sẽ không duy trì như thế lâu. Chúng ta phải vội lên.

- Tôi không hiểu. Cái gì...

Tôi ngưng lời. Drust đang cởi bỏ những chiếc áo thụng của ông. Chẳng bao lâu cả thân hình của ông đều trần trụi. Tôi đã nhìn thấy nhiều người đàn ông khóa thân - những chiến binh chiến đấu theo đường lối cũ, không mặc gì trên người - nhưng trông Drust khác hẳn khi không có áo quần. Sự khóa thân của ông tạo cảm giác không an tâm, như thể tôi đang nhìn thấy một khía cạnh của ông mà tôi không nên thấy.

Goll lau bàu, đứng lên:

- Nè! Ông làm cái gì...

Drust nói, mắt lóe lên:

- Lùi lại. Bec và tôi phải đi một lúc. Nhưng chúng tôi sẽ sớm quay lại.

- Đi đâu?

Fiachna hỏi. Lúc này anh đang đứng bên cạnh Goll, Lorcan cũng thế. Connla nằm ngửa quan sát chúng tôi với vẻ hơi chú ý. Bran vẫn đang ngủ.

Drust hất đầu về phía vách đá:

- Những Sinh Vật Cổ đang ở bên dưới chân của chúng ta. Có lẽ họ là những tạo vật của Phép thuật Cổ chân chính duy nhất còn lại trên thế giới. Họ có thể nói cho chúng ta biết nơi để tìm cái đường hầm giữa thế giới này và thế giới của bọn yêu tinh. Giờ hãy lui lại và giữ yên lặng: Đây là một công việc tế nhị và chúng tôi cần phải tập trung.

Drust quay lại nhìn tôi:

- Hãy cởi quần áo của cô ra - Ông nói, và dù thấy khó chịu, tôi cũng làm theo lệnh của ông - Chúng ta sẽ đi tới rìa vách đá, rồi bước ra. Trước khi làm điều đó, chúng ta sẽ đọc hai câu thần chú. Một câu sẽ cho phép chúng ta nín thở trong nhiều phút. Câu kia sẽ giữ ấm cho chúng ta: nước cực kỳ lạnh.

Tôi lắp bắp:

- Nhưng...cú rơi...tôi không biết bơi...những tảng đá...

- Cô không có gì phải sợ - Drust nói. Ông ta nắm lấy bàn tay phải của tôi - Ta sẽ đi với cô. Ta sẽ hướng dẫn cô. Miễn là cô đọc đúng câu thần chú và đừng hoảng loạn, cô sẽ ổn thôi.

- Nhưng chúng ta trở lên bằng cách nào?

- Trèo - Ông nói, rồi bật cười trước vẻ mặt không tin tưởng của tôi - Nó dễ hơn là nghe có vẻ vậy. Hãy tin tưởng ta. Cô chả có ích gì cho ta nếu bị chết. Ta sẽ không để cho cô bị tổn hại.

Tôi lẩm bẩm:

- Hồi tối này ông đã bỏ mặc tôi cho lũ yêu tinh.

- Phải - Ông đồng ý - Nhưng ta đã tưởng ta sẽ bỏ mạng nếu ta quay lại cứu cô. Một trong số chúng ta sống sót thì vẫn tốt hơn là không có người nào cả. Nhưng ta cần cô, Bec. Nếu cô chết, ta phải đi tìm một học trò khác.

Tôi hỏi:

- Vì sao? Vì sao tôi quan trọng đối với ông như thế?

- Cô sẽ sớm tìm ra - Drust hứa, rồi quay lại đối diện với rìa vách đá - Cô sẽ làm việc này với ta chứ? Có còn nhớ lời nói của ta rằng tương lai của xứ sở và nhân dân của cô tùy thuộc vào việc này?

Tôi không muốn. Nhưng chúng tôi đã đi quá xa, đối mặt với quá nhiều nguy hiểm, và mất quá nhiều bạn hữu nên giờ không thể dừng lại. Tôi bắt đầu bước tới, Drust đi bên cạnh. Chúng tôi đọc lầm rầm những câu thần chú, tự làm cho người ấm lên, nín thở và mở rộng hơi thở. Sau lưng chúng tôi mấy người kia đang theo dõi, ngoại trừ Bran, không chắc phải chờ đợi điều gì.

Chúng tôi tới rìa vách đá. Những lượn sóng bên dưới vỗ mạnh, đập vào những tảng đá của vách đá, tự xé toang thành từng mảnh dọc theo chiều dài của doi đá. Trông nó giống như miệng hang đi vào Thế giới Khác. Chỉ có một kẻ ngu đần mới có thể nhìn xuống mà không thấy sợ. Và chỉ có ai đó cực kỳ xuẩn ngốc ngoài mức bình thường mới nghĩ tới trong khoảng khắc việc nhảy xuống cái vực sâu kinh khủng đang găm thét đó.

Tôi ngẩng lên nhìn nhanh Drust, toan gỡ bỏ câu thần chú nín thở, để nói với ông tôi đã thay đổi ý định, chuyện này quá điên khùng, tôi sẽ không thực hiện. Nhưng trước khi tôi có thể, Drust phóng người tới trước. Những ngón tay của ông quấn chặt lấy những ngón tay của tôi. Ông lôi tôi theo. Tôi rơi xuống. Mảnh đất biến mất sau lưng tôi. Tôi lao thẳng vào bóng tối...vào tiếng gầm hung bạo...vào sự kinh hoàng và cái chết chắc chắn.

-> Cú rơi không lâu như tôi tưởng. Vài giây, chắc chắn không thể lâu hơn. Rồi sự va chạm. Hai bàn chân tôi chạm mạnh. Chúng tôi chìm xuống nước. Những cái răng của tôi rung lên trong hàm, đe dọa sút ra và bắn vọt lên não của tôi. Ngay cả với câu thần chú giữ ấm, nước vẫn lạnh hơn bất cứ thứ gì tôi từng trải nghiệm.

Dưới đây tối mịt, tối hơn nhiều so với thế giới ban đêm bên trên. Chúng tôi chìm chậm lại. Nước ép chặt quanh tôi. Tôi cảm thấy những đợt sóng phình lên. Bên trong đầu, tôi nhìn thấy tôi va mạnh vào những tảng

đá. Tôi bắt đầu hoảng loạn, vung chân đá vào những tảng đá để tự vệ - chúng phải rất gần - cố ngoi lên mặt nước để có thể hét lên.

Những ngón tay của Drust xiết chặt tay tôi. Cơn đau buộc tôi làm ngơ cái lạnh và bóng tối. Tôi cố giật tay ra nhưng Drust lại xiết chặt. Rồi một ánh sáng lóe lên và mặt của ông hiện ra cạnh mặt tôi. Đôi mắt ông đầy giận dữ, cảnh báo tôi thôi vùng vẫy, vâng theo mệnh lệnh của ông.

Tôi xiù xuống và Drust nới lỏng những ngón tay. Ánh sáng phát ra từ bàn tay phải của ông, những ngọn lửa sáng nhờ nhờ bất chấp đang ở dưới mặt nước. Đó là một câu thần chú mà tôi không biết. Tôi tự hỏi mình có thể thực hiện được nó không. Trong lúc đó, Drust nhìn quanh, rồi chậm rãi di chuyển qua làn nước. Nói một cách chính xác, ông không bơi, dù đôi chân của ông vung nhẹ ở phía sau thân người và cánh tay phải của ông gạt sang trái và phải, dẫn dắt chúng tôi.

Một đàn cá lướt qua bên cạnh, không nhìn thấy chúng tôi hoặc không lo âu vì sự hiện diện của chúng tôi. Tôi quan sát chúng lướt nhanh qua, ngạc nhiên, nắm lấy khoảnh khắc này để suy ngẫm lại những bước ngoặt lạ lùng của đời tôi, những điều kỳ lạ mà tôi trở thành một phần của chúng. Thật dễ xem chúng là lẽ đương nhiên, nhưng đây là một điều gì đó mà không một người bình thường nào được sinh ra để thấy. Thế giới của phép thuật đã ban cho tôi những khoảnh khắc diệu kỳ, và thỉnh thoảng dừng lại để cảm kích chúng là một việc làm đứng đắn.

Thế rồi - đá. Vách đã lởm chởm và rộng mênh mông, trên bám đầy những con sò, che phủ bởi những chùm tảo biển như những bức rèm. Drust đang tiến thẳng tới nó. Di chuyển nhanh. Ông di chuyển nghiêng xuống phía dưới. Trông như thể chúng tôi sắp va vào đá bà bị xé toạt thành nhiều mảnh, nhưng vào giây phút cuối tôi nhìn thấy một cái hang - lối vào của một đường hầm.

Chúng tôi lướt qua miệng đường hầm. Tôi không chắc phép thuật đã phóng chúng tôi đi hay đó là sức đẩy của thủy triều. Chúng tôi lướt đi êm ái, được nước và thần chú của Drust bảo vệ khỏi những vách đá. Ánh sáng trong tay Drust mờ dần, nhấn chìm chúng tôi trong bóng tối hoàn toàn. Trong một lúc chỉ có dòng chảy và tiếng ồn của nước. Tôi không thấy sợ. Nó thoải mái một cách lạ lùng. Nó nhắc tôi nhớ lại lúc tôi được sinh ra, bước vào thế giới qua cái đường hầm từ dạ con của mẹ tôi.

Rồi có một vầng sáng ở phía trước mặt chúng tôi. Vài giây sau chúng tôi ra khỏi đường hầm, lọt vào một vũng nước khá là ấm áp. Chúng tôi trôi lên mặt nước, rồi Drust đẩy tôi lên bờ và trèo lên theo. Ông chạm vào đôi môi của tôi và gật đầu. Tôi ngưng câu thần chú nín thở và hít vào đầy phổi không khí trong lành, rung mình vì cái lạnh của nước.

Drust đứng lên và đưa tay cho tôi. Tôi nắm lấy nó, để cho ông kéo tôi đứng dậy. Ông mỉm cười với tôi khi tôi đã đứng lên, rồi đặt một bàn tay lên vai trái của tôi. Hơi nóng lóe lên trong người tôi và người tôi khô đi nhanh chóng. Drust buông tay xuống và ngẩng lên. Tôi nhìn theo ánh mắt của ông và thở dốc.

Chúng tôi đang ở trong một cái hang lớn. Tôi không thể thấy trần hang, nó ở rất xa bên trên chúng tôi. Xung quanh là những cây cột đá to....hai mươi...ba mươi...còn nữa. Và trên mỗi cột đá là một thứ gì đó.

Tôi không thể nghĩ ra từ nào khác hơn để mô tả chúng. Những hình dáng đủ màu rực rỡ chậm chạp biến chuyển, cao hơn mười người đàn ông đứng chồng lên nhau. Những màu sắc biến đổi khi các hình dáng đó xoắn lại, giãn ra, gieo một ánh sáng mờ mờ soi sáng cái hang động khổng lồ. Có phép thuật trong những hình dáng đó, phép thuật mạnh, nhưng không phải như tôi cảm thấy trước đó. Không...điều đó không đúng. Tôi đã cảm thấy nó hai lần. Trong vòng tròn những tảng đá khi bọn yêu tinh tấn công. Và hồi đầu hôm nay khi cái rìu của Lorcan tan chảy.

Tôi thì thầm:

- Đó là cái gì vậy?

- Những Sinh Vật Cổ. Những pháp sư của quá khứ xa xưa. Những đấng sáng tạo ra đất đai, sự sống, có lẽ ngay cả các thần linh nữa. Một số người bóa họ đến từ những vì sao. Số khác bảo họ chính là những vì sao, hay ít ra đó là hình thức ở cõi trần của họ.

Drust thì thào đáp. Ông đang mỉm cười một cách lạ lùng, nhìn đắm đắm những ánh sáng như một đứa bé say sưa nhìn một món đồ chơi mới.

Ông bước tới trước, rồi quanh lại theo một vòng tròn nhỏ, nhìn chăm chú từng cây cột và hình dáng. Hầu hết những chiếc cột đều có chạm khắc những nét chữ cổ, nhưng không giống như những chữ được tìm thấy trên những tảng đá ogham. Đây là những dấu hiệu dài, rắc rối. Nếu chúng thể hiện những từ, ngôn ngữ này phải phức tạp hơn ngôn ngữ của chúng tôi nhiều.

Drust vừa đi vừa nói:

- Không ai biết họ có bao nhiêu người. Có lẽ nhiều ngàn. Thế giới này là của họ. Một chiếc xe nô...một sân ươm giống...một thí nghiệm? Chúng ta chỉ có thể đoán. Hầu hết đã ra đi, mang theo phép thuật của họ, quay về với những vì sao hay bất kỳ nơi nào mà từ đó họ đến. Hoặc có lẽ họ đã chết. Chúng ta không chắc. Những Sinh Vật Cổ từng đối thoại cởi mở với tổ tiên của chúng ta, nhưng họ đã im lặng suốt nhiều thế hệ.

- Nhiều tu sĩ than khóc về sự ra đi của các bậc thầy nguyên thủy của chúng ta và cầu xin họ ở lại, để giúp chúng ta bảo vệ thế giới này khỏi sự đe dọa của lũ yêu tinh, để dạy chúng ta thêm nhiều phép thuật và điều kỳ diệu của các vì sao. Nhưng ngay cả Những Sinh Vật Cổ cũng phải tuân theo những quy luật của vũ trụ. Và các quy luật đó phát biểu rằng mọi thứ đều chỉ có một thời. Không có gì tồn tại bất biến mãi mãi.

Ông đứng lại trước một trong số các hình dáng và ngẩng nhìn nó đăm đăm. Đưa tay ra, rồi hạ xuống, những ngón tay co giật.

- Ta nghe nói rằng khi Những Sinh Vật Cổ cuối cùng rời bỏ thế giới này, mọi sự sống sẽ tàn lụi, mọi đất đai sẽ lún chìm, mọi sự vật sẽ biến thành cát bụi và sẽ bị những cơn gió tàn bạo tràn qua thế giới cuốn đi. Nhưng ta không tin điều đó. Ta nghĩ nếu họ đã tạo ra thế giới này và tất cả mọi sinh vật của nó - đặc biệt là chúng ta - họ đã tạo nên chúng với tình yêu. Có thể họ cũng tạo ra nhiều thế giới khác, và sau này sẽ tạo thêm nhiều nữa, một chuỗi dài thế giới xuyên suốt vũ trụ. Họ sinh sản, giúp chúng ta đi qua thời sơ sinh ấu trĩ, rồi đi tiếp, để lại chúng ta với những công cụ của chính chúng ta, có thể sẽ quay lại trong tương lai xa xôi để xem chúng ta sinh sống ra sao. Một ngày nào đó con cháu của chúng ta có thể giống như họ - những bậc cha mẹ của thế giới và sự sống...

Ông dừng lại. Những lời nói của ông thật lạ lùng, tôi khó mà hiểu được. Tôi chưa từng nghe bất kỳ người nào nói về những điều như thế trước đó. Đầu tôi quay cuồng khi tôi cố nhìn vũ trụ như Drust hình dung ra nó, lăm lăm những sinh thể vĩ đại hơn cả các thần linh.

Thế rồi một trong những hình dáng - hoặc tất cả bọn họ cùng một lúc - cất tiếng:

- Vì Sao Các Con Tới Đây?

Giọng nói này là tất cả những giọng mà tôi từng nghe được. Những từ vừa du dương như âm nhạc vừa đều đều. Vừa vang dội vừa dịu dàng. Đến từ bên trong đầu tôi và khắp xung quanh. Ấm áp và an ủi. Không hề có ác tâm hay đe dọa. Chỉ có sự tò mò mệt mỏi.

Drust cúi đầu đáp:

- Để tìm kiếm những câu trả lời. Con biết hỏi chúng, quấy rầy các vị là một việc làm táo bạo khi các vị muốn được an bình, nhưng....

- Có Những Thời Kỳ Khốn Khó - Giọng nói dừng lại - Bọn Yêu Tinh Đã Bỏ Qua. Chúng Ta Đã Không Ý Thức Về Điều Đó. Nhưng Nó Không Hề Bất Ngờ. Chúng Đã Luôn Luôn Là Một Mối Đe Dọa Và Sẽ Luôn Là Thế. Trận Chiến Giữa Lũ Yêu Tinh Và Con Người Phải Tiếp Diễn Mỗi Mãi, Cho Tới Khi Chúng Đánh Bại Các Con .

- Hay chúng con đánh bại chúng - Drust nói, chứa chan hy vọng.

Giọng nói đáp:

- Không. Bọn Yêu Tinh Là Những Sinh Thể Của Phép Thuật Vẹn Nguyên. Quyền Năng Của Chúng Vượt Xa Quyền Năng Của Con Người. Đó Là Một Điều Mà Không Lực Lượng Nào Có Thể Thay Đổi Được. Trong Quá Khứ Chúng Ta Đã Bảo Vệ Con Người Và Ngăn Chặn Các Cuộc Xâm Lăng Của Lũ Yêu Tinh. Nhưng Chúng Ta Phải Ra Đi. Chúng Ta Không Thể Ở Lại Và Đẩy Lùi Các Bầy Yêu Tinh Vô Hạn Định.

- Những các vị có thể giúp chúng con ngăn cản cuộc tấn công hiện tại
- Drust rên lên, giọng đầy nỗi tuyệt vọng. Ông ngẩng lên và đôi mắt ông đỏ hoe. Tôi nhận ra ông đang khóc - Các vị có thể chỉ cho con vị trí của lối vào đường hầm. Các vị có thể chỉ cho con cách đóng nó lại.

Một khoảnh khắc im lặng khác. Rồi giọng nói vang lên:

- Thời Của Chúng Ta Ở Đây Hầu Như Chấm Dứt Rồi. Nhưng Trong Lúc Chúng Ta Còn Ở Lại, Chúng Ta Sẽ Hỗ Trợ, Như Chúng Ta Đã Luôn Làm Thế.

Một trong các hình dáng thu nhỏ lại và biến đổi màu, trở thành màu lục, nâu, xám, xanh dương. Nó khoác lấy hình thức của đất đai, chỉ có điều nhỏ hơn nhiều so với đất đai thật sự. Tôi chưa từng nhìn thấy một trong những thứ này trước đó nhưng tôi biết nó là gì. Tôi lẩm bẫm:

- Một tấm bản đồ.

- Phải - Drust nói, nôn nao nghiên cứu tấm bản đồ, đọc nó theo những cách thức mà tôi không thể. Ở bên tay phải có một chấm sáng lóng lánh, cỡ bằng cái móng tay nhỏ nhất của tôi. Drust hỏi:

- Đó là vị trí của lối vào đường hầm phải không ạ?

- Đúng Thế.

- Nó không xa lắm - Trông Drust có vẻ phấn chấn - Chúng con có thể tới đó trong vòng tám hay chín ngày nếu chúng con gắng sức đi.

- Thật Vậy.

Tấm bản đồ biến đổi và quay trở lại hình dáng như cũ, một hình thể luôn biến chuyển.

- Nhưng Các Con Không Có Sự Xa Xỉ Về Thời Gian Như Thế.

Drust cau mày:

- Ý của các vị là gì?

Giọng nói đáp:

- Lũ Yêu Tinh Đã Tập Hợp. Hiện Giờ Chúng Ta Có Thể Cảm Nhận Được Chúng Nếu Chúng Ta Tập Trung. Chúng Đang Ấp Tới Và Xé Toạt Thớ Sợi Của Vũ Trụ Đây. Trong Vòng Hai Ngày Đêm Những Tên Chúa Yêu Đầu Tiên Sẽ Băng Qua.

Mặt của Drust biến thành một màu xám bệnh hoạn:

- Không! Chúng không thể! Không khi chúng con ở gần đến thế! Chúng con phải ngăn cản chúng. Các vị phải giúp chúng con!

- Chúng Ta Không Thể. Chúng Ta Bị Giới Hạn Tại Chỗ Đây Và Năng Lượng Của Chúng Ta Đang Nhanh Chóng Tan Đi. Từ Nơi Đây, Trong Điều Kiện Của Chúng Ta, Chúng Ta Không Thể Giúp Con Đi Nhanh Hơn Được.

Drust phản nản:

- Nhưng chúng con không thể đi nhanh đến thế, ngay cả với phép thuật.

- Con Phải Tìm Ra Một Cách. Hoặc Bỏ Mạng.

Drust gật đầu cay đắng, cố kiểm soát những cảm xúc của mình. Khi ông nói với Những Sinh Vật Cổ lần nữa, ông nói một cách trung dung:

- Nếu chúng con làm kịp lúc, chúng con có thể đóng đường hầm nó lại?

Giọng nói đáp:

- Các Con Có Thể. Nhưng Con Đã Biết Lời Đáp Cho Câu Hỏi Đó.

Drust nghiêng đầu nhìn tôi, rồi liếm môi, rên rỉ:

- Phải. Nhưng con đã hy vọng.... Con đã nghĩ còn có những cách khác.

Giọng nói đáp:

- Không. Chỉ Có Một Cách Duy Nhất.

- Vậy thì cứ thế mà làm - Drust nói, nét mặt thậm chí còn đanh lại hơn lúc bình thường - Cô ấy có đáp ứng được không? Một tên chúa yêu đã yểm bùa chú lên người cô ấy? Cô ấy không bị hấn ta kèm chế chứ?

Giọng nói đáp:

- Không. Thật Sự, Nếu Không Có Chuyện Đó Cô Ta Sẽ Không Phù Hợp.

Drust có vẻ bối rối.

- Các vị có biết vì sao... - Ông bắt đầu hỏi, nhưng tôi cắt ngang trước khi ông nói hết câu, không thể kèm lại cái lưỡi của mình lâu hơn nữa.

- Xin thứ lỗi - Tôi nói, giọng run rẩy - Nhưng chúng con đóng lại đường hầm bằng cách nào? Vai trò của con trong việc này là gì?

Drust nạt:

- Im lặng! Cô không có quyền lên tiếng! Nơi này là...

- Bình Tĩnh! - Giọng nói can thiệp, mềm mỏng nhưng dứt khoát - Tất Cả Những Ai Tới Trước Mặt Chúng Ta Đều Có Quyền Được Nghe. Cô Gái Đã Đặt Một Câu Hỏi. Nó Sẽ Được Trả Lời.

- Nhưng con chỉ mang cô ta tới đây để chắc chắn cô ta còn tinh khiết!
- Drust hét lên - Cô ta không...

Tảng đá bên dưới chân của chúng tôi run lên. Đó là tất cả những cảnh báo mà Drust cần. Ông ngậm miệng lại và ủ rũ cúi đầu.

- Đường Hầm Giữa Vũ Trụ Của Các Con Và Của Lũ Yêu Tinh Đã Được Một Pháp Sư Con Người Tạo Nên - Giọng nói giải thích - Y Phải Bị Diệt Trừ Để Đường Hầm Khép Lại, Nhưng Phù Chú Đó Đòi Hỏi Một Sự Hy Sinh.

Tôi phỏng đoán:

- Sự hy sinh của một con người?

- Cụ Thể Hơn Thế. Việc Giết Một Con Người Không Sản Sinh Đủ Quyền Năng Cần Thiết Để Hủy Diệt Cái Đường Hầm. Cần Phải Giết Chết Một Pháp Sư Đẻ Bùa Chú Hiệu Nghiệm - Giọng nói dừng lại. Drust ngẩng lên nhìn tôi với đôi mắt buồn rầu nhưng dứt khoát, không biện giải.

- Phải Giết Chết Một Pháp Sư - Giọng nói kết luận - Hay Một Nữ Tu.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

17. Chế Ngự Chốn Hoang Dã

-> Những Sinh Vật Cổ rơi vào im lặng và tôi có cảm giác họ sẽ không nói chuyện với chúng tôi nữa. Drust cũng cảm nhận được điều đó và vội vã chuẩn bị lên đường, không hỏi thêm câu nào khác. Khi chúng tôi đã niệm lại hai câu thần chú nín thở và giữ ấm, ông nắm lấy bàn tay của tôi - mà không nhìn vào mắt tôi - và chúng tôi nhảy xuống vũng nước, rồi quay trở lại qua đường hầm. Tôi đã tưởng lần này chúng tôi đi chậm hơn, vì lực của nước chống lại chúng tôi, nhưng nó cũng giống hệt như lúc này.

Khi vọt ra khỏi đường hầm, chúng tôi ngoi lên mặt nước. Ở đó chúng tôi dừng lại, nhấp nhô với những đợt sóng phình lên. Tôi không gỡ bỏ câu thần chú nín thở của mình - nước vẫn còn sủi bọt trên đầu tôi. Với bàn tay còn lại, Drust chỉ vào mặt vách đá. Tôi nghĩ ông đã phát điên - không có đường nào để chúng tôi trèo lên vách đá an toàn nếu như có thể - nhưng tôi không tranh cãi khi ông dẫn tôi tới đó, chống lại sức cuốn và sự va đập của những lượn sóng.

Chúng tôi di chuyển trên mặt biển cũng giống như lúc di chuyển bên dưới, được phép thuật đẩy đi, không bơi mà trượt đi như những con chim biển qua mặt sóng. Cơn gió và những lượn sóng giật dữ quật vào chúng tôi, như thể nổi cơn thịnh nộ vì khả năng bất chấp chúng của chúng tôi.

Tới gần cái vách đá chết chóc hơn...gần hơn...gần như va vào nó. Một đợt sóng nữa và tôi sẽ có thể với tay ra chạm vào nó.

Chúng tôi dừng lại và bình thân treo người trong làn nước, trôi lên hụp xuống theo nhịp sóng, nhưng không nhích tới gần hay rời xa vách đá. Drust đặt bàn tay còn lại của ông lên tay tôi và di chuyển nó ra phía trước cho tới khi tôi tiếp xúc với mặt đá. Sau đó ông hất bàn tay kia của tôi lên cạnh nó và cùng lúc buông cả hai bàn tay ra. Ngay khi ông buông ra, cơn gió và những lượn sóng ập lên người tôi, cố kéo tôi ra. Tôi bám vào vách đá bằng những đầu ngón tay và hét lên, giải tỏa câu thần chú nín thở.

Thế rồi cánh tay của Drust vòng quanh người tôi và ông hét vào tai tôi:

- Trèo lên! Cứ thế mà lên! Đừng nhìn xuống!

Tôi ré lên:

- Tôi sẽ rơi! Tôi sẽ rớt xuống!

- Cô sẽ rơi nếu không chịu trèo! - Ông rống lên, ấn mạnh cằm vào cổ tôi.

Vì tôi không còn chọn lựa nào khác ngoài việc trèo lên và đánh liều với cái chết hay ở lại và chẵn chẵn sẽ chết, tôi nhích bàn tay trái lên, tìm một chỗ bám tay vào. Sau một hoặc hai giây tôi tìm ra một chỗ và nghỉ một chút, quay mặt khỏi đám bụi nước của những lượn sóng. Rồi tôi nhích bàn tay phải lên. Hai bàn chân của tôi tự động đi theo, dò dẫm tìm những lỗ đặt chân.

Drust giữ một bàn tay trên người tôi, giữ thẳng bằng cho tôi bằng cách ấn lên vai tôi, rồi lưng tôi, hông tôi, đôi chân, và cuối cùng là hai bàn chân của tôi. Khi tôi di chuyển khỏi tầm với, ông hét to bảo tôi dừng lại, tôi trèo lên theo sau tôi cho tới khi chúng tôi ngang bằng nhau. Rồi lại đến lượt tôi dẫn đầu.

Đó là cách chúng tôi tiến lên, mỗi lần một đoạn nhỏ vách đá, lê người lên, bất chấp tiếng hú giận dữ cả biển cả, quấy rầy những con mòng biển đang ngủ. Drust chỉ sử dụng phép thuật khi tôi bị trượt, tạm thời giữ tôi lơ lửng giữa không trung, để tôi có thể bám trở lại vào một mấu đá.

Có lần tôi nhìn xuống và ngay tức khắc ước gì tôi đừng làm thế.

- Chúng ta sẽ không bao giờ làm được - Tôi nức nở, cảm thấy sức lực của tôi tan biến mất, chắc chắn rằng tôi sẽ sớm rơi xuống, thậm chí không thể giữ lại được bằng phép thuật.

- Chúng ta sẽ - Drust đáp với vẻ ngoan cố, rồi véo vào tôi để thúc tôi đi chuyên tiếp.

-> Cuối cùng, khi tôi bắt đầu nghĩ rằng đây là một cơn ác mộng mà tôi sẽ không bao giờ thức giấc để thoát khỏi nó, chúng tôi lên tới đỉnh vách đá và những bàn tay bạn hữu kéo chúng tôi lên rìa vách đá, rồi mang quần áo tới cho chúng tôi. Fiachna giúp tôi mặc áo vào - những ngón tay của tôi tê cóng đến nỗi không thể cầm được những lớp vải.

Họ hỏi chuyện gì đã xảy ra, chúng tôi đã ở đâu, làm sao chúng tôi sống sót, chúng tôi đã thấy gì. Họ chắc rằng chúng tôi đã chết đuối. Niềm phấn chấn của họ khi tìm thấy chúng tôi còn sống khiến họ nói bi bô như những đứa trẻ.

Drust phớt lờ những câu hỏi và tròng cái áo của ông vào. Tôi cũng làm ngơ họ, quá mệt mỏi để có thể trả lời. Khi chúng tôi đã mặc đủ áo quần, lớp vải thật ấm áp dễ chịu trên làn da lạnh xanh tái của tôi. Drust nói với mấy người kia chúng tôi cần trao đổi riêng với nhau một lúc. Ông dẫn tôi đi dọc theo vách đá tới chỗ có một tảng đá nhô ra, che gió cho chúng tôi. Sau khi ngồi xuống phía sau tảng đá, Drust dùng phép thuật đốt một ngọn lửa, mở rộng nó khiến nó to gấp ba kích thước thông thường, rồi ngồi nhìn đăm đăm vào trung tâm ánh lửa, không nói lời nào.

Cuối cùng tôi lên tiếng khi đã đủ ấm để nói chuyện được:

- Vì sao ông không nói trước với tôi?

Ông đáp:

- Ta không thể. Cô sẽ không đi với ta.

- Có thể tôi đi.

- Không. Cô sẽ không tin ta. Cả những người kia cũng thế.

Tôi khịt mũi:

- Vì vậy mà ông giữ kín nó? Không nói cho tôi biết cho tới khi chúng ta vào đường hầm, rồi giết tôi mà không cần phải hỏi?

- Phải - Ông nghiêng đầu nhìn tôi, bị giằng xé giữa lòng kiêu hãnh và nỗi xấu hổ - Đó là một phần của lý do vì sao ta đã rất cứng rắn với cô lúc bắt đầu. Phải, ta cần cải thiện phép thuật của cô, cô không đủ mạnh vào lúc đó. Nhưng ta cũng không muốn tỏ ra gần gũi với cô vì ta biết ta sẽ phải...

Ông ngừng nói và lại nhìn vào ngọn lửa. Tôi hỏi:

- Khi ông lên đường lúc đầu, có pháp sư nào khác cùng đi với ông không?

Ông gật đầu:

- Một đứa học trò. Không pháp sư trưởng thành nào chịu đi cùng với ta. Như ta đã nói với cô, họ không ưa gì những người Cơ đốc và sẽ hoàn toàn hài lòng nếu lũ yêu tinh xâm chiếm xứ sở này. Nhưng ta đã tìm được một đứa đệ tử sinh trưởng ở đây, gia đình của nó vẫn còn sinh sống trên vùng bờ biển này. Nó vui lòng từ bỏ mạng sống của mình nếu cần.

Tôi cười nhạt:

- Nếu? Ông đã bảo với anh ta là có thể nó sẽ không như vậy phải không?

Drust đỏ mặt:

- Ta đã nói có thể còn có những cách khác. Đó không hoàn toàn là một lời nói dối. Cho tới khi ta hỏi Những Sinh Vật Cổ, ta vẫn hy vọng.... - Ông lại rơi vào im lặng.

Giây lát sau tôi lẩm bẩm:

- Có thật sự đó là cách duy nhất?

Drust thở dài:

- Những Sinh Vật Cổ đã nói thế.

Ông lắc đầu:

- Họ không thể nào sai, phải không?

- Vậy thì chúng ta phải tới đó và ông phải giết tôi - Tôi lẩm bẩm, và cần cổ của ông thật sự kêu lên răng rắc khi đầu của ông ngược nhanh lên. Ông thở dốc:

- Cái gì?

- Nếu đó là cách duy nhất để đóng đường hầm, chúng ta phải thực hiện nó.

- Cô muốn nói là cô sẽ để cho ta... - Ông dừng lại và gãi đầu - Vì sao? Giờ thì cô đã biết, cô không buộc phải đi. Cô có thể bỏ đi, lên thuyền tìm tới vùng đất an toàn ở hướng đông. Với quyền năng của cô, cô có thể trở

thành một nữ tu có địa vị cao hay thậm chí một pháp sư. Chưa từng có một pháp sư nữ nhưng cô có thể kiểm soát phép thuật của đàn ông, vì thế có lẽ cô sẽ là người đầu tiên. Cô không buộc phải ở lại, hay phải chết.

Tôi nhìn ông trừng trừng như thể ông đã phát điên. Rồi chậm rãi nói:

- Nhưng cái đường hầm sẽ bỏ ngõ. Những tên chúa yêu sẽ băng qua. Chúng sẽ giết mọi người, rồi biến họ thành những nô lệ tử thi. Tôi không thể để chuyện đó xảy ra.

Drust hỏi:

- Ngay cả khi nó có nghĩa là cái chết của chính cô?

Tôi cau mày:

- Dĩ nhiên. Vì sao ông hỏi tôi câu này? Ông cũng cảm thấy giống như tôi. Không thì tại sao lại tiến hành cuộc truy tìm này và đánh liều mạng sống của ông?

Drust cựa quậy một cách khó chịu:

- Những lý do của ta không như của cô. Đây không phải là dân của ta, vì thế ta không thật sự quan tâm tới việc họ sống hay chết. Và ta chưa bao giờ có ý định chịu chết. Các nguy cơ khá cao nhưng ta đã hy vọng, và vẫn còn hy vọng, sẽ sống sót thoát khỏi nơi này. Nhưng nếu cô đi, đó chắc chắn là cái chết, theo cách này hay cách khác. Làm sao cô có thể làm điều đó?

Tôi trả lời một cách đơn giản:

- Sao tôi lại không thể? Mạng sống của một người không là gì khi so với của nhiều ngàn người. Tôi sẽ chịu chết đến mười lần để cứu cuộc đời của những người mà tôi quan tâm.

- Và những người cô không biết, không có ý nghĩa gì đối với cô?

- Phải.

Drust lặng lẽ cười với vẻ mặt âm đạm:

- Có lần một vị sư phụ của ta bảo rằng những tu sĩ chúng ta không biết gì về những người bình thường, rằng chúng ta đã bị tách rời khỏi họ quá lâu, chúng ta không còn hiểu được họ nữa. Ta không đồng ý, nhưng giờ ta thấy ông ấy khôn ngoan hơn ta. Cách suy nghĩ của cô trái ngược với cách suy nghĩ của chúng ta. Không tu sĩ nào vứt đi mạng sống của mình để cứu những người khác. Một số tự hy sinh khi họ tin việc đó sẽ đưa tới một quyền năng cao hơn ở Thế giới Khác. Nhưng ta chưa biết người nào tự đề nghị hy sinh mình như cô.

Tôi nói với ông:

- Vậy thì họ là lũ ngu xuẩn. Một người đơn độc chẳng là gì cả. Chỉ có thị tộc mới quan trọng.

Drust lại lắc đầu:

- Thật khác biệt - Ông lẩm bẩm, rồi nhìn tôi với một vẻ kính trọng mới mẻ - Tốt lắm, Bec. Cuộc truy tìm của chúng ta vẫn tiếp tục, dù ta tin nó thật xui xẻo và chúng ta sẽ không tới chỗ đường hầm kịp lúc. Nhưng nếu chúng ta thực hiện, cô biết phải làm gì chứ?

- Biết.

- Cô có chấp nhận sự dẫn dắt của ta, làm theo những mệnh lệnh của ta, để cho ta giết cô?

Một giây lát im lặng. Rồi tôi đáp, dịu dàng nhưng dứt khoát:

- Có.

Drust mỉm cười mệt mỏi:

- Cô là một nữ anh hùng chân chính. Giờ hãy ngủ chút đi, cô bé. Chúng ta phải lên đường càng sớm càng tốt, nhưng chúng ta không có điều kiện để đi ngay đêm nay. Chúng ta sẽ đợi tới sáng, rồi tiến về phía đông nhanh hết mức.

Tôi hỏi:

- Tôi ngủ với những người khác có được không?

- Cô chán ở cạnh ta rồi hả?

Trước khi tôi có thể trả lời, ông làu bàu:

- Dĩ nhiên. Họ là dân của cô. Cứ dành nhiều thời gian cho họ theo ý muốn của cô.

- Cảm ơn.

Tôi đứng lên và đi vòng qua tảng đá, cúi đầu chống lại cơn gió. Khi vòng qua tảng đá có một tiếng động, giống như tiếng chân móng guốc lướt trên cỏ. Tôi ngẩng lên nhưng gió và mưa quất vào mắt tôi và phải mất mấy giây tôi mới có thể nhìn rõ. Khi tôi nhìn ra, không có gì ở gần đó. Tôi không lo lắng gì về chuyện này trong lúc lê bước trở lại trại - ở đây không có gì có thể làm hại chúng tôi - nhưng tôi thắc mắc. Vì nếu đó không phải là tưởng tượng của tôi, có lẽ nó chỉ là một con thỏ hay cáo. Nhưng cũng có thể đó là một con người - một kẻ có thể chạy nhanh, rất nhanh...

-> Khi quay lại với đoàn, tôi hỏi Bran nó có lắng nghe những gì Drust và tôi đã nói hay không. Thằng bé mỉm cười ngốc nghếch như thường lệ, rồi lấp bấp vài từ vô nghĩa. Tôi cảm thấy khó chịu về điều đó khi tôi nằm xuống ngủ. Rồi Bran lên tới cạnh tôi để tìm hơi ấm và nói thì thầm, "Hoa" khi nó vòng đôi tay quanh người tôi.

Tôi tự chế giễu mình, nỗi lo âu biến mất. Có lẽ không phải tôi nghe thấy tiếng chân của Bran khi quay về trại mà chỉ là một con thú hoang. Và dù cho đó là nó đi nữa, thì có sao đâu? Chúng tôi chẳng có gì để sợ Bran. Một thằng bé khốn khổ, ngây thơ và đần độn như nó thì có thể gây tổn hại gì?

-> Sáng hôm sau Drust nói chuyện với chúng tôi. Ông bảo vị trí của cái đường hầm đã được tiết lộ cho ông nhưng không nhắc tới sự kiện rằng tôi phải hy sinh để đóng nó lại. Rồi ông vạch ra vấn đề chính của chúng tôi:

- Cái đường hầm nằm ở phía đông làng của các người. Một quãng đường dài ít nhất một tuần, có thể lâu hơn. Nhưng chúng ta chỉ có hai ngày hai đêm. Rồi lũ chúa yêu sẽ xâm nhập và chúng ta tiêu đời. Sẽ là quá muộn để sửa chữa sự tổn hại.

Goll nói khẽ:

- Vậy là chúng ta thua. Chúng ta tới quá trễ.

Drust đồng ý:

- Có lẽ. Nhưng chúng ta phải cố gắng. Chúng ta sẽ đi càng nhanh càng tốt. Chạy trong những rừng bụi. Dùng thuyền hay bè trên những con sông và suối ở nơi nào có thể. Và cầu nguyện thánh thần rằng lũ yêu tinh gặp phải một sự trì hoãn bất ngờ nào đó.

Fiachna hỏi:

- Còn phép thuật thì sao? Ông không thể sử dụng nó để giúp chúng ta đi nhanh hơn sao?

Anh đã qua một đêm vất vả. Chất độc ở vết cắn của con yêu đã lan ra và toàn cơ thể thân trên của anh biến thành một màu tím xấu xí. Anh rùng mình liên tục và tháo mồ hôi. Tôi đã cố cứu chữa cho anh nhưng không

thành công. Tôi hỏi Drust ông có thể giúp anh không nhưng ông đã bảo đây không phải là thứ mà ông biết.

Drust nói:

- Có những thứ thần chú cho phép chúng ta chạy nhanh hơn nhiều. Nhưng chúng khiến ta mệt không thể tả. Chúng cho phép chúng ta đẩy cơ thể của mình tới mức giới hạn, nhưng chúng ta có thể dễ dàng vượt qua những giới hạn đó mà không biết mà gục chết. Nếu đây là một cuộc hành quân trong một hai ngày, ta sẽ đánh liều. Nhưng khoảng cách quá lớn. Khi chúng ta tới gần hơn, chúng ta sẽ thử vận may. Nhưng không phải bây giờ.

Lorcan hỏi:

- Nếu ông chỉ yểm bùa lên vài người trong số chúng tôi thì sao? Chúng tôi có thể cố gắng sống sót.

Drust chớp mắt. Ông kinh ngạc hỏi:

- Dùng các người làm ngựa?

Gã thanh niên nhún vai:

- Tại sao không? Dù sao thì chúng tôi cũng sẽ chết khi lũ yêu băng qua. Bec và Bran thì quá bé, còn Fiachna thì không có sức để cố gắng bắt cứ một ai, nhưng số còn lại chúng tôi có thể...

Connla nạt:

- Không phải ta! Ta sẽ không chạy cho tới chết vì cái gã tu sĩ đáng nguyên rủa đó!

Goll bình thản hỏi:

- Cậu thà chết trong tay của lũ yêu tinh hả?

- Tôi sẽ không... - Connla toan la lên, rồi dừng lại và găm gù - Ý tôi là thà rằng tôi tìm cơ may của mình với những con quái vật. Tôi tin chúng hơn con người này. Với bọn yêu tinh, các người biết chỗ đứng của mình ở đâu.

- Cậu là một thằng ngốc - Goll nói thẳng thừng, rồi đối mặt với Drust - Dù không có ông vua trẻ của chúng tôi, Lorcan và tôi có thể công ông và Bec. Còn Bran có thể theo kịp với tốc độ chạy của nó. Điều này có nghĩa là phải bỏ Fiachna lại, nhưng có lẽ dù sao anh ta cũng chết sớm mà thôi.

Ông cười rầu rĩ với Fiachna:

- Xin lỗi vì quá thẳng thừng như thế.

Fiachna cười đáp trả, nói khò khè:

- Đừng lo về chuyện đó.

- Có lẽ Lorcan không muốn công tôi - Tôi lặng lẽ nói, nhớ lại cơn thịnh nộ của anh ta đêm hôm trước.

Lorcan lẩm bẩm gì đó, rồi cao giọng, nhưng hạ thấp ánh mắt:

- Tôi đã buồn phiền vì mất Ronan. Tôi đã phản ứng một cách dữ tợn và nói những điều không định nói. Tôi xin lỗi cô.

Tôi mỉm cười:

- Anh không cần xin lỗi.

Lorcan ngẩng lên, đáp lại nụ cười của tôi, rồi hấp háy mắt nhìn Drust:

- Thế nào? Nó sẽ có hiệu quả chứ?

- Ta không biết - Drust đáp và làm nhanh vài con tính - Có lẽ chúng ta có thể vượt qua phân nửa quãng đường trong một ngày nếu làm theo cách của anh, nhưng chỉ khi các người chạy không ngừng, nghĩa là các người chắc chắn sẽ chết.

Goll khịt mũi:

- Đừng lo chuyện đó. Nếu chúng tôi đưa được mấy người đi nửa chặng đường, các người còn phải đi thêm ba hoặc bốn ngày. Nếu các người đi cả ngày lẫn đêm...

Drust lẩm bẩm:

- Chúng ta vẫn chưa đủ nhanh. Bec và tôi có thể dùng phép thuật để chạy nhanh hơn sau khi các người chết, nhưng chúng tôi phải nghỉ ngơi thường xuyên, để có đủ sức niệm thần chú khi tới nơi. Sẽ mất ít nhất hai ngày, tổng cộng là ba ngày. Khi đó lũ chúa yêu đã băng qua.

Lorcan nhận xét:

- Nhưng chúng ta có nhiều hy vọng hơn theo cách này. Vì thế chúng ta phải thử. Đúng không?

Drust chậm rãi nói:

- Nếu anh sẵn lòng hy sinh như vậy, thì...đúng thế.

Connla cười nhạt:

- Các người điên rồi. Các người sẽ tự giết mình không vì cái gì cả thay vì làm một việc khôn ngoan hơn.

- Đó là gì vậy? - Goll hỏi với tất cả sự ngọt ngào của nhát cán của một con dơi.

Connla chỉ về phía tây:

- Chúng ta đang ở bờ biển, lũ ngốc ạ! Tìm một chiếc thuyền. Ra khơi. Rời khỏi đây trước khi lũ yêu giết hết các người.

Goll lắc đầu:

- Ta chưa bao giờ đánh giá cao về cậu nhưng ta không mong đợi điều này. Bỏ chạy khi có một cơ hội cứu những người chúng ta đã bỏ lại sau lưng? Bỏ chạy khi có một cuộc chiến tranh cần thực hiện? Ta không tin cậu là người của chúng ta. Ta nghĩ Conn đã nuôi dưỡng một đứa trẻ bị yêu tinh đánh tráo.

- Thế sao? Connla gầm gừ, rút kiếm ra - Tốt, hãy quan sát cho kỹ, ông già, trong lúc đứa trẻ bị đánh tráo móc gan ruột của ông ra và...

- Chạy nhanh!

Tiếng hét khiến tất cả mọi người kinh ngạc. Bran đã gầm lên hết cỡ, lớn hơn bất kỳ ai có thể mong đợi. Lorcan, người đứng gần nhất, đã đưa tay lên bịt hai lỗ tai và đang nhắm mắt.

Thằng bé kỳ lạ đến từ tòa thành trên đảo đang chòng chọc nhìn chúng tôi, đặt hai tay lên hông. "Chạy nhanh", nó lặp lại, lần này cứng rắn, nhìn từ người này sang người kia như một vị quan tòa đưa ra lời phán quyết đối với một đám người thua kiện đang cãi nhau chí chóe. Rồi nó chỉ về con ngực khẳng khiu ở đằng xa - nó đã sống sót qua đêm - và nói, bằng một giọng không cho phép tranh cãi, "Bong bóng"!

Rồi nó co giò chạy, nhanh hết cỡ, trở thành một chấm nhỏ di động rất nhanh trong vòng vài giây. Chúng tôi nhìn chăm chú về phía Bran, bối rối, rồi nhìn nhau. Sức nóng lúc nãy đã tan đi và những người đã tranh cãi tỏ ra lúng túng.

Fiachna hỏi chung chung, không hướng tới một ai cụ thể:

- Các bạn nghĩ nó đang đi đâu?

- Thằng bé đó là một bí mật ngay cả với chính nó - Drust đáp, rồi thờ dãi và nhìn Lorcan và Goll - Nhưng chúng ta không thể chờ ở đây để thắc mắc về nó. Nếu chúng ta lên đường như đã nhất trí, tốt nhất là nên xuất phát ngay. Nếu cả hai người đều chắc chắn...

Goll và Lorcan gật đầu. Drust ra hiệu cho họ tới gần. Tôi thấy đôi môi ông mấp má khi ông bắt đầu niệm thần chú.

- Chờ đã - Tôi bước tới giữa hai người chiến binh và Drust, mắt nhìn về phía hình dáng xa xa của Bran - Tôi nghĩ chúng ta nên gượng lại một chút.

- Bec, ta biết cháu lo lắng cho chúng ta, nhưng... - Goll lên tiếng, nhưng tôi lắc đầu.

- Không phải thế. Cháu nghĩ Bran có một kế hoạch. Nó có thể giúp chúng ta.

Drust cau mày:

- Bằng cách nào? Bằng cách biến thành bong bóng?

- Tôi không biết. Nhưng bản năng nói với tôi chúng ta nên chờ. Chúng ta có thể đi nhưng không nên niệm thần chú. Cho tới khi chúng ta thấy Bran định làm gì.

Drust hỏi:

- Và nếu nó không định làm gì hết thì sao? Nếu nó chỉ đơn giản chạy quanh vì thích chạy, hay vì chúng ta khiến nó thấy bực mình? Nếu nó không bao giờ quay lại?

- Tôi không thể trả lời, tôi không biết. Tôi chỉ nghĩ sẽ là một sai lầm nếu chúng ta sử dụng phép thuật ngay bây giờ.

Drust im lặng quan sát tôi, khó chịu. Những người khác cũng đang nhìn tôi chòng chọc, nhưng rõ ràng vẻ mặt của họ cho thấy họ nhường quyền quyết định cho vị tu sĩ.

Drust bực dọc, rồi bật cười:

- Cứ thế đi. Hẳn ra cũng điên như thằng bé đó, nhưng ta sẽ nghe theo bản năng của cô. Chúng ta sẽ ngưng dùng phép thuật một lúc. Ta không xác định một giới hạn thời gian tới khi ta bắt đầu cảm thấy nó là một nguyên nhân thất bại. Đồng ý chứ?

Tôi miễn cưỡng gật đầu và lầm rầm đọc một câu cầu nguyện nhanh rằng tôi không lầm về thằng bé Bran điên.

-> Chúng tôi đi rất nhanh ngay từ đầu, Lorcan cõng tôi trên lưng. Nhưng Fiachna khó mà duy trì tốc độ. Rõ ràng chúng tôi sẽ sớm phải bỏ anh chết một mình giữa rừng hoang. Tim tôi khóc thầm với ý nghĩ đó khi tôi nhớ tới ước mơ trẻ con của mình về việc từ bỏ phép thuật và trở thành vợ anh. Nhưng mơ là mơ và thực tại là thực tại. Nếu có thể, một vài người trong số chúng tôi phải sống sót trong vài ngày tới. Chúng tôi không thể tỏ ra ngu xuẩn về điều này. Nếu Fiachna không theo kịp, chúng tôi phải từ bỏ anh.

Trong lúc tôi nghĩ về điều đó, Fiachna loạng choạng - Goll đã dìu anh ta đi từ này - rồi quy xuống đất và ngồi nghỉ, xoa bóp cổ cho anh, lúc này đã tím tái toàn bộ. Anh lặng lẽ nói:

- Tôi tiêu tùng rồi. Hãy bỏ tôi lại...

- Chúng tôi có thể...nếu anh muốn - Goll lăm bắm, sờ vào chuôi kiếm của ông.

Fiachna mỉm cười yếu ớt:

- Không. Tôi thích nằm ở đây, quan sát những đám mây trôi qua bầu trời và chết vào thời điểm tự nhiên. Nó thật an bình.

Goll hỏi:

- Nhưng còn sự đau đớn?

- Không quá tệ. Nó tệ hơn vào ban đêm. Ngọn lửa biến thành băng. Nó vẫn đau nhưng tôi có thể chịu được.

- Tốt lắm.

Goll chào từ giả người thợ rèn. Lorcan cũng chào và cả Connla cũng thế, dù lời chào của anh ta nhanh và thờ ơ.

Drust giơ hai tay ra bên trên đầu của Fiachna:

- Ta sẽ cầu nguyện cho linh hồn của anh. Và nếu chúng ta thành công, ta sẽ kể cho nhân dân của anh nghe về sự quả cảm của anh và món nợ họ phải gánh vác đối với anh.

- Cảm ơn - Fiachna ho, rồi rùng mình.

Tôi quỳ xuống bên cạnh anh. Trước đây vài tuần hẳn tôi đã kèm nén để không bật khóc. Nhưng giờ đây tôi để cho nước mắt tự do tuôn đổ. Tôi không quan tâm tới việc phải cư xử sao cho phải phép. Tôi sẽ nhớ Fiachna da diết và tôi muốn anh biết điều đó.

- Tôi có thể...nếu có bất cứ điều gì...tôi ước gì... - Tôi không thể tìm được những từ phù hợp. Cuối cùng tôi từ bỏ lời nói, vòng tay ôm lấy Fiachna và hôn anh nồng nhiệt, một cái hôn giữa một người phụ nữ và một người đàn ông. Đây là lần đầu tiên tôi hôn một người theo kiểu này. Có lẽ nó cũng là lần cuối.

Fiachna mỉm cười khi tôi buông tay ra:

- Tôi đã để mắt tới cô từ vài năm trước, Bé Xíu ạ. Giá mà cô không phải là nữ tu...

Anh đưa mấy ngón tay lạnh giá run lẩy bẩy chạm vào gò má trái của tôi:

- Có lẽ ở Thế giới Khác chẳng?

- Tôi sẽ cầu nguyện cho điều đó - Tôi nức nở, rồi đứng lên và lao đảo bước đi, chùi nước mắt trên má, không ngoảnh lại vì sợ rằng tôi sẽ sụp đổ hoàn toàn và van xin ở lại với anh. Không phải lúc cho điều đó. Anh phải chết một mình trong cái ngày đau thương này nếu chúng tôi muốn đi nhanh và ngăn chặn việc có thêm nhiều người chết sau đó.

Tôi nghe Lorcan hỏi:

- Anh có cần một thứ vũ khí không?

Fiachna đáp:

- Không, tôi có một con dao. Nếu tôi chưa chết khi đêm xuống, và lũ yêu kéo tới, con dao đó sẽ đảm đương nhiệm vụ của nó.

Rồi tôi đi. Chẳng bao lâu mấy người kia cũng theo tôi - trong số họ có Connla, dù tôi đã mong đợi anh ta chia tay với chúng tôi ở đây - hàng ngũ của chúng tôi đã ít đi bởi sự gục ngã của một người bạn rất đỗi thân yêu.

-> Một giờ sau. Đi đều bước. Im lặng, những ý nghĩ nặng nề, tự hỏi Fiachna đã chịu thua căn bệnh chưa hay vẫn còn thoi thóp. Rồi có những tiếng ồn từ mé bên kia một ngọn đồi. Giống như tiếng sấm lớn dần, nhưng chỉ đến từ mặt đất chứ không phải bầu trời. Chúng tôi nhìn quanh, bối rối. Rồi Connla thở dốc:

- Những con ngựa!

Giây lát sau chúng xuất hiện, phi nước đại qua ngọn đồi, bảy con cả thảy. Sáu con không cõng gì trên lưng. Trên lưng con thứ bảy có một kị sĩ, là Bran! Nó cười to khi mấy con ngựa phi vòng vòng quanh chúng tôi rồi dừng lại. Nó nhảy xuống, mặt rạng rỡ, chỉ vào đàn ngựa. "Bong bóng", nó nói một cách tự hào. "Chạy nhanh"!

Goll la lên vì vui mừng:

- Ta không tin nổi chuyện này!

Tôi hỏi nhanh Drust:

- Mấy câu thần chú có hiệu nghiệm đối với chúng không?

Ông dịu dàng mỉm cười với phép lạ này:

- Có. Và chúng có thể chạy nhanh hơn chúng ta nhiều. Chúng ta có thể cho chúng nghỉ ngơi sau vài giờ và vẫn tranh thủ được thời gian.

Tôi hỏi:

- Đủ không? Chúng ta có tới đường hầm trước khi...

Drust đáp:

- Có thể. Nhưng chúng ta đừng lãng phí những phút giây quý giá để bàn chuyện này. Lên ngựa thôi!

Trong lúc Goll bế tôi lên lưng con ngựa nhỏ nhất - tôi chưa bao giờ ngồi trên lưng ngựa trước đó, vì thế tôi rất hồi hộp - và mấy người đàn ông lên ngựa của họ, Bran đưa mắt tìm kiếm Fiachna.

- Drust - tôi gọi, và hất đầu về phía sau lưng - Chúng ta có thể...?

Drust đáp, cố hết sức tỏ ra tử tế:

- Không ích gì. Cho dù anh ta chết trên mặt đất hay trên lưng ngựa, chắc chắn là anh ta sẽ chết, nếu như chưa chết.

Tôi suy nghĩ về điều đó và việc khó mà từ giã Fiachna lần thứ hai. Tôi buồn bã gật đầu, ứa nước mắt.

Goll làu bàu với Connla:

- Cậu có muốn một con ngựa không?

Tay chiến binh kiêu căng nhìn ông với vẻ ngạo mạn:

- Sao lại không?

- Ta tưởng từ những gì cậu nói lúc này, có thể cậu có những kế hoạch khác. Cậu không cần một con ngựa để đi tới bờ biển hay săn lùng một chiếc thuyền.

Connla cười nhạt:

- Tôi chưa bao giờ nói tôi sẽ bỏ đi, tôi chỉ nói rằng đó là một điều khôn ngoan để mấy người thực hiện. Tôi không phải là loại người bỏ chạy trước một thách thức.

Và trước ánh mắt không tin tưởng của Goll, anh ta nhảy lên lưng một con ngựa, rồi ngồi đó với vẻ vương giả, trông bình thản và thoải mái hơn bất kỳ một ai trong số chúng tôi.

Drust bắt đầu niệm thần chú. Tôi giúp ông khi ông đã thực hiện xong với con ngựa đầu tiên, và giây lát sau chúng tôi xuất phát. Con ngựa thứ bảy, không có người cưỡi, chạy phía sau chúng tôi, nhưng chúng tôi đi quá nhanh đối với nó, tốc độ được đẩy nhanh nhờ phép thuật. Chẳng bao lâu nó

bỏ cuộc và ngoặt lại, phi về nơi nó đã từ đó tới, bỏ mặc cho chúng tôi băng qua mảnh đất trước mặt với tốc độ khiến ngay cả cơn gió cũng ghen tị.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

18. Ngày Cuối Cùng

-> Chúng tôi di chuyển rất nhanh, cứ như thể chúng tôi không thật sự là một thành phần của thế giới này. Lũ ngựa phóng đi với tốc độ lớn kinh khủng mà không tỏ ra mệt nhọc. Chỉ khi chúng tôi dừng lại theo lệnh của Drust chúng mới toát mồ hôi và thở dồn dập, run rẩy vì kiệt sức. Chúng tôi chà xát để sưởi ấm chúng, tìm nước cho chúng uống và để cho chúng gặm cỏ một lúc. Mấy người khác nôn nóng đi tiếp nhưng Drust bảo chúng tôi không nên thúc ép lũ ngựa.

Ông quát lên, bực mình khi bị cật vấn:

- Ta vẫn đang để mắt tới thời gian. Đây là cuộc truy tìm của ta. Ta là kẻ duy nhất biết chúng ta có thể làm gì và không thể làm gì, khi nào phải chạy và khi nào cần nghỉ ngơi.

Trong lúc đàn ngựa đang gặm cỏ, vị tu sĩ tới gần tôi. Ông nói:

- Ta muốn cô chạy bên cạnh ta khi chúng ta lên ngựa trở lại. Ta sẽ dạy cho cô những câu thần chú cần thiết để đóng đường hầm lại.

- Vì sao? Tôi tưởng là ông sẽ đọc chúng.

- Ta sẽ. Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra cho ta...

- Những Sinh Vật Cổ đã bảo nó chỉ hiệu nghiệm nếu một pháp sư hay một nữ tu được hiến tế.

Drust thở dài:

- Phải. Nhưng nếu điều xấu nhất tới sau điều xấu, cả cô cũng có thể thử trên những người khác. Niệm câu thần chú đó - nó phức tạp nhưng ta nghĩ cô có thể làm chủ nó - rồi chọn một người nào đó để hiến tế...

Ông ngần ngừ, ánh mắt lướt qua những người bạn của tôi. Nó dừng lại ở Bran.

Tôi bật thốt:

- Không.

Drust nói:

- Nó là một dạng pháp sư. Trong bốn người kia, nó phù hợp nhất. Cô có một cơ may lớn hơn với nó so với...

Tôi lặp lại:

- Không. Goll hay Lorcan sẽ sẵn lòng cho đi cuộc sống của họ, có lẽ cả Connla nữa, dù tôi nghi ngờ việc đó, nhưng Bran sẽ không hiểu. Nó không thể chọn lựa. Tôi sẽ không giết một người không biết người ta yêu cầu điều gì ở mình.

Drust lẩm bẩm:

- Ta không chắc là nó sẽ không hiểu. Nhưng nếu nó không hiểu, đó không phải là điều tốt nhất hay sao? Cô có thể tiến hành công việc nhanh chóng, đầy thương xót. Thậm chí nó không cần biết chuyện gì đang xảy ra.

Tôi bướng bỉnh lắc đầu:

- Nếu tôi phải làm, tôi sẽ yêu cầu một trong mấy người kia. Nhưng tôi sẽ không giết Bran.

Drust hỏi với vẻ dọa nạt:

- Ngay cả khi biết những hậu quả nếu chúng ta thất bại?

Tôi lẩm bẩm:

- Ngay cả khi đó. Có những việc nhất định mà chúng ta không bao giờ nên làm, nếu không chúng ta sẽ trở nên giống như lũ yêu tinh - những con quái vật đơn thuần, phù hợp nhất với bóng tối.

Drust giận dỗi nhún vai:

- Tùy ý cô. Nếu chúng ta may mắn, sẽ không xảy ra chuyện đó. Nhưng tôi nghĩ tôi nên báo cho cô biết về những khả năng lựa chọn của mình. Chỉ để phòng hờ.

Ông đứng lên và hét gọi Bran đi gom lũ ngựa lại. Dù chúng vâng lời chúng tôi khi chúng tôi ngồi trên lưng của chúng, chúng lại trở thành những sinh vật hoang dã khi được thả cho gặm cỏ và chỉ có Bran mới có thể tới gần chúng. Chẳng bao lâu chúng tôi lại lên đường, phi qua một khu rừng, Drust chạy bên cạnh tôi, dạy cho tôi những câu thần chú mà hy vọng sẽ tiêu hủy được cái đường hầm giữa thế giới này và thế giới của lũ yêu tinh.

-> Chúng tôi nghỉ giải lao nhiều lần trong ngày. Lần thứ ba, một trong số ngựa gục xuống chết. sau đó tôi cưỡi cùng với Bran, hai tay đặt hờ lên eo của nó. Tôi có thể nói nó rất thích thú khi có tôi ngồi sau lưng do cái cách nó nghiêng đầu ra sau để hít ngửi gò má của tôi.

Chúng tôi dừng lại khi đêm xuống. Lần này Lorcan và Goll không thắc mắc về quyết định của Drust nữa, nhưng rõ ràng về mặt lo âu của họ cho thấy họ nghĩ chúng tôi nên đi tiếp. Drust nhìn thấy điều này, và dù có vẻ cáu kỉnh, ông vẫn dành ra chút thời gian để trấn an họ:

- Hôm nay chúng ta đã đi rất nhanh. Nếu đêm nay chúng ta cho lũ ngựa nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta có thể ép chúng căng hơn và tới chỗ đường hầm vào buổi chiều. Nếu đi tiếp ngay bây giờ, chúng sẽ chết trước lúc bình minh, buộc chúng ta phải đi bộ, chúng ta sẽ không tới kịp thời.

Trong đêm có nhiều con yêu đi ngang qua chỗ chúng tôi, khụt khịt đánh hơi, nhiều hơn tôi từng thấy trước đó. Hẳn là do chúng tôi đã tới quá gần cái đường hầm nơi chúng băng qua. Khó mà che đậy lũ ngựa khỏi bọn yêu tinh, nhưng trước khi trời tối Bran đã gom chúng lại trong một vòng tròn nhỏ và ngủ gà ngủ gật ở chính giữa chúng, thức giấc khi có một con cựa quậy, vỗ về chúng, giữ cho chúng bất động.

Tôi không ngủ. Tôi không thể. Đây có thể là đêm sống sót cuối của tôi. Thật kinh khủng khi nằm ở đây, run lên vì lạnh và sợ hãi, biết chuyện gì sẽ tới, suy nghĩ về cái chết và tất cả những người tôi đã đánh mất. Tại sao tôi lại không gục ngã trong chiến đấu, bị giết chết nhanh chóng, không còn thời gian để lo âu về Thế giới Khác và những thứ tôi bỏ lại sau lưng? Sự chờ đợi này còn tệ hại hơn bản thân cái chết.

Vào giữa đêm tôi có những khoảnh khắc hoài nghi, khi cả thế gian trở thành một chốn quạnh hiu. Tôi có thể chạy. Cùng trốn đi với Connla. Tôi không chắc vì sao anh ta gắn bó với chúng tôi lâu như thế này. Lẽ ra anh ta có thể rời bỏ chúng tôi khi ở bờ biển hay khi Bran mang lũ ngựa về. Anh ta bảo anh ta không phải là kẻ bỏ chạy trước một thách thức nhưng có lẽ chỉ vì anh ta sợ phải bỏ chạy một mình, không có ai sau lưng của anh ta. Nếu tôi nói là tôi sẽ đi với anh ta, chắc chắn anh ta sẽ tóm lấy cơ hội này. Với sức mạnh và vị thế của anh ta, cộng với những khả năng về phép thuật của tôi, chúng tôi sẽ là một đôi mạnh mẽ. Tự lập làm người cai trị của một tuath xa xôi nào đó. Connla làm vua, còn tôi là một hoàng hậu - nữ tu. Có toàn bộ quyền hành.

Điều đó thật quyến rũ. Tôi biết bốn phận của mình và tôi tin nỗi đau khổ của tôi sẽ ngăn ngủi, rằng tôi sẽ tìm thấy an bình ở Thế giới Khác.

Nhưng sâu trong tim tôi là một thiếu nữ, sợ hãi bóng tối của cái chết, muốn lớn lên và nhìn thấy thế giới nhiều hơn, nếm trải cuộc sống nhiều hơn. Tôi lặng lẽ khóc thầm với chính mình, nghĩ tới sự hy sinh khủng khiếp mà tôi phải thực hiện, những niềm vui mà tôi sẽ không bao giờ biết, tình yêu mà giờ đây tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy. Một phần của tôi muốn len lén tới chỗ Connla, đưa ra đề nghị của tôi, rồi phóng lên một con ngựa và phi ra khỏi cơn ác mộng này nhanh hết mức.

Nhưng tôi không làm thế. Cuối cùng bốn phận vượt lên trên sự sợ hãi. Tôi không thể ngăn những cơn rùng mình hay nhịp đập nhanh của quả tim, nhưng tôi có thể gạt nước mắt và bám trụ trận địa của mình. Và tôi làm điều đó. Tôi ghét cái viễn cảnh hấp hối và thấy sợ hãi hơn tôi tưởng mình có thể. Nhưng nếu đây là định mệnh của tôi...nếu đây là điều mà các thần linh đòi hỏi ở tôi...thì cứ để cho nó diễn ra. Chết vì người dân của quê hương xứ sở vẫn tốt hơn là chịu đựng một cuộc đời tội lỗi đê hèn.

-> Nhiều con yêu quay lại vào khoảng một giờ trước lúc bình minh, một số mang theo những chiến lợi phẩm của các trận chiến giữa chúng với con người: những cái đầu, tay chân, những bộ ruột, đôi khi là những đứa bé vẫn còn sống, vùng vẫy và la hét trong nỗi kinh hoàng. Khó mà làm ngơ tiếng khóc than của mấy đứa bé nhưng chúng tôi không thể làm gì mà không để lộ ra vị trí của mình. Nếu chúng tôi làm điều đó, lũ yêu tinh sẽ tấn công với lực lượng hùng hậu nhắm tâm và tất cả chúng tôi sẽ tiêu đời.

- Chúng sẽ là những đứa trẻ cuối cùng - Drust thì thầm, ánh mắt cứng rắn - Sau ngày mai, sẽ không có thêm người chết dưới tay của lũ yêu tinh nữa.

- Ông hứa chứ?

Tôi hỏi, những nỗi sợ hãi và nghi ngờ của tôi khiến tôi cật vấn ông, tìm kiếm một cách tuyệt vọng một dấu hiệu dối trá trên nét mặt của ông để tôi có cơ bỏ trốn.

- Ta hứa - Drust bình thản đáp - Nó sẽ không dễ dàng, nhưng đã đi xa tới mức này ta chắc chắn chúng ta sẽ không thất bại - Ông dừng một lúc - Cô vẫn còn chuẩn bị để...?

- Dĩ nhiên! - Tôi nạt, vờ như bị xúc phạm bởi ý tưởng rằng tôi có thể có những ý nghĩ thứ hai.

Drust khẽ đặt một bàn tay lên đầu gối phải của tôi:

- Nó sẽ nhanh chóng. Nó sẽ không đau đớn. Ta hứa với cô.

Tôi nhún vai như thể đó là điều xa xôi nhất mà tôi có thể nghĩ tới, rồi lắng nghe tiếng lũ yêu tinh ồ ạt đi qua và cố nhấn chìm những tiếng hét trẻ con vang vọng lại.

-> Ban ngày. Trật tự của thế gian được khôi phục lại. Mặt trời cuối cùng của tôi. Một cách tương hợp, nó bị những đám mây xám nặng trĩu che khuất. Tôi từng nghe nói rằng ở một số xứ sở mây rất hiếm hoi, rằng mặt trời chiếu sáng suốt ngày trong một bầu trời xanh trong. Nhưng chắc chắn đó là những câu chuyện tưởng tượng, được kể để giúp vui cho những người trẻ tuổi. Thế giới này được tạo ra để khoác tấm áo choàng màu xám. Sẽ không tự nhiên nếu lúc nào mặt trời cũng tỏa nắng.

Drust kiểm tra mấy con ngựa và tuyên bố một trong số chúng không đủ sức cho cuộc hành trình. Chúng tôi thả cho nó đi và sau một vài tiếng lấp bấp từ Bran nó bỏ đi để tìm một bãi cỏ tốt. Có lẽ nó là kẻ sống sót duy nhất của nhóm chúng tôi ngày hôm nay.

Trước khi chúng tôi lên đường, Drust phát biểu lần cuối cùng, chậm rãi nhìn quanh, ánh mắt của ông lần lượt đậu lại từng người chúng tôi, đầu tiên là Connla, rồi Lorcan, Goll, Bran và tôi.

- Ta đã hành động như thể ta không quan tâm tới các người. Lúc đầu thì đúng thế. Các người là những nhân vật để ta thao túng, giống như những

quân cờ trên bàn cờ của ta. Ta đã không quan tâm tới việc các người sống hay chết. Ta không đủ sức để lo chuyện đó. Nhưng ta đã thay đổi. Ta không biết nó đang diễn ra nhưng nó đã diễn ra. Bây giờ ta nghĩ về các người như những người bạn. Các bạn đã tỏ ra trung thành và dũng cảm, đặt lợi ích của người khác lên trước lợi ích của chính mình, đánh liều tất cả vì sức mạnh của lời hứa của ta về việc đánh đuổi thế giới của lũ yêu tinh. Vì thế giờ đây ta nói với các bạn, với tư cách là những người bạn: các bạn có thể ra đi. Chỉ có Bec và ta cần đi tiếp. Nếu kế hoạch của chúng ta thành công, sẽ không còn bất kỳ trận đánh nào nữa. Nếu có gì đó không ổn và chúng ta phải chiến đấu, có cơ là các bạn không tạo nên nhiều khác biệt lắm khi chống lại những đội quân yêu tinh. Các bạn có thể bước sang bên và quay trở về nhà mà không hề xấu hổ hay có lỗi.

Ông dừng lại và chờ phản ứng của những người đàn ông.

Goll nồng nhiệt nói:

- Một đề nghị độ lượng, nhưng tôi sẽ ở lại. Tôi muốn nhìn thấy nó kết thúc ra sao, để tôi có thể kể lại với những người trong tuath của chúng tôi và tắm trong niềm vinh quang. Tôi luôn mong muốn trở thành một phần của một huyền thoại!

Lorcan nói:

- Tôi cũng vậy. Ngoài ra, tôi muốn giết thêm vài con yêu trước khi ông trục xuất chúng khỏi xứ sở của chúng tôi. Vì Ronan.

Tất cả chúng tôi nhìn Connla. Anh ta nói một cách lạnh lẽ, thách thức:

- Tôi không đi đâu cả.

Drust mỉm cười:

- Tất cả đều là những chiến binh chân chính.

Ông đưa một bàn tay ra và chúng tôi chạm vào nó, lần lượt từng người một, cho tới khi tất cả mọi người đều nối kết với nhau, ngay cả Bran, người đang hấp háy mắt nhìn những bàn tay như thể đang mong đợi một trò xô lá. Drust nói một cách đơn giản:

- Cho tới phút cuối cùng.

Chúng tôi lặp lại:

- Cho tới phút cuối cùng.

- Cửa lũ yêu tinh! - Goll bổ sung và chúng tôi bật cười.

Sau đó chúng tôi lên ngựa. Drust ngồi chung với Bran, còn tôi ngồi sau lưng Lorcan. Xuất phát. Chuyển đi cuối cùng của chúng tôi. Thách thức cuối cùng của chúng tôi. Ngày cuối của tôi.

-> Thực tập những câu thần chú đóng đường hầm. Không chỉ một mà rất nhiều câu. Những câu để gắn trở lại phần đá bị chẻ ra, để dời chuyển đất, để bịt kín những khoảng trống phép thuật. Những câu thần chú khó nhất mà tôi từng thử học. Thậm chí với những quyền năng đã mở rộng rất nhiều của mình tôi vẫn khó mà làm chủ được chúng. Lưỡi tôi bị vấp với những từ. Bất chấp trí nhớ hoàn hảo của tôi, tôi vẫn nhớ sai trình tự và xáo trộn chúng lên.

Drust không nổi cáu. Ông lặp đi lặp lại mãi những câu thần chú, giúp tôi dần dần thực hành những từ và cụm từ thật sự khó khăn.

- Điều này cũng có ích cho ta nữa - Ông nói khi chúng tôi nghỉ giải lao một lúc - Ta chưa từng niệm những câu thần chú này trước đó. Cái hay là ta có thể sắp xếp trật tự ngay từ trong tâm trí và những từ trôi chảy trên lưỡi của ta.

Tôi hỏi:

- Nếu ông...nếu tôi phải thay thế ông, thì tôi tiến hành hiến tế vào lúc nào?

- Cô sẽ biết khi đến lúc. Những câu thần chú sẽ dẫn dắt cô. Không có thời điểm đúng hoàn toàn. Những câu thần chú này phản ứng lại mỗi đe dọa mà người niệm đối mặt, vì thế mỗi lần chúng lại khác nhau. Ngay cả trong lúc cô đang niệm, chúng cũng sẽ thay đổi. Miễn là cô duy trì được rõ ràng những câu thần chú ban đầu trong ý nghĩ của mình, và không bị vấp, cô sẽ ổn thôi - những câu thần chú mới sẽ đưa cô đi.

- Và nếu tôi phạm sai lầm? Tôi có nên dừng lại và bắt đầu lại hay không?

Ông đáp nhanh:

- Không. Một khi cô đã bắt đầu, cô phải tiếp tục. Nếu cô đọc sai hay bị vấp một từ, đừng dừng lại. Cứ đọc tiếp và hy vọng sơ sót đó không quan trọng. Có những lực lượng hoạt động chống lại phép thuật của chúng ta. Khi lũ yêu tinh nhận ra điều chúng ta đang làm, chúng sẽ ra tay chống lại chúng ta. Những câu thần chú sẽ bảo vệ chúng ta, ta hy vọng thế, nhưng nếu chúng bị phá vỡ, kẻ thù chỉ mất một giây để tiêu diệt chúng ta.

Tôi ước gì ông nói những lời lẽ có tính động viên hơn, nhưng đây là thời điểm dành cho sự thật, bất kể nó có thể khó nghe tới đâu. Vì thế tôi lắng nghe. Và lặp lại. Hy vọng rằng tôi sẽ không bao giờ gánh lấy trách vụ phải thực hiện công việc này. Vì tôi không chỉ không chắc ăn là mình có thể đọc đúng những câu thần chú hay chẳng, mà còn không biết có thể tôi sẽ tự biến thành một thứ vũ khí chống lại một trong những người bạn của mình và giết chết anh ta hay chẳng nữa.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

19. Thế Giới Bên Dưới

-> Đường hầm. Khe hở giữa thế giới này và thế giới của bọn Demonata. Cái hành lang dành cho những con yêu quái. Cội nguồn của những cơn ác mộng.

Chúng tôi đang ở đây.

Còn khoảng một giờ nữa thì mặt trời lặn. Chúng tôi trả lại tự do cho mấy con ngựa rồi quỳ xuống, nấp sau những bụi cây, quan sát cảnh vật. Điểm tập trung là một cái lỗ trên mặt đất. Các cành nhánh của cây cối xung quanh nó treo đầy những mảnh vải, những thanh gỗ, thi thể của người chết. Một cái trần dày đặc, giống như cái công sự quanh vòng tròn những tảng đá màu nhiệm mà chúng tôi đã trú ẩn lúc trước, một nơi mà giờ đây tôi có cảm giác giống như một thời đại đã tách rời.

Bên dưới sự che chở của đám cây cối là nhiều bầy yêu tinh. Hầu hết đang ngủ. Một số đang đánh nhau, chơi đùa với những xác chết, đang ăn. Mọi hình thù kinh tởm có thể tưởng tượng ra. Có cả một số hoạt tử thi, nhưng không nhiều lắm.

Goll thì thào:

- Chúng ta sẽ không bao giờ lọt qua tất cả bọn chúng.

Lorcan đề nghị:

- Tôi có thể làm cho chúng mất tập trung. Tấn công vào một phía và thu hút chúng về chỗ đó. Số còn lại các người có thể lên vào trong lúc chúng đang bận rộn với tôi.

Goll đáp:

- Không. Việc đó sẽ không hiệu quả. Có lẽ Bran có thể nhảy múa và làm chệch hướng của chúng.

- Chạy nhanh - Bran nói, gật đầu sôi nổi.

Drust lẩm bẩm:

- Quá nhiều. Không phải tất cả sẽ bị dụ đi.

Tôi hỏi:

- Còn phép thuật? Một câu thần chú che đậy?

Drust gật đầu:

- Đó là hy vọng lớn nhất của chúng ta, nhưng chúng ta không thể dựa vào nó. Những tên này là thượng cấp của hầu hết những con yêu mà chúng ta từng đối mặt. Chúng nằm trong số những con yêu hùng mạnh hơn đã băng qua, được chủ nhân của chúng bố trí ở đây để canh gác cửa mở.

Tôi nhận xét:

- Vậy chúng có thể nhìn xuyên qua câu thần chú.

- Phải. Nhưng chúng ta phải đánh lừa. Chúng ta sẽ đọc một câu thần chú mạnh để che đậy cô, tôi và Bran, rồi tiến lên. Goll, Lorcan và Connla có thể tấn công cùng lúc, ở nhiều điểm khác nhau, để làm chúng mất tập trung.

Goll nói:

- Với tôi thì rất tốt, còn cậu thì sao, nhà vua trẻ của...

Ông ngừng lời, mày nhíu lại khi nhìn Connla. Anh chàng chiến binh rỗng tuếch đã cắt đứt thịt trên cả hai lòng bàn tay của mình và đang bôi máu lên đôi gò má và trán, lặng lẽ đọc những từ của một câu cầu nguyện hoặc thần chú. Goll ngờ vực hỏi:

- Cậu đang làm gì thế?

Connla kết thúc câu thần chú hoặc cầu nguyện, rồi mỉm cười:

- Thêm chút bảo vệ bổ sung.

Drust nói:

- Nó sẽ không có ích gì đâu.

- Chúng ta cứ chờ xem - Connla cười khẩy, liếc mắt một cách ngẫu nhiên lên đỉnh của bụi cây ở chỗ bọn yêu tinh - Nào, tôi đã sẵn sàng. Hãy quyết định đi, nói cho tôi biết ông muốn làm gì và chúng ta sẽ tiến hành.

Drust nhìn Connla với sự ngạc nhiên khó chịu. Có một số chiến binh không bao giờ sợ đánh nhau, nhưng Connla không nằm trong số đó. Thế nhưng anh ta đang ngồi xõm ở đây, bình tĩnh hơn bất kỳ ai khác, trông như một người không có gì để mất và không có ý niệm nào về sự thất bại.

Drust hỏi:

- Anh có hiểu điều chúng ta đang thảo luận hay không? Nếu anh chiến đấu, anh sẽ chết. Cần có thời gian để niệm những câu thần chú đóng đường hầm. Lũ yêu sẽ giết anh trong lúc chúng ta đang làm việc.

Connla cười hô hố:

- Cứ lo cho phép thuật của ông đi, tu sĩ. Để mặc chúng tôi xử lý vụ đánh nhau.

- Rốt cuộc cũng xứng mặt đàn ông - Goll nhăn mặt nhận xét - Thế thì ba chúng tôi sẽ tấn công bọn yêu trong lúc ông, Bran và Bec tiến lên để làm công việc của mình?

Drust ngần ngừ, rồi đột nhiên thay đổi ý định.

- Không. Có thể một số yêu tinh đã được lệnh ở cạnh lối vào để đề phòng một cuộc tấn công. Có thể tốt hơn chúng ta không nên tạo cho chúng một sự cảnh giác từ trước. Chúng ta sẽ đi sát cạnh nhau và cả nhóm cùng tiến vào. Nếu chúng nhìn xuyên qua câu thần chú, Bec và tôi sẽ chạy tới cái lỗ còn mấy người bạn có thể chiến đấu.

Connla nói một cách lớn lối:

- Chúng tôi sẽ không làm cho ông thất vọng.

Drust và tôi tập trung vào phép thuật. Một đêm nghỉ ngơi đã khiến tôi phục hồi sức lực, mặc dù tôi không ngủ. Tôi cảm thấy năng lượng sôi lên trong người, mạnh hơn bao giờ hết. Khi đọc thần chú, tôi bổ sung thêm cho nó vài chỗ ngoắt ngoéo, ứng biến, cải tiến câu thần chú mà Drust đã dạy tôi. Vị tu sĩ cảm thấy sức mạnh của câu thần chú mới này. Ông ngạc nhiên, nhưng đi theo sự dẫn dắt của tôi, và cái nhóm nhỏ của chúng tôi sẽ được che đậy trong đó một cách an toàn.

Tôi nói với Drust khi chúng tôi hoàn thành:

- Câu thần chú sẽ theo dấu chúng ta. Chúng ta không cần duy trì nó trong lúc bước đi. Chúng ta có thể tập trung vào công việc trước mặt.

Ông hỏi, hơi ghen tị:

- Cô làm được điều đó bằng cách nào?

Tôi nhún vai:

- Tự nó tới với tôi thôi.

Drust thở dài:

- Thật là nhiều hứa hẹn. Cô có thể làm được rất nhiều điều, có thể nhiều hơn bất kỳ pháp sư nào từng thực hiện. Tôi ước gì...

Ông dừng lời và tỏ ra sứt đá trở lại. Kiểm tra xem mọi người đã có vũ khí trên tay chưa (trừ thằng bé Bran đần độn). Rồi chúng tôi băng qua bụi cây và đi vào trại của lũ yêu tinh.

-> Câu thần chú hiệu nghiệm. Chúng tôi len lỏi qua những hàng ngũ của lũ yêu, cẩn thận bước qua những sợi xúc tu và những chân tay vạm vọ, làm ngơ mùi thối của các thi thể người thối rữa và mùi thối thậm chí còn kinh tởm hơn của lũ yêu. Hầu hết đều to lớn hơn bất kỳ con yêu nào từng tấn công thành lũy của chúng tôi. Trông chúng dữ dằn và mạnh hơn. Tôi không nghĩ chúng tôi có thể sống sót sau một cuộc tấn công của đám yêu này. Thế nhưng đây chưa phải là những con yêu mạnh nhất mà chỉ là những gia nhân sáng giá hơn của những tên chúa yêu.

Cho tới giờ, tôi vẫn không thật sự tin rằng lũ yêu tinh sẽ xâm chiếm nơi này. Trong thâm tâm, tôi chắc rằng người dân của tôi sẽ gắng sức chiến đấu và thắng ở vài nơi, đánh đuổi bọn yêu tinh, giữ vững thành trì của mình. Giờ tôi biết tôi đã lầm. Nếu chúng tôi thất bại và những tên chúa yêu băng qua, tất cả sẽ nhanh chóng nối tiếp nhau gục ngã. Tùy vào việc bọn yêu di chuyển nhanh tới mức nào, toàn bộ xứ sở này có thể trở thành một đồng nhà cửa đổ nát, xương người và thịt thối rữa trong vòng một tuần.

Bran quan sát lũ yêu với sự thích thú, mỉm cười khi thấy vài con quái vật kinh tởm dị hình dị dạng hơn. Connla ném cho chúng một ánh nhìn lạnh

lẽo, làm ra vẻ như không có ấn tượng gì, như thể chúng là một đàn cừ ồm đỏi. Mọi người khác nhìn chúng với sự kinh tởm và sợ hãi.

Một con yêu có bốn cái đầu, da đỏ lòm cựa quậy và nhìn thẳng vào tôi. Tôi cứng người, chắc là nó đã nhìn xuyên qua câu thần chú. Nhưng rồi nó ợ, phun ra một bàn tay bị nhai nát và lại hạ thấp đầu xuống. Tôi bước qua bàn tay bị nhai nát nửa phần, dính đầy mật và cố giữ cho bụng dạ mình yên tĩnh trong lúc chúng tôi đi ngang qua con quái vật đang ngủ gà ngủ gật.

Tôi tới gần cái lỗ. Trông nó như một vết nứt tự nhiên trên mặt đất, dù diện tích xung quanh nó đã bị đào xới để mở rộng miệng lỗ. Không có con yêu nào nằm nghỉ gần đó - chúng ở cách cái lỗ tối thiểu sáu hoặc bảy thước.

Chúng tôi len lỏi qua khoảng giữa của hai con yêu hình thù méo mó và bước vào chỗ trống. Drust bước tới rìa của cái lỗ và nhìn xuống. Tôi bước lên cạnh ông và nhìn thấy một con đường dài chạy nghiêng xuống, sâu vào lòng đất. Sức nóng phi tự nhiên cuồn cuộn dâng lên từ nó. Tôi muốn Drust bắt đầu câu thần chú tại đây, đóng cái đường hầm từ điểm này, chứ đừng dẫn chúng tôi đi xuống cái hố đó tới bất cứ sự kinh khủng nào nằm bên dưới.

Nhưng Drust chỉ xuống, như tôi biết ông sẽ chỉ. Ông muốn chắc ăn rằng tất cả chúng tôi đều hiểu, rồi luồn người vào cái lỗ, tìm kiếm những lỗ đặt tay, bước xuống bóng tối của cái hố sâu. Tôi xuống kế tiếp, rồi tới Bran, Lorcan, Goll, Connla đi tập hậu.

Vách đá nóng nhưng có thể chạm vào. Có nhiều lỗ nhỏ. Dễ trèo. Một lúc sau con đường ngoặt sang trái. Quanh khúc ngoặt là bóng tối hoàn toàn. Tôi dừng lại, nhìn lên bầu trời chiều hôm xa xôi nhưng đẹp đẽ của loài người một lần cuối, rồi luồn người băng vào bóng đêm ma quái vĩnh cửu.

-> Chúng tôi trèo khoảng năm phút, mười phút, chậm chạp lần mò đường xuống. Tôi có thể niệm một câu thần chú soi sáng nhưng Drust không làm điều đó nên tôi nghĩ tôi cũng không nên. Tôi mong đợi việc trèo xuống sẽ kéo dài hàng thế kỷ. Nhưng vài phút sau chúng tôi chạm vào mặt đất bằng và chẳng bao lâu đã đứng thành một đám lô nhô, không chắc phải làm gì kế tiếp, sợ phải tiếp tục trong trường hợp chúng tôi đang đứng trên một cái nền treo lơ lửng trên một vực thẳm chết người.

Drust thì thầm:

- Ta sẽ dùng phép thuật để cảm nhận phía trước mặt. Cô cũng thử xem. Thăm dò bằng tâm trí của cô. Cố xác định nơi chúng ta đang đứng và điều gì nằm ở phía trước.

Tôi nhắm mắt lại - điều đó chẳng tạo nên một khác biệt nào ở chốn này - rồi phóng ra những giác quan tinh thần. Nhưng tôi không giỏi lắm ở kiểu phép thuật này. Tôi có cảm giác về một không gian lớn xung quanh chúng tôi - một hang động, tôi nghĩ - nhưng tôi không chắc về kích thước chính xác của nó. Và tôi không biết mặt đất dưới chân giống thứ gì, nó có rắn chắc không, hay sau vài bước sẽ mở ra một khoảng hư không, hay toàn những cạm bẫy.

May mắn là Drust thành thạo việc này hơn tôi và một phút sau ông thở dài; tiếng thở dài hài lòng của một kẻ rớt cuộc cũng tìm thấy thứ mà ông ta đã vất vả tìm kiếm từ lâu. Ông thốt lên, giọng phấn chấn:

- Ổn rồi. Chúng ta đã tới nơi.

Ánh sáng lóe lên lơ mờ trên bàn tay trái của ông. Ông làm cho nó sáng dần lên và mở rộng, phủ đầy lòng bàn tay rồi bay lên treo lơ lửng trong bầu không khí nóng trên đầu chúng tôi. Nó soi sáng toàn bộ cái hang, để lộ ra một cảnh tượng diệu kỳ và một sự khủng khiếp tột cùng.

Những vật kỳ diệu - những hình thể lấp lánh có dạng chữ V của một chất liệu không hoàn toàn bằng đá. Một số nhú lên từ nền hang, số khác treo trên trần. Đủ mọi kích cỡ. Nước nhỏ giọt từ chòm của một số hình dáng đang treo lơ lửng, rơi tung tóe trên nền hang hay trên một trong số những chữ V đâm ngược lên. Ở một vài chỗ, trông như thể những hình dáng này vươn tới tìm nhau, phát triển về phía một hình dáng khác.

Có những hình thể khác kéo dài giữa nền và trần hang động, một số to lớn, số khác là những chỗ lồi bé tí. Và một thác nước ngầm ở bên phải chúng tôi, nước xuất hiện như thế bởi phép thuật từ trên vách đá cao, biến mất qua một đường nứt trên những tảng đá bên dưới, chảy về nơi không ai biết.

Đây là những gì tôi đã hình dung sẽ giống như Thế giới Khác hoặc Tir na n'Og. Có cảm giác như nó không thuộc về thế giới của chúng ta. Nó rất lặng lẽ, trừ tiếng ồn của thác nước, và thanh bình. Tôi cảm thấy nếu như tôi nằm xuống ngủ, tôi có thể ngủ mê man suốt một trăm năm và sẽ không khác đi chút nào khi thức giấc. Dường như thời gian không chạm tới cái hang này - hoặc nếu có, nó chạm vào rất khẽ khàng, chậm chạp, tinh tế.

Nhưng cũng có một thứ khác cực kỳ khủng khiếp, hầu như không thể nào hiểu nổi. Và rất khó miêu tả.

Có một cái lỗ - nơi khởi đầu của đường hầm - trên một trong những bức vách của hang động. Xung quanh và bên trong nó, là cái đầu và thân hình bị biến dạng của một người đàn ông. Cái đầu ló ra ngay bên trên lỗ, gục xuống, cần cổ của nó nhú ra khỏi mặt đá. Thân thể của nó trải ra quanh nó, hòa lẫn vào đá, là một phần của bức vách. Một cánh tay xa bên mé trái. Một cẳng chân xa bên phía dưới mé phải. Lồng ngực và phần bụng bị xé toang ra, bao quanh cái lỗ, có thể nhìn thấy một số cơ quan nội tạng bên trong cái miệng của đường hầm.

Thoạt tiên, tôi nghĩ nó là trò lừa của sự cấu tạo đá, rằng cái đầu đã được gắn vào đó để nhấn mạnh bản chất lạ lùng của cái lỗ. Rồi tôi nghĩ rằng cái thân hình đó chỉ để tô điểm cho phía ngoài của vách đá, rằng những phần và những mảnh đá được gắn lên hay nhét vào những kẽ nứt. Nhưng khi chúng tôi tới gần hơn, bị thu hút về phía nó trong sự mê hoặc lặng lẽ và khủng khiếp, tôi thấy rằng cũng không phải thế.

Thân hình đó là đá. Theo cách nào đó cả hai cùng hiện hữu, chiếm cùng một khoảng không gian. Nó giống như đá đã tan chảy và người đàn ông đã bước vào đó, bị xé toạt ra khi đá cứng trở lại quanh ông ta. Hẳn đó là một cách chết đau đớn. Phải chăng ông ta đã bị hiến tế? Phải chăng lũ yêu đã làm tan chảy đá và rồi....

Cái đầu ngóc lên và đôi mắt của nó hấp háy mở ra. Tôi cố kìm để không thét lên. Quanh tôi có những tiếng thở dốc. Goll, Lorcan và Connla tự động giơ vũ khí của họ lên.

Drust lên tiếng, ra dấu cho chúng tôi bình tĩnh lại:

- Không. Ổn thôi. Nó không thể làm hại chúng ta.

Người đàn ông trong vách đá rên rỉ:

- Đừng...chắc...ăn...như thế.

Goll kêu lên:

- Mắt của Balor ((* Từ cổ Celtic: Balor là người không lồ một mắt, một trong số Fomorii))! Nó nói!

Lorcan hỏi:

- Nó là gì thế? Kiểu quái gì mà...?

Anh ta dừng lời, mắt nheo lại. Bước một bước lên phía trước mọi người, nhìn chòng chọc vào gương mặt một hồi lâu, rồi quay lại nhìn Drust.

- Tu sĩ, đây là thứ thần chú gì? Gương mặt đó là của ông!

Tôi không hiểu anh ta đang nói gì cho tới khi tôi nhìn lại và thấy gương mặt đang nhú ra từ vách đá rất giống mặt của Drust. Mái tóc lờm chờm. Cặp mắt đau khổ. Một bộ râu rậm hơn. Nhưng là gương mặt của ông, cái miệng của ông, vẻ mặt của ông.

- Tên của nó là Brude - Drust lặng lẽ nói, mắt dán vào mắt của người đàn ông - Nó là anh em song sinh của ta. Một tu sĩ giống như ta.

- Aanh - người đàn ông từng là, hoặc vẫn đang là Brude thờ dài, rồi cười khò khè - Anh đã đến...để chứng kiến...sự vinh quang?

Drust nói, làm ngơ câu hỏi của Brude:

- Brude ghét những người Cơ đốc hơn hầu hết mọi người. Ta không bao giờ biết chắc vì sao.

- Vì...họ...đôi bại - Brude rít lên, mắt tràn ngập vẻ tức giận - Họ...thay đổi...điều...không nên...thay đổi. Họ...hủy diệt.

Drust nói tiếp:

- Nó quyết định chiến đấu với họ. Nó tìm kiếm một cách thức để đánh bại họ. Phép thuật không thành công. Sức mạnh thô bạo cũng vậy khi nó cố tổ chức một đội quân và chỉ huy chống lại họ. Cuối cùng, nó nghĩ ra một cách...

Ông rơi vào im lặng một lúc lâu, rồi cất tiếng trở lại, lần này lớn hơn:

- Nó đã mở cái đường hầm giữa thế giới của chúng ta và thế giới của lũ yêu tinh. Mời chúng băng qua. Nó chịu trách nhiệm về tất cả những sự

tàn bạo và những cái chết. Nó là kẻ mà chúng ta phải ngăn lại nếu chúng ta muốn đóng...

Tôi kêu lên đột ngột:

- Đó là lý do vì sao ông đến đây! Các tu sĩ khác đã từ chối giúp đỡ, nhưng người em song sinh của ông là nguyên nhân của cuộc xâm lăng. Ông cảm thấy có tội. Ông không thể chịu được việc để mặc cho quá nhiều người chết vì hắn ta.

Drust chậm rãi gật đầu:

- Hồi còn bé, bọn ta giống như hai phần của cùng một con người. Nếu nó bị đứt tay chân, ta thấy đau. Khi ta sung sướng, nó cười vui. Điều đó đã thay đổi theo thời gian, nhưng mỗi ràng buộc vẫn luôn còn đó, nối liền bọn ta, thắt chặt bọn ta. Điều nó đang làm là sai. Không thể đánh nhau với những người Cơ đốc - và thậm chí nếu có thể, nó nên được thực hiện bằng những phương tiện của con người chứ không phải của yêu tinh. Ta không thể chịu được việc để cho em ta - máu thịt của chính ta - tiến hành một hành động tàn bạo đến thế để chống lại toàn thể loài người. Ta phải ngăn nó lại.

Connla cười khẩy:

- Vậy ra cũng không phải là một nguyên do cao quý gì. Ông không vội cứu chúng tôi vì quan tâm tới chúng tôi mà vì ông không thích điều mà người em song sinh của ông nhắm tới.

Drust nhún vai:

- Động cơ của ta có quan trọng gì không? Ta đã tới. Ta muốn ngăn chặn sự điên rồ này. Điều đó cũng đủ rồi.

- Không thể...ngăn chặn.

Brude gầm gừ. Lúc này, khi tới gần hơn, tôi có thể nhìn thấy quả tim của hắn, đang chậm chạp đập bên trong vách đá - cả vách đá cũng sống động.

Drust nói:

- Phải ngăn nó lại. Chuyện này sai rồi, Brude. Bọn yêu tinh sẽ hủy diệt mọi thứ. Chúng sẽ không ở lại hòn đảo này. Chúng sẽ tìm ra cách băng qua biển và tản ra khắp thế giới, giết tất cả trên đường của chúng.

Brude nói khào khào:

- Tốt. Tôi muốn...chúng làm.... Ngoại trừ...loại của chúng ta. Những tu sĩ...sẽ đứng vững. Chúng ta...sẽ không...thất bại. Kẻ yếu...sẽ bỏ mạng. Kẻ mạnh...sẽ tồn tại. Cách nó...nên...diễn ra.

Drust lắc đầu:

- Ngay cả các tu sĩ cuối cùng cũng gục ngã. Bọn yêu tinh không chia sẻ, hay thậm chí thống trị. Chúng ăn tươi nuốt sống. Tất cả sẽ gục ngã trước chúng - con người, nữ tu, tu sĩ. Tất cả.

Brude cười nhạt:

- Nếu thế...thì cứ thế. Một thế giới...của yêu tinh...tốt hơn là...một thế giới...của những tên...Cơ đốc giáo...như nhuốc.

Goll lau bàu:

- Việc này chẳng ích gì. Chúng ta có thể đứng đây tranh luận mãi và không đi tới đâu cả. Ta sẽ chặt đứt cái đầu đó khỏi cổ và chấm dứt nó cho xong nhé?

- Điều đó không ngăn được nó - Drust nói, tiến tới gần hơn, thôi tiếp xúc bằng mắt với người em của ông để ra hiệu cho chúng tôi tiến lên - Linh

hồn của Brude đã trộn lẫn vào đá. Nó đã trở thành một phần của cái đường hầm giữa hai thế giới. Nó nằm bên ngoài sự tổn hại về thể chất. Chúng ta chỉ có thể giết nó bằng cách đóng đường hầm lại.

- Vậy thì làm chuyện đó, nhanh lên, để chúng ta rời khỏi chỗ này - Lorcan nói, nhìn Brude đầy khó chịu, bòn chòn giật mấy chiếc khoen tai của mình, hết chiếc này sang chiếc khác.

Brude cay đắng nói:

- Người cũng là...một người sinh đôi... Ta có thể...nói. Người sẽ nghĩ gì...nếu...anh của người....nói tới...việc giết người?

Lorcan nói với vẻ cứng rắn:

- Nếu ta ở vào vị trí của ông. Ta sẽ nói anh ta có mọi quyền để tưới máu của ta.

Brude găm gù:

- Người...nói láo. Anh em song sinh... không bao giờ...nên chống lại....người anh em...của mình.

Vẻ găm gù của hắn chuyển thành một nụ cười:

- Nhưng...trong trường hợp...này...ta không nghĩ...nó sẽ...đi tới chỗ đó. Ta...ngươi thấy...một người bạn...trong số...những kẻ thù của ta. Anh ta...sẽ bảo vệ ta.

Goll cau mày:

- Hắn đang nói về cái gì vậy?

Drust lăm bằm:

- Mặc kệ nó. Nó điên rồi. Chúng ta hãy tiến hành và...

Một tiếng hét đau đớn ngăn ông lại. Đó là Lorcan. Khi tôi quay lại, người chiến binh trẻ tuổi ngã xuống đất, ôm lấy ngực, máu vọt ra quanh những ngón tay của anh ta.

- Bọn yêu tinh!

Goll quát to, quay phắt lại, kiếm giơ cao. Ông dừng lại, bối rối. Không có con yêu nào trong hang ở phía sau Lorcan. Chỉ có Connla, với một con dao đỏ máu và một nụ cười sát nhân.

Trước khi bất kỳ người nào có thể phản ứng, Connla chạy vọt về lối vào hang động và hét vọng lên cái ống:

- Yêu tinh! Hãy nhanh chóng xuống cạnh ta! Có kẻ thù ở giữa các người!

Goll chửi thề ôm tôi và toan băng qua hang. Nhưng rồi chúng tôi nghe những âm thanh của lũ yêu đang đổ xô vào cái lỗ bên trên và trườn xuống hố. Goll dừng lại, không chắc phải làm gì.

Drust phớt lờ sự hỗn loạn bên trên đầu chúng tôi. Ông bước tới, đối mặt với người em song sinh, rồi nói với tôi qua khe môi:

- Ta sẽ khởi động những câu thần chú. Khi ta hoàn tất câu đầu, chúng ta sẽ có thể đi vào đường hầm, nơi ta hoàn tất số còn lại.

Tôi muốn hỏi:

- Thế còn...

Ông hét lên:

- Không có thì giờ! Hãy yêu cầu họ chiến đấu để đỡ tay cho chúng ta vài giây, và hãy cầu nguyện bao nhiêu đó là đủ.

Đôi môi của ông bắt đầu cử động với một tốc độ phi tự nhiên và hai bàn tay của ông nhấc lên, tỏa ra một sắc xanh thẫm. Brude nguyền rủa ông nhưng Drust làm ngơ những lời nhục mạ xấu xa và tiếp tục đọc câu thần chú.

Tôi hướng sự chú ý vào Connla và Goll. Connla đang đứng cạnh lối vào, vui vẻ huýt sáo, dùng mũi con dao đâm máu của mình để làm sạch phía dưới những móng tay. Goll đã đỡ Lorcan đứng lên - hẳn Connla đã đâm trượt, không trúng tim của chàng chiến binh trẻ tuổi vì dù anh ta bị thương trầm trọng, anh ta chưa chết. Bran nhìn chòng chọc vào lớp máu trên ngực Lorcan, đầu nghiêng sang một bên, không chắc nên làm gì với điều đó.

Từ trên cái hố vọng xuống những tiếng gào giận dữ. Hẳn bọn yêu tinh đã trượt xuống quá nhanh, quá đông, và bị dồn cục lại. Nhưng sự tắt nghẽn đó không thể kéo dài. Chúng sẽ xuống tới nơi trong vòng một hai phút, tôi đoán.

Goll gầm lên với Connla:

- Vì sao? Giờ thì tất cả chúng ta sẽ chết!

Connla đáp lại một cách thiên cận:

- Ông sẽ chết. Không phải ta. Ta đã có giao ước với gã chúa yêu Lord Loss.

- Vào cái đêm hẳn nói chuyện với người! - Tôi thờ đốc, nhớ lại cuộc chạm trán đầu tiên giữa chúng tôi và Lord Loss, nhìn thấy hẳn khom người bên trên Connla, nói thì thầm.

Connla mỉm cười:

- Phải. Ta không ngủ. Hẳn tới chỗ ta. Nói với ta mọi điều, về cuộc truy tìm của Drust, lý do thật sự của việc ông ta tới đây, chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ta thất bại. Hẳn hứa sẽ trao cho ta quyền năng to lớn nếu ta hợp tác với hẳn. Trong thế giới mới ta sẽ là một ông vua cao trọng, chỉ huy tất cả những ai mà lũ yêu chọn để lại.

Tôi la lên:

- Người không nghe thấy gì sao? Chúng sẽ không chừa một ai hết!

Connla cười lớn:

- Dĩ nhiên là chúng sẽ chừa. Mọi chủ nhân đều cần có nô lệ.

Tôi hỏi:

- Thật sự Lord Loss đã nói điều đó?

- Không trực tiếp, nhưng ngụ ý.

- Người là một con lừa - Goll phun nước bọt. Rồi ông hấp háy mắt nhìn Connla - Ý của người là gì khi nói đến sự hợp tác? Người đã làm gì cho lũ yêu tinh?

Connla thì thào:

- Thông tin. Ta đã nói cho hẳn nghe về tất cả các người, quá khứ của các người, sức mạnh và những điểm yếu của các người. Ta nói cho hẳn nghe về đám con của Orna, đó là lý do vì sao hẳn biết để đưa chúng tới. Và còn những công việc phục vụ khác...

Từ những âm thanh trên hồ, vụ tắt nghẽn đã thông thoáng và lũ yêu đang tiến xuống trở lại. Gần như đã hết thời gian. Tôi tuyệt vọng liếc nhìn

Drust nhưng đôi môi của ông vẫn tiếp tục mấp máy và ông không bước lên phía trước.

Goll hét lên với Connla:

- Hãy nhanh lên! Chúng sẽ ập vào chúng ta trong vòng vài giây và ta không muốn chết mà không biết hết mưu mô xảo quyệt của người.

Connla nhe răng cười với Lorcan:

- Được thôi. Ta đã giết Ronan, ta đã đẩy anh ra khỏi vách đá...

Lorcan cố cất tiếng chửi nhưng mặt anh ta nhả lại vì đau đớn và anh ta chỉ gập người lại, nói lầm bầm. Connla tiếp tục:

- Và Fiachna. Lord Loss đã đưa cho ta một gói bột độc, ta đã chà nó lên vết thương của anh ta sau khi anh ta bị con yêu cắn, khi mọi người đều đang ngủ hay bận rộn đầu óc vì chuyện khác. Ta...

Bất cứ điều gì hăn sắp nói không còn cơ hội để nói ra khi con yêu đầu tiên lao qua lối vào của hang động. Nó rơi mặt xuống trước nhưng ngay lập tức đứng lên, xoay đầu tìm kiếm nguồn nguy hiểm. Nó nhìn thấy Connla, nhảy một bước tới cạnh hăn, đánh hơi không khí, rồi dừng lại và quay ánh mắt sang số còn lại chúng tôi, để yên cho tên phản trắc đang cười tự mãn.

Con yêu phóng tới, rú lên. Goll đón đường nó, phóng thanh kiếm qua đỉnh đầu nó, rồi đã nó vào con đường của những con yêu tới sau.

Lorcan cố vùng lên, đâm phập thanh kiếm vào con yêu, đẩy tới trước, một tay đề lên cái lỗ trên ngực mình để chặn dòng máu lại.

Bran nhảy múa quanh hang động, phóng qua đầu, lòn xuống dưới và lảng xảng quanh lũ yêu đang phun vào nó, làm cho chúng rối trí và nổi khùng, làm điều nó có thể làm để thu hút sự chú ý của chúng khỏi mầy

người còn lại chúng tôi, nhất là Drust, vẫn đang lầm rầm đọc câu thần chú trước mặt gã Brude bị lạm dụng.

Tôi bước vào vòng chiến đấu, kêu gọi phép thuật và thả nó ra. Tôi tung lửa đốt một con yêu. Làm cho cặp mắt của một con khác nổ tung. Làm cho một con khác nữa hóa điên bằng cách xiết chặt bộ não của nó. Trong cơn điên loạn, nó tấn công những con yêu khác xung quanh nó.

Nhưng thế vẫn chưa đủ. Nhiều con nữa kéo tới. Một dòng vô tận. Đang tràn vào hang động. Lorcan đã biến mất dưới đợt sóng yêu tinh. Tôi thấy một trong đôi tai xỏ lỗ của anh ta bắn lên không trung, thoáng nhìn cuối cùng của tôi đối với anh ta. Bụng của Goll đã bị xé toang và phân nửa mặt của ông bị móng vuốt quật nát. Ông tiếp tục chiến đấu nhưng chỉ vô vọng. Tôi không thể cứu người chiến binh già. Bran vẫn nhảy múa nhanh nhẹn, sung sức, linh lợi như từ trước tới giờ, nhưng việc đó có ích gì?

Tôi bắt gặp Connla, đang di chuyển giữa những con yêu như một ông chủ đi qua một đàn chó săn. Nhiều con gầm gừ với hấn một cách ngờ vực nhưng khi người thấy máu của hấn chúng để cho hấn yên. Hấn cười hô hố trước cảnh tàn sát. Lao về phía Drust, vung dao lên, chuẩn bị giết người tu sĩ. Tôi toan đọc một câu thần chú để làm cho bộ óc của hấn tan chảy ra trong đầu hấn, nhưng rồi tôi nghĩ ra một ý hay hơn.

Một câu thần chú di chuyển. Tôi đọc nó thật nhanh và Connla bay ngang qua hang động, va mạnh vào vách đá bên dưới thác nước. Hấn rơi đánh oạch xuống, ngồi dậy, nhăn mặt nhưng không bị tổn hại gì, lắc lắc đầu khi nước chảy tràn lên người hấn.

Hấn cười như nắc nẻ, chùi nước khỏi đôi mắt:

- Cô sẽ phải làm tốt hơn chiêu đó!

Tôi bẻ lại hấn:

- Ta không nghĩ thế.

Hắn cau mày khi nghe giọng nói của tôi. Một con yêu đang đứng gần hắn, với một cái đầu gần như của con người ngoại trừ một con mắt thứ ba nằm giữa trán, hoang mang đánh hơi Connla rồi rít lên vui sướng. Mồm của nó há ra rộng hơn mồm của bất kỳ con người nào - những hàng răng bén ngọt như dao và những cái lưỡi chẻ đôi.

Connla nhìn con yêu, lúng túng. Rồi hắn nhận ra - nước đã rửa sạch máu khỏi mặt hắn! Một khoảnh khắc hoảng loạn. Hắn cố cắt lòng bàn tay để thoa máu lên má trở lại. Nhưng con yêu đã lao vào hắn trước khi hắn có thể khôi phục lại lớp bùa bảo vệ. Nó cắn vào mặt hắn. Vồ lấy đôi môi hắn. Trông như thể hai bên đang hôn nhau - cho tới khi con yêu giật mồm ra, xé toạt cái miệng của Connla, buông cho hắn ngã xuống, nói lấp bắp như điên, và bị một đám yêu hung tợn khác đổ xô ập lên người.

- Hah! - Goll hét lên, sung sướng với cái chết tàn khốc của Connla - Điều đó sẽ dạy nó! Làm hay lắm, Bé Xíu!

Rồi một con yêu quật mạnh vào bên dưới đôi chân ông. Ông té xuống. Những thân hình yêu tinh phủ kín không gian quanh ông. Và vị cựu vương một mắt mà tôi xem không khác gì cha mình - người đã cho tôi một cái tên - đã ra đi.

Một mình. Không có thời gian để than khóc. Lũ yêu đang tiến tới gần, làm ngor Bran đang nhảy múa, tập trung vào tôi. Tôi phóng vào chúng mọi câu thần chú theo ý muốn, gieo rắc sự tàn phá. Nhưng tôi không thể giết chết tất cả bọn chúng. Chúng đang tiến tới gần hơn. Hầu như sát người tôi. Chỉ một giây nữa thôi, một con yêu sẽ lọt vào tầm tấn công và sau đó...

Một bàn tay tóm lấy cổ áo của tôi. Tôi bị lôi về sau. Tôi hét lên, nhưng tiếng hét bị cắt đứt bởi chữ V của cái cổ áo đang thắt chặt cổ họng của tôi.

Tôi lặn mạnh xuống đất. Quờ quạng đứng lên, cố hắng giọng để niệm một câu thần chú, để lôi ít nhất một con yêu ngã xuống với tôi trước khi...

Tôi dừng lại. Tôi đang ở trong cái đường hầm thắt lại như bộ ruột. Drust đứng cạnh tôi. Lũ yêu đang ở miệng đường hầm, tru tréo, cố vỗ lấy chúng tôi, phóng ra tất cả mọi sức mạnh và cơn cuồng nộ của chúng, nhưng không xâm nhập được. Không thể vượt qua cái rào chắn vô hình phân cách Drust và tôi khỏi chúng.

- Một khởi đầu tích cực.

Vị tu sĩ nói. Ông mỉm cười nhanh, rồi khép hờ mắt lại, đi xuôi theo đường hầm, đọc lầm rầm những từ của câu thần chú tiếp theo.

Tôi cười như điên dại và nhăn mặt trêu lũ yêu giận dữ tấn công. Nhưng rồi tôi nhớ lại cái chết của những người bạn thân thiết và niềm vui điên dại của tôi lụi tắt. Tôi tìm kiếm thi thể của Goll và Lorcan nhưng không thể nhìn xuyên qua những con yêu đang bu kín quanh miệng đường hầm. Cũng không có dấu hiệu gì của Bran, nhưng tôi chắc là nó an toàn - dù đàn độn như thế, nó sống một cuộc đời vui thú. Tôi nghĩ không có bất kỳ con yêu nào trong số này có thể làm hại nó.

Tôi thở một hơi dài nặng trĩu và chùi nước mắt, suy nghĩ về Goll và Lorcan, tất cả những quãng thời gian tốt đẹp và những cuộc mạo hiểm chúng tôi đã sẻ chia. Sau đó, gạt những ý nghĩ mềm yếu lại sau lưng, tôi cắn răng quay lưng khỏi đám yêu tinh hỗn loạn và cất bước đi theo Drust, chuẩn bị tinh thần cho một cái chết nhanh chóng, thẳng lợi.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TÔI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

20. Cuộc Hiến Tế

-> Những bức vách của đường hầm nóng và giống như da thịt, cả về ngoài và cảm giác khi chạm vào. Nhờ ánh sáng phát ra từ hai bàn tay của Drust, tôi có thể nhìn thấy Brude rõ hơn từ chỗ này - hơn mức tôi mong muốn. Hầu như tất cả các bộ phận trong người hắn - những bộ phận được cho là phải che đậy kín đáo của một con người - bị phơi bày một cách thô tục, đang thoi thóp, sủi bọt và kêu ùng ục trong những lớp đá bị biến dạng.

Brude hét gọi chúng tôi khi chúng tôi xâm nhập vào cái đường hầm của thân thể hắn, chỉ có thể nghe được giọng của hắn bên trên tiếng gầm rú kêu gào của lũ yêu. Hắn nguyện rửa chúng tôi, đe dọa một kết thúc tàn bạo, cảnh cáo chúng tôi nên lui lại. Khi điều đó thất bại, hắn cố mua chuộc chúng tôi với những lời hứa về quyền năng, tuổi thọ và sự bảo vệ khỏi lũ yêu tinh.

Chúng tôi làm ngơ hắn và tiếp tục, Drust ngâm nga những từ phép thuật, tôi ngoan ngoãn đi theo, chờ đợi mệnh lệnh của ông.

-> Giọng của Brude nhòa dần khi chúng tôi đi xuống đường hầm cho tới lúc nó chỉ còn là một tiếng rì rầm nho nhỏ. Những bức vách xung quanh chúng tôi cũng biến đổi, cứng hơn, giống đá thật hơn, dù có những đường nho nhỏ chạy xuyên qua chúng. Tôi nghĩ chúng là những mạch máu.

Tôi mong Drust dừng lại, hoàn thành những câu thần chú của ông và tiến hành cuộc hiến tế. Nhưng ông vẫn tiếp tục đi, chậm nhưng chắc chắn,

theo con đường địa đạo quanh quẹo và ngày càng xuống thấp. Tôi muốn hỏi ông vì sao ông không kết thúc nó ở đây, để ông có thể nhanh chóng thoát ra nếu thành công, trước khi những bức vách khép lại quanh ông. Nhưng tôi không dám cắt ngang trong lúc ông đang niệm thần chú, vì sợ sẽ phá vỡ sự tập trung của ông, phá vỡ mạng lưới phép thuật và thả cho lũ yêu tinh tự do ùa xuống đường hầm đuổi theo chúng tôi.

-> Cuối cùng, con đường hầm dẫn chúng tôi tới một hang động khác. Hang này nhỏ hơn cái đầu tiên, không có cấu tạo đặc biệt nào. Hầu hết nền hang bị một vũng nước bao phủ. Một hòn đảo bằng xương nhô lên ở giữa vũng nước. Giữa trung tâm là một tảng đá lớn hình chữ nhật nhắc tôi nhớ tới cái vòng tròn Những Tảng đá Cổ nơi chúng tôi đã nấp tránh bọn yêu tinh.

Drust đứng ở mép vũng nước, quan sát tảng đá suốt nhiều phút, lầm rầm đọc thêm nhiều câu thần chú. Rồi ông dừng lại và nhìn tôi, mỉm cười mệt mỏi.

- Một tảng đá nam châm - Ông nói - Một nguồn cung cấp phép thuật cổ xưa. Rất giàu năng lượng. Chúng ta nghĩ Những Sinh Vật Cổ đã dùng những tảng đá như thế này để đánh dấu vị trí của thế giới chúng ta, để họ có thể tìm được đường tới đây từ những vì sao. Những Sinh Vật Cổ đã hút cạn hết năng lượng của hầu hết những tảng đá nam châm còn lại, nhưng họ đã bỏ sót tảng đá này hoặc cố tình để cho nó còn nguyên năng lượng vì lý do này khác. Brude đã tìm được nó và dùng nó để mở cái đường hầm. Bây giờ chúng ta sẽ quay tảng đá sang chống lại nó.

Tôi lo lắng hỏi, liếc nhìn ngược lên trên đường hầm:

- Có an toàn cho ông hay không nếu dừng nó lại?

- Trong một lúc. Những câu chú ta đã đọc đang hoạt động trên những bức vách đá, Brude và... - Ông chỉ một điểm mé ngoài hòn đảo xương. Cổ

gắng nhìn, tôi nhận ra miệng của một đường hầm thứ hai trên mặt đá ở mé bên kia vũng nước - nhưng những bức vách của cái đường hầm này làm bằng tơ nhện màu đỏ và những dải thịt. Tôi hỏi:

- Đó là đường hầm dẫn tới thế giới của lũ yêu tinh?

- Phải. Ở đầu bên kia một tên chúa yêu cũng đã thực hiện một sự chuyển hóa giống như Brude, tạo ra đường hầm đó. Tầng đá nam châm kết nối hai đường hầm lại. Nó hấp thu phép thuật từ Brude và tên chúa yêu, hợp nhất các hình thể của họ, dần dần đan dệt thành thớ sợi của hai đường hầm. Những con yêu thuộc cấp có thể băng qua trong tiến trình này. Khi hai đường hầm trở thành một, những tên chúa yêu có thể đi theo thuộc hạ của chúng tới thế giới của chúng ta. Nếu điều đó xảy ra, nhân loại sẽ tuyệt diệt.

- Chuyện gì xảy ra nếu một con yêu đi qua trong lúc ông đang đọc những câu thần chú còn lại?

Drust im lặng một lúc.

- Ta không thể dừng lại. Cô sẽ phải chiến đấu với nó - Ông liếc mắt nhìn tôi - Cô có ổn không?

- Vâng - Tôi liếm môi, miệng mồm khô khốc vì sức nóng của đường hầm và hang động - Goll và Lorcan đã chết. Cả Connla nữa. Tôi đã gỡ bỏ câu thần chú bảo vệ của hẳn. Lũ yêu đã giết hẳn.

Drust làu bàu:

- Tốt. Còn Bran?

- Tôi không biết. Nó còn sống khi chúng ta đi vào đường hầm, nhưng có quá nhiều yêu tinh...

Drust hứa:

- Nếu ta trở lên được, ta sẽ đi tìm thằng bé. Nếu nó còn sống, ta sẽ chăm sóc nó.

Ông vươn thẳng người lên, gột bỏ vẻ mệt nhọc và bước xuống nước, bắt đầu một bộ thần chú kế tiếp. Tôi nhìn hòn đảo bằng xương khoảng một giây - không thể nói đó là xương người hay xương yêu tinh, hay cả hai thứ pha trộn vào nhau - rồi bước xuống theo ông. Bất chấp sức nóng của cái hang, nước rất lạnh, nhưng không lạnh bằng nước biển. Không cần tới một câu thần chú giữ ấm. Tôi lội bì bõm theo Drust, mắt dán vào tảng đá nam châm và những khúc xương, tự hỏi một cách bệnh hoạn rằng ông có bỏ xương tôi ở đó, trên đỉnh đồng xương, khi ông đã xong việc hay không.

-> Nước khá nông, không cao hơn bắp chuối của tôi. Chúng tôi không mất nhiều thời gian để đi tới hòn đảo. Khi đã tới đó, Drust trèo lên đồng xương. Những khúc xương rất giòn và nhiều khúc gãy vỡ rã rạc dưới đôi bàn chân của ông. Ông không hề chú ý, tiếp tục với những câu thần chú, leo tới chỗ tảng đá nam châm, ra hiệu cho tôi đi theo.

Quầng sáng trên tay Drust đã biến đổi từ màu xanh dương sang đỏ hồng. Những khúc xương, nhất là những cái sọ, trông như thể đang bốc cháy. Tôi cố quay mặt đi khỏi chúng trong lúc bò tới nơi Drust đang quỳ gối, hai tay duỗi ra hai bên cạnh của tảng đá, sẵn sàng ôm chặt nó khi tới đúng thời điểm.

Trong lúc Drust đọc thần chú, tôi nhẹ nhàng nhích tới bên cạnh ông, để nhìn rõ hơn cái đường hầm dẫn tới vũ trụ của lũ yêu tinh - tôi rất cảnh giác về việc một con yêu có thể băng qua. Nhưng những con quái vật ở mé bên kia dường như đã ý thức được mối đe dọa, hoặc chúng không thể băng qua nhanh được. Không có gì khuấy động. Không một cái bóng hay âm thanh nào.

Tôi nhận ra mình đang suy nghĩ về những khúc xương và tảng đá nam châm. Ai đặt chúng ở đây? Tảng đá đã được đặt đúng chỗ bởi Những Sinh

Vật Cỗ, nhưng phải chăng Brude đã gắn những khúc xương bên dưới nó? Hay chúng cũng là kết quả công việc của Những Sinh Vật Cỗ? Họ có hiến tế mọi người để tạo nên cái địa điểm phép thuật này không, như Drust dự định hiến tế tôi?

Bất chấp sự khó chịu, tôi không thể không nhìn kỹ những cái sọ, tự hỏi không biết những người này bị giết trên mặt đất hay chết ở dưới này. Họ có phải là những người tình nguyện hay chẳng? Họ đã nghĩ gì trong những khoảnh khắc cuối cùng của mình? Họ có dũng cảm đi tới cái chết không, như tôi hy vọng sẽ làm được, hay họ sụp đổ vào phút cuối và gào thét cầu xin lòng thương hại?

Giọng của Drust cất cao lên, quấy rầy những ý nghĩ của tôi. Hai bàn tay của ông khép lại trên tảng đá, dần dần sát vào hơn khi ông chìm sâu vào mạng lưới rắc rối của những câu thần chú. Tôi lắng nghe những từ của ông, và dù khó mà giải đoán chúng - ông đang đọc rất nhanh! - một lúc sau tôi cũng bắt kịp vài từ. Ông đang đọc một trong những câu thần chú cuối cùng. Nó sẽ không kéo dài. Nếu tôi muốn cầu nguyện những lời cuối cho mình, tốt hơn tôi nên làm ngay bây giờ, trước khi...

Drust hét lên. Hai bàn tay của ông giật tung lên, rồi vòng ra giữa lưng ông. Tôi nhìn xuống và thấy một con dao cắm sâu tới cán vào da thịt của ông, cái cán vẫn còn rung động. Tôi xoay người, tập trung phép thuật, mong đợi Connla hay một con yêu.

Nhưng không phải.

Đó là Bran!

Thằng bé đứng ở rìa vũng nước, cánh tay duỗi ra - nó đã phóng con dao. Mặt nó trống vắng một cách lạ lùng.

Tim tôi đập loạn lên. Phải chăng sự ngốc nghếch của Bran lâu nay chỉ là một màn kịch? Một tên gián điệp giữa chúng tôi, xem chúng tôi như một

lũ ngốc, chờ tới khoảnh khắc cuối cùng để tấn công? Không thể nào! Không ai có thể đóng kịch thuyết phục đến thế. Nhưng nó đứng đó, bàn tay xòe rộng, con dao cắm vào lưng của Drust.

Drust đổ người sang một bên và nhìn thấy Bran. Ông hét lên kinh ngạc, rồi rên rỉ vì đau. Tôi lúng túng. Tôi muốn đọc một câu thần chú, đẩy lùi thằng bé - kẻ sát nhân - tiêu diệt nó nếu có thể. Nhưng nó là Bran! Tôi không thể làm tổn thương nó, không, cho tới khi tôi chắc chắn, không, trừ phi...

Drust hốt hển nói:

- Vì sao?

Bran chớp mắt. Nó cau mày nhìn Drust, rồi nhìn tôi, và khóc òa. "Hoa!" Nó kêu lên. Nó bước tới trước, uể oải lội qua vũng nước, hai tay buông thõng, không còn biểu lộ chút gì cái dáng vẻ nhanh nhẹn thường ngày của nó.

Drust kêu lên:

- Bec! Ngăn nó lại!

- Không! Tôi thờ dài, để cho câu thần chú chết cứng trên môi, thấu hiểu chuyện gì đã xảy ra từ những giọt nước mắt của nó - Không sao đâu. Nó sẽ không gây thêm tổn hại nào khác.

Bran lội tới hòn đảo bằng xương, khóc ồ ồ, khóc nức nở. Nó lao vào tôi, kêu lên "Hoa!" hết lần này tới lần khác. Tôi nắm lấy nó, để cho nó úp mặt vào ngực tôi, và ôm nó trong lúc nó khóc, vuốt ve gáy nó, thì thầm những lời lặng lẽ.

Sau vài giây, tôi nhìn qua đầu nó vào người tu sĩ bị thương, thì thào:

- Nó đã nghe chúng ta nói chuyện trên vách đá. Nó biết ông dự định giết tôi. Nó không thể để chuyện đó xảy ra. Nó yêu tôi theo cái cách điên rồ của nó. Nó không làm điều này để phá hoại kế hoạch của ông. Nó làm điều này để cứu tôi.

Drust nghiêng rặng với cơn giận dữ tuyệt vọng:

- Thằng ngu! Nó không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu...

Tôi bình tĩnh cắt ngang:

- Không. Nó không biết. Tôi là bạn nó, có thể là người duy nhất trên đời nó cảm thấy gần gũi. Nó chỉ biết nó không muốn tôi chết. Đừng trách nó. Nó không thể kiểm chế bản thân.

Nét mặt của Drust dịu lại. Ông mỉm cười lặng lẽ:

- Phải. Ta nghĩ cô nói đúng. Nó không an ủi gì mấy với chúng ta, nhưng... - Đôi mắt ông lướt qua tảng đá nam châm. Ông vờ tay về phía nó, rồi nhắm mắt và vẫn nằm nghiêng sang một bên - Ta không thể làm được, Bec.

Tôi thấy lạnh người:

- Ông phải làm!

Ông lắc đầu:

- Đã quá muộn, câu thần chú sẽ hiệu nghiệm nếu được phục hồi nhanh, nhưng Bran đã làm cho ta bị thương nặng quá. Ta không còn sức để tiếp tục.

Tôi lại hét lên:

- Ông phải làm! Ông phải cố! Đừng chỉ nằm đó và bỏ cuộc!

Drust mỉm cười buồn bã:

- Ta không nói về việc bỏ cuộc. Ta không thể hoàn thành những câu thần chú. Nhưng cô có thể.

- Và hiến tế Bran? - Tôi lặng lẽ hỏi, e sợ câu trả lời.

- Không, ngốc ạ - Vị tu sĩ quát, giống với Drust cũ hơn - Vì sao phải giết hai người khi một người đã chết nửa phần. Ta tiêu đời rồi. Ngay cả khi ta có thể đọc những câu thần chú còn lại, ta cũng không bao giờ quay lên mặt đất được nữa. Cô cần thay thế ta, hoàn tất những câu thần chú, rồi cắt cổ ta và để cho máu của ta chảy lên tảng đá nam châm.

Tôi chờ đợi nhìn ông.

Ông gầm gừ:

- Không còn thời gian để trở mắt nhìn. Nếu may mắn, ta chỉ sống được thêm vài phút, nhưng không lâu hơn. Làm đi, Bec. Đọc những câu thần chú. Giết ta. Cứu nhân dân của cô khỏi sự tàn sát của lũ yêu tinh. Rồi cứu lấy bản thân cô và Bran.

Lời nói cuối cùng đó buộc tôi lao vào hành động, Bran đã đánh liều mọi thứ để cứu tôi. Tôi không thể trả ơn cho nó bằng cách làm cho nó mắc kẹt lại đây và bỏ mạng trong tay lũ chúa yêu khi chúng tới. Tôi gỡ đôi tay đang ôm lấy thân hình run rẩy của tôi ra, đẩy nó lùi lại, mỉm cười để chứng tỏ mọi chuyện đều ổn, rồi lê bước tới bên cạnh Drust.

- Tôi phải làm gì?

- Cô có biết ta đã dừng ở chỗ nào không?

- Không.

Ông khăng khăng:

- Cô phải biết. Cô có một trí nhớ tuyệt vời. Rà lại những ý nghĩ của cô đi.

Chuyện này không dễ nhưng tôi ép bản thân phải tập trung. Tôi lần lại chuỗi ký ức luôn đáng tin cậy của mình với những ngón tay nhanh nhẹn. Nhớ lại câu thần chú Drust đang đọc, ở chỗ Bran can thiệp. Tôi lẩm bẩm:

- Nhớ rồi.

Người tu sĩ đang hấp hối nói:

- Tiếp tục từ đó. Dang hai tay của cô ra. Ôm chặt tảng đá khi cô đọc xong, rồi đọc ngay câu kế tiếp. Nó sẽ trôi chảy từ chỗ đó.

Tôi hỏi:

- Còn việc hiến tế? Khi nào...?

Ông thề nguyện:

- Cô sẽ biết.

Một cái hít thật sâu. Một cái liếc nhanh vào đường hầm dẫn tới vũ trụ của lũ yêu tinh để chắc chắn không có gì đang tiếng tới chỗ chúng tôi. Tôi bắt đầu.

-> Những từ đến một cách dễ dàng. Trong hang động này có một năng lượng lớn lao. Tôi đã cảm nhận được nó từ lúc mới tới đây, thậm chí trước đó, khi tôi còn ở trên mặt đất. Nhưng chỉ khi khai mở bản thân với phép thuật, tôi mới cảm thấy mức độ trọn vẹn của nó. Tảng đá này đã được trút đầy năng lượng phép thuật tiềm tàng có thể tưởng tượng ra. Tôi tin rằng tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn nếu tôi khai thác tảng đá này đủ lâu.

Tôi hoàn tất câu thần chú, rồi chụp lấy tảng đá với cả hai tay. Tôi định đọc câu kế tiếp ngay lập tức, nhưng dòng năng lượng ồ ạt phóng ra từ tảng

đá khiến tôi ngạc nhiên, và những từ nghẹn lại trên cổ tôi. Thật khó tin, như thể mọi phép thuật của những vì sao đang trút vào tôi. Tôi có thể nhìn thấy vũ trụ, toàn thể bầu trời đêm. Tôi có thể chạm vào nó nếu muốn, rời khỏi thế giới này, ra đi và thám hiểm những vì sao cùng với Những Sinh Vật Cổ. Đường như xứ sở này đột nhiên không còn quan trọng nữa, hầu như không đáng bận tâm. Với nhiều quyền năng như thế này, tôi có thể tạo ra những thế giới của riêng tôi và mọi người để ngự cư trên chúng. Không phải nữ tu, không phải một bà hoàng, mà là một nữ thần.

Định mệnh thì thầm với tôi. Yêu cầu tôi chấp nhận số phận mới này, du hành trên con đường mới mẻ, đi đầu trên con đường thần thánh. Tôi sẽ không bao giờ phải sợ hãi, đau đớn, mong muốn nữa. Tôi sẽ không bao giờ phải chết nữa. Tất cả những gì tôi cần là vươn ra và...

- Cầu vồng - Bran thì thào, sờ vào cẳng tay trái của tôi, nghiêm trang nhìn tôi.

Tôi cảm thấy năng lượng ồ ạt trút vào Bran qua da thịt tôi, rồi thoát ra khỏi nó trở lại. Không phải vì nó không thể lưu trữ, nó chỉ không muốn có năng lượng đó. Chẳng bé không quan tâm tới hứa hẹn của những vì sao. Nó chỉ quan tâm tới tôi. Nếu nó có thể tự bày tỏ bằng lời, tôi nghĩ nó sẽ nói đôi điều đại loại như: "Tất cả mọi quyền năng trong vũ trụ không có nghĩa lý gì nếu bạn không sống với người mà bạn thương yêu".

Và nó đúng. Đâu là ý nghĩa của việc trở thành một nữ thần nếu cái giá của nó là cuộc sống của tất cả những người tôi quan tâm tới? Tôi không cần một thế giới của những nô lệ tôn thờ, mà chỉ cần một thôn làng có những người bạn thân thương.

Tôi mỉm cười với Bran, chậm rãi gật đầu. Nó cười đáp lại và buông tay tôi ra. Tôi tập trung, nhắm mắt lại, xua đi sự dụ hoặc quyến rũ của những vì sao và niệm câu thần chú tiếp theo.

-> Một cơn gió lớn dần trong lúc tôi xúc tiến công việc. Một cơn gió xoáy, nóng, rát cả da. Nó cuộn thành vòng tròn quanh hòn đảo bằng xương, gom góp tốc độ và năng lượng. Drust và Bran nép người cạnh tảng đá nam châm, không chạm vào nó, nhưng cổ đeo bám càng gần nó càng tốt, để nắp tránh cơn gió siêu nhiên.

Những tiếng thét. Lúc đầu tôi nghĩ đó là âm thanh của gió. Rồi tôi nhận ra chúng đến từ đường hầm nối kết cái hang này với lãnh địa của lũ yêu tinh. Bọn Demonata biết chuyện gì đang xảy ra. Chúng có thể cảm nhận được cửa ngõ của chúng tới thế giới này đang sụp đổ. Nhưng tất cả những gì chúng có thể phản ứng lại là tiếng thét lên đầy căm ghét về tin tức về vận rủi của chúng.

Câu thần chú lướt nhanh trên lưỡi tôi. Tôi hầu như không có ý thức về những gì tôi đang nói. Tôi thật ngốc khi lo lắng về việc phạm sai lầm. Những câu thần chú gần như tự chúng ngâm nga. Tôi nghĩ ngay cả dù có muốn tôi cũng không dừng lại được. Lúc này tôi không còn nắm quyền kiểm soát. Phép thuật đang kiểm soát.

Tôi đọc hết một câu thần chú khác, liếm môi, hé miệng để bắt đầu câu kế tiếp...và dừng lại. Đã tới lúc. Chỉ còn lại một câu thần chú. Và câu đó đến sau cuộc hiến tế.

Cả Drust cũng biết. Ông cố gượng đứng lên mà không cần phải bảo. Mím cười với tôi một cách mơ hồ:

- Chúc sống lâu, Bec. Chúc sống tốt.

Tôi không đáp. Tôi không thể. Những lời kế tiếp của tôi chỉ có thể là những từ của phép thuật. Tôi không thể phá vỡ chuỗi diễn tiến của những câu thần chú.

Drust lê bước vòng qua mé bên kia tảng đá nam châm. Ông nghiêng người về phía trước để cảm mình tựa thẳng lên tảng đá. Rồi ông ngửa đầu

ra sau, đưa cổ họng ra. Tôi đặt bàn tay trái lên tảng đá và ấn móng tay của ngón trỏ lên lớp thịt ở cổ ông. Tôi mỉm cười với ông, một giọt nước mắt ứa ra từ mắt trái của tôi. Rồi tôi gia tăng phép thuật và cái móng tay trở thành bén nhọn xuyên qua.

Máu vọt ra. Tảng đá nam châm ướm đẫm. Nó hấp thu, rồi khao khát nuốt ừng ực dòng máu. Drust run rẩy nhưng không ngã lặn ra. Tôi không thể nhìn thấy đôi mắt mà chỉ thấy cổ họng của ông. Tôi mừng vì điều đó. Ông vẫn giữ thẳng người, cho tảng đá uống máu của mình, duy trì bằng phép thuật hoặc sức mạnh ý chí tuyệt đối - tôi không chắc đó là gì.

Và rồi, khi tảng đá lóe lên một làn ánh sáng màu vàng, Drust ngồi sụp xuống.

Không có thời gian để đau khổ. Với một tiếng gầm chiến thắng, tôi đọc lớn những từ của câu thần chú cuối cùng. Tảng đá nam châm rung mình. Cái hang rung lên. Tiếng gió hú lên tới cực điểm, cuốn đi những lớp xương mé ngoài của hòn đảo, đe dọa nhất bống Bran và tôi lên và quăng chúng tôi vào vách đá cho tới chết. Nhưng trước khi nó có thể...

Bung ra.

Cơn gió cuốn lên trên đường hầm - cái đường hầm của Brude - gia tăng sức mạnh khi nó lao như xé qua hình thể của người tu sĩ, rồi phá tung cái hố và cuốn ra bên ngoài với một vận tốc siêu nhiên, tỏa ra mọi hướng, quét từng con yêu và linh hồn hoạt tử thi ra khỏi mặt đất. Nó giống như một lượn sóng khổng lồ, cuốn trôi tất cả những thứ yêu ma đang nháo nhào kêu thét nằm trên con đường của nó, quét chúng tới rìa của mảnh đất này, không dừng lại cho tới khi nó tới biển, nơi nó dừng lại một khoảnh khắc lâu, đáng sợ...rồi quét ngược về, rút tới cội nguồn của nó, ngay tại điểm này. Sau đó nó sẽ lôi những tên tù nhân yêu quái của nó trở về thế giới của chúng và quăng chúng thành đống ở đó.

Tôi không chờ tới lúc đó. Phép thuật đã mang tới sự hiểu biết. Tôi biết rằng khi con yêu cuối cùng đã bị đọt gió xoáy cuối cùng cuốn trở lại xứ sở của nó, thân hình hóa đá của Brude cũng sẽ theo sau, rồi cái đường hầm sẽ khép lại, chỗ rách giữa hai thế giới sẽ được hàn gắn lại. Và bất kỳ người nào vẫn còn ở đây sẽ bị đá nghiền nát hoặc bị giam hãm dưới lòng đất để chết một cách chậm rãi và kinh khủng trong bóng tối.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TÔI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

21. Tẩu Thoát

-> Cố chạy tới chỗ an toàn. Bị cản trở bởi cơn gió đang quay trở về nguồn của nó và hung hãn quật vào người chúng tôi, một trận bão trong đường hầm. Và không chỉ trận bão - nó chứa tất cả những con yêu và hoạt tử thi mà nó đã bắt. Chúng lẫn tròn, xô vào nhau trong bầu không khí, va vào chúng tôi, hất ngã chúng tôi, đẩy chúng tôi nằm dài ra, đe dọa sẽ lôi chúng tôi theo về thế giới của chúng.

Từ bỏ những nỗ lực để đứng lên, chúng tôi nằm sấp lại và bò, sát cánh bên nhau. Nhưng ngay cả điều này cũng sẽ là bất khả nếu chúng tôi bình thường, vì cơn gió - và những con yêu bị nó cuốn đi - phủ đầy đường hầm.

Nhưng chúng tôi không bình thường. Chúng tôi là những sinh thể của phép thuật và tôi dùng quyền năng đó để bảo vệ chúng tôi. Tôi rút năng lượng từ nơi sâu thẳm bên trong và xung quanh tôi, dùng phép thuật trong cơ thể tôi và trong vách đường hầm, tạo ra một rào chắn quanh chúng tôi. Nó không ngăn được gió, nhưng hầu hết những con yêu dội lại khi va vào nó và không làm tổn hại chúng tôi. Hầu hết chứ không phải tất cả. Đôi khi một cái chân hay tay, móng vuốt hay nanh xuyên qua và hất chúng tôi té, làm chúng tôi bầm tím hay cắt đứt da thịt chúng tôi.

Khi chúng tôi bắt đầu bò ngược lên đường hầm, Bran đã cười thích thú, nó nghĩ đây là một trò vui tuyệt diệu. Giờ nó không còn cười nữa. Máu trùn kín mặt nó - tôi có thể nhìn thấy nó trong vầng ánh sáng mà tôi tạo ra

để dẫn đường cho chúng tôi - và cánh tay phải của nó treo lủng lẳng bên hông, bị gãy ở hai ba chỗ.

Tôi cũng không đỡ hơn nó chút nào. Tôi phải thường xuyên dừng lại để lau sạch máu trên hai mắt. Một vài ngón chân trái của tôi đã đứt lìa - tôi không dừng lại để kiểm tra. Vai áo của tôi và cả da thịt ở nhiều nơi dưới lớp vải đã bị xé rách tả tơi.

Tôi làm ngơ cơn đau khủng khiếp. Chiến đấu chống lại cơn gió bạo tàn. Hụp né những cú tấn công của những con yêu quái. Và cố lê ngược lên đường hầm, hướng tới sự hứa hẹn của cuộc tẩu thoát và cuộc sống.

-> Bò lê. Thở hỗn hển. Lũ yêu tinh chạm vào chúng tôi thường xuyên hơn khi năng lượng của tôi giảm dần. Những câu thần chú đóng đường hầm đã lấy đi nhiều năng lượng của tôi. Khi ôm tảng đá nam châm, tôi tràn trề năng lượng, nhưng giờ đây tôi thấy mình yếu đuối nhất so với suốt một thời gian dài. Không kể tới việc đọc những câu thần chú, việc di chuyển là cả một cuộc đấu tranh. Tôi muốn từ bỏ cái khiên bảo vệ và hướng tất cả sức lực tới xương thịt của tôi, nhưng tôi sẽ bị cuốn đi trong vòng vài giây nếu tôi làm điều đó, và cả Bran bên cạnh tôi.

Một phần trong tôi nghĩ tới việc bỏ lại Bran. Chỉ bảo vệ bản thân tôi thôi cũng đã đủ khó khăn. Nếu tôi chỉ còn phân nửa khó khăn, tôi có một cơ may tốt hơn để thoát ra sống sót.

Tôi dập tắt những ý nghĩ phụ bạc đó, thở hỗn hển khi bị những cái móng cắm sâu dọc theo xương sống, rồi củng cố lại cái khiên bảo vệ xung quanh chúng tôi. Đồng thời tôi tắt đi quầng ánh sáng - nó không đòi hỏi nhiều năng lượng, nhưng mỗi phần phép thuật nhỏ bé có thể hữu ích vào phút cuối. Tôi không muốn ngã xuống ngay trước cửa thoát thân chỉ vì một chút ánh sáng không cần thiết.

Không thể nói còn phải đi bao xa nữa trong bóng tối mịt mù. Nỗ lực tiến tới, cơn gió gào rú điếc tai, lũ yêu tự do tấn công. Tôi không thể duy trì cái khiên được nữa. Lúc này tôi dùng phép thuật để cầm chặt chúng tôi xuống nền đường hầm khi cơn gió tấn công và có thể cuốn chúng tôi đi. Những câu thần chú cấp tốc thay vì mở rộng. Rất nguy hiểm - nếu tôi bị bất tỉnh, chúng tôi sẽ tận số - nhưng tôi không còn sức để làm bất cứ điều gì khác.

Con đường hầm chết tiệt này sao mà dài quá vậy! Chúng tôi đã xuống rất nhanh mà. Hay đây là một trò lừa của tâm trí tôi? Nếu nó đã bị kéo dài ra bằng cách nào đó, nếu Brude làm cho nó dài ra gấp hai hay gấp ba để chọc tức chúng tôi thì sao? Tôi không biết. Tôi chọn cách tin là không phải thế. Không thì nỗi tuyệt vọng sẽ nuốt chửng tôi và chắc chắn tôi sẽ thất bại.

Tiến lên với cuộc chiến đấu khó khăn, đau đớn, đẫm máu để vượt qua từng đoạn ngắn. Quá đau đớn và yếu ớt. Cố gắng thở. Từng câu thần chú được moi lên từ những chiều sâu sâu thẳm nhất của tinh thần. Suy nghĩ mỗi lần tôi niệm một câu: "Nó đây rồi. Câu thần chú cuối cùng. Mình không thể làm thêm nữa". Nhưng tôi thường xuyên lấy làm ngạc nhiên khi tìm ra một chút năng lượng ở chỗ này, một chút sức mạnh le lói ở chỗ khác.

Ý thức vừa đủ về Bran đang bèn chí bám vào tôi, mỗi vài giây lại vỗ vào cánh tay tôi để chắc chắn rằng tôi vẫn còn đây. Bran tội nghiệp. Nó đã không đề nghị làm chuyện này. Những người còn lại chúng tôi đều hiểu rõ những nguy cơ. Nó có hiểu không? Không cách nào biết được. Nó có thể hiểu đôi điều gì đó, nhưng nó thật sự biết bao nhiêu về điều mà nó đang tự dẫn thân vào? Tôi lắng nghe tiếng nó thở hỗn hển, nặng và nhanh, và...

Ý nghĩ đó tắt giữa chừng.

Tôi có thể nghe tiếng nó thở. Nhưng tôi đã không nghe thấy bất kỳ thứ gì từ khi chúng tôi bắt đầu bò, vì tiếng gió gầm rú và tiếng gào thét của lũ

yêu tinh. Tôi ngóc đầu lên và nhận ra cơn gió đã ngưng thổi. Nó đã cuốn qua. Có nghĩa là...

Hoảng hốt, tôi tìm ra một nhúm năng lượng khác và tạo lại ánh sáng. Nó lóe lên quanh chúng tôi, khiến mắt lòa đi sau hồi lâu ở trong bóng tối. Tôi nhắm mắt lại, rồi mở ra và nhìn ra phía trước một cách tuyệt vọng, mong đợi không thấy gì khác ngoài đá, hai chúng tôi bị chôn sống và sẽ chết dưới lòng đất trong một huyết mộ đào sẵn.

Nhưng rồi có một khoảng hở! Lối ra vẫn còn và chúng tôi đã tới gần nó. Những bức vách giờ đây chỉ là vách, không còn dấu vết những mạch máu hay ruột gan của Brude. Nhưng chúng đang ép vào nhau, miệng của đường hầm đang thu hẹp dần và đóng lại. Còn đủ chỗ cho chúng tôi thoát ra nhưng sẽ không lâu nữa. Chúng tôi phải di chuyển! - Nhanh! Ngay bây giờ!

- Bran!

Tôi thở hỗn hển, cố đứng lên. Quá yếu ớt, gần cạn kiệt nguồn sức lực. Nhưng chỉ cần một cú vung dẫy cuối cùng. Một nỗ lực cuối cùng. Rồi chúng tôi sẽ an toàn. Chúng tôi có thể ngủ. Phục hồi sức lực. Không còn lũ yêu tinh. Chúng tôi sẽ có mọi thời gian cần có.

- Bran!

Tôi kêu lớn, lôi đầu nó lên. Nó nhìn quanh, choáng váng, nản lòng. Rồi nó nhìn thấy lối thoát và kêu lên với hy vọng mới. Nó đứng lên cạnh tôi, loạng choạng, rồi lấy lại thăng bằng và lão đảo bước tới, tay nắm lấy tay tôi, nói líu lo với vẻ sung sướng.

Chúng tôi lão đảo tiến về lối thoát, một cặp linh hồn còn sống, một không thể tả. Cái lỗ trên mặt đá tiếp tục khép lại, nhưng với tốc độ như trước. Nếu chúng tôi tiếp tục đi như hiện tại...nếu chúng tôi dừng gục ngã...nếu chúng tôi không bỏ cuộc...

Chúng tôi sẽ thoát! Tôi không muốn để cho bản thân hy vọng quá nhiều - điều đó có thể khiến các thần linh hành động chống lại chúng tôi - nhưng nếu chúng tôi có thể duy trì những bước chậm chạp, lảo đảo này, tôi chắc chắn chúng tôi sẽ...

Có cái gì đó va mạnh vào lưng tôi. Tôi té xuống, kêu lên vì đau đớn và kinh ngạc. Những hàm răng khóa quanh chân phải của tôi và cắn ngập tới xương. Tôi thét lên và cố vùng ra khỏi kẻ tấn công, nhưng không thể.

Ánh sáng mờ dần. Nhưng trong bóng tối mù mù tôi thoáng trông thấy kẻ tấn công tôi - con chó cứng của Lord Loss, Vein! Con yêu có thân hình chó và hai bàn tay phụ nữ. Nó đang ngoạm chặt chân tôi. Cơn đau thật kinh khủng. Tôi lại thét lên, đưa bàn chân trần còn lại đá vào nó, không tác dụng gì.

Rồi Bran tới bên cạnh con yêu. Nó cố lôi con chó ra. Khi việc đó thất bại, nó quỳ xuống cạnh con yêu chó và lăm bắm một cách tuyệt vọng, vuốt ve đầu con chó, mỉm cười run rẩy. Sau vài giây Vein thôi cắn, nhả tôi ra và sủa oăng oăng một cách vui sướng với Bran, bị thằng bé mê hoặc hết như lần trước.

Ngay khi thoát ra, tôi chặn đứng cơn đau, để cho Bran xử lý con chó và quay lại tập trung vào chỗ hở. Ruột gan tôi thắt lại. Sự trì hoãn đã làm hại chúng tôi. Cái lỗ đang nhanh chóng thu hẹp. Chúng tôi sẽ không thoát được, ngay cả khi dấn bước nhanh hơn. Tôi tìm kiếm trong người, đào sâu xuống để tìm phép thuật, đi tới tận cốt lõi linh hồn tôi, cố tìm ra đủ năng lượng để phóng chúng tôi tới trước và thoát ra chốn an toàn như đôi mũi tên bắn ra từ một chiếc cung.

Nhưng nó không có ở đó. Tôi đã cạn nguồn phép thuật. Có lẽ đủ cho một câu thần chú thứ yếu cuối cùng - tuyệt đối không hơn.

Nỗi buồn xâm chiếm hồn tôi. Tôi cảm thấy nỗi điên dại đang kéo tới. Nhưng tôi đẩy lùi nó và quay ánh mắt sang Bran. Nó vẫn đang đùa nghịch với con chó nhưng đôi mắt nó chuyển từ tôi sang cái lỗ. Nó biết cái lỗ đang khép lại. Nó biết tôi không thể thoát ra trong điều kiện của tôi hiện tại. Nó cũng biết rằng với tốc độ chạy của mình, nó có thể từ bỏ tôi và thoát thân.

Nhưng nó sẽ không làm thế. Nó sẽ ở lại với tôi, bảo vệ tôi khỏi con yêu, làm bạn với tôi khi cái khe hở khép lại và niêm kín định mệnh của chúng tôi.

Tôi nức nở:

- Bran! Cậu phải đi!

Nó chỉ mỉm cười.

- Bran! Cậu phải đi!

Lại mỉm cười. Nó sẽ không đi. Nó sẽ là người bạn trung thành của tôi mãi mãi. Nó thà chịu chết cạnh tôi hơn là thoát thân mà không có tôi.

Tôi đáp lại nụ cười. "Tốt lắm", tôi thở dài và giơ một bàn tay ra. Bran nắm lấy nó, chỉ nghĩ là tôi muốn chạm vào nó. Nhưng cái mà nó nhận được ở đầu bàn tay là chút phép thuật cuối cùng của tôi. Một câu thần chú nhanh, ứng biến. Tôi tiến vào tâm trí nó và gửi một hình ảnh về cái lỗ vào những ý nghĩ của nó, nó sẽ lao tới đó, chạy qua và không quay lại. Và rồi, với mọi sức mạnh phép thuật tôi có thể tập hợp, tôi hét lên với nó: "Chạy nhanh!"

Nó lao đi. Chạy mà không có ý định chạy, găm lên vì kinh ngạc và sợ hãi. Nó vọt lên phía trên đường hầm, phóng qua cái lỗ và tiếp tục chạy, là một nô lệ tạm thời cho phép thuật của tôi. Tôi buồn bã vẫy chào nó, thở ra một hơi dài run rẩy. Cuối cùng chỉ còn có một mình - và bị nguyên rủa.

-> Tôi chờ Vein tấn công lần nữa, khi Bran đã đi, nhưng nó không tấn công. Tôi nghe nó gầm gừ, gầm nơi tôi mắc kẹt, nhưng vì lý do nào đó nó để cho tôi yên.

Tôi quan sát cái lỗ trong ánh sáng phai dần. Giờ nó chỉ còn to cỡ một em bé, vẫn đang đóng lại. Ngày càng thu hẹp, cho tới khi chỉ còn đủ chỗ để thò một cánh tay qua. Tôi đang nghĩ về việc tắt đi ánh sáng trước khi cái lỗ đóng hẳn - đây chỉ là một sự hành hạ - thì một gương mặt đột nhiên xuất hiện.

Đó là Bran. Câu thần chú đã hết hiệu lực và nó đã quay lại. Nó muốn chui qua để tới với tôi. Nhưng cái lỗ quá nhỏ. Nó đâm vào đó, giật mạnh, luồn những ngón tay vào khe hở và cố sức kéo - nhưng chẳng có tác dụng gì. Mặt đá tiếp tục nhích vào nhau. Cái lỗ ngày càng nhỏ lại, giờ chỉ còn bằng chiều rộng của một ngón tay.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, Bran ép miệng nó lên cái lỗ và gầm lên to hết cỡ với nỗi đau và mất mát: "Bec!". Đây là lần duy nhất nó thốt ra tên tôi. Tên của bất kỳ một ai. Tiếng kêu đau đớn của nó đâm vào tim tôi. Lệ trào lên mắt của tôi. Tôi há miệng ra để gọi lại tên của nó, để cho nó chút an ủi mà tôi có thể...nhưng lúc đó mặt đá đóng kín lại và một tiếng âm âm dữ dội nhấn chìm những tiếng kêu vọng lại của Bran.

Tôi nhìn trừng trừng vào mặt đá phẳng lì. Miệng tôi khép lại. Ánh sáng tắt lịm đi.

Bóng tối.

BEC - TIẾNG THÉT TRONG BÓNG TỐI

Darren Shan

www.dtv-ebook.com

22. Đường Tròn Trọn Vẹn

-> Lạc loài trong bóng tối bao quanh, tôi lê người tới trước, tránh xa khỏi Vein - nó đã thôi gầm gừ - hướng về nơi đã từng có cái lỗ. Tôi tự hỏi không biết phần còn lại của đường hầm có đóng lại giống như cái lỗ hay chẳng. Không thể biết được trong bóng tối tuyệt đối, kinh khủng này. Có lẽ tốt hơn nên theo cách đó. Banba từng bảo rằng kiến thức là sức mạnh, và đa phần thì bà nói đúng. Nhưng ở chốn này kiến thức chỉ có nghĩa là sự khốn khổ và đau đớn.

Cố gắng tiến tới, khóc thút thít, củng cố tinh thần để chống lại hai hàm răng của Vein, biết chắc là nó đang đùa giỡn với tôi, chờ tới lúc phóng lên lưng tôi khi tôi ít mong đợi nhất. Vì sao nó không quay lại cái vũ trụ yêu tinh cùng với những đồng loại của nó? Nó ở lại bằng cách nào? Lẽ ra tôi đã thoát được nếu nó không tấn công. Lẽ ra lúc này tôi đang ở trong hang động với Bran, cười to với cuộc tẩu thoát hiểm nghèo của chúng tôi, than khóc cho cái chết của Drust và các bạn hữu của tôi, mong đợi...

Không. Phải quên những ý nghĩ đó đi. Chúng chỉ có thể làm cho tôi khốn khổ. Tôi đã không thoát được. Vein đã trì hoãn tôi đủ lâu. Giờ tôi đã bị mắc kẹt ở đây. Hãy chấp nhận điều đó. Tìm an ủi trong sự thật rằng nó sẽ không kéo dài.

Bàn tay trái của tôi chạm vào mặt đá. Điểm cuối của đường hầm.

Tôi áp một tai lên mặt đá, để xem vẫn có thể nghe thấy tiếng của Bran hay không. Nhưng không có gì, ngay cả tiếng động âm âm. Cũng không ấm như trước đó. Hiện giờ vách đá đang nhanh chóng lạnh đi khi đã tổng khứ được tu sĩ Brude.

Có lẽ, nếu Vein không có ở đây - nếu nó đã bị hút trở lại lãnh địa của nó sau những con yêu kia ít lâu - tôi sẽ có thể nghỉ ngơi. Quay lại tảng đá nam châm. Nạp lại năng lượng. Rồi tìm cách thoát ra. Tạo một cái lỗ xuyên qua đá bằng phép thuật và...

Có ánh sáng sau lưng tôi. Một thứ ánh sáng màu lục, mờ mờ, chao động. Và một tiếng cười buồn bã.

Tôi chậm chạp quay lại, đã biết trước thứ tôi sẽ nhìn thấy.

- Bec nhỏ bé tội nghiệp.

Lord Loss nói, đang treo lơ lửng không xa tôi mấy, thịt vẫn u nần như từ trước tới giờ, khoác một lớp màu đỏ lóng lánh từ máu rỉ ra khỏi những vết nứt trên da, cái lỗ ở ngực hằn đầy những sinh vật giống như lươn đang quần quại. Hắn đang cầm cái giỏ của Drust và hai bàn tay của hắn đang luồn qua các thứ bên trong, vuốt ve cái bàn cờ trong đó.

Lord Loss lướt tới gần hơn. Tôi nhìn thấy Vein sau lưng hắn, đang ngồi quan sát, đôi mắt tràn ngập niềm vui xấu xa. Tên chúa yêu lấy một quân cờ ra khỏi giỏ và nhìn nó.

- Chỉ còn có một mình.

Hắn thở dài, nhìn vào quân cờ nhưng nói chuyện với tôi:

- Bạn bè đã chết hoặc bị cách ly. Không có đường ra. Giá mà cô biết nó sẽ kết thúc cách này. Có lẽ cô sẽ ở lại trong thành. Hay có lẽ cô sẽ không sử dụng hết phép thuật của mình trên tảng đá nam châm.

Tôi nạt:

- Chúng ta đã thắng. Đã đánh bại người. Chúng ta đã trục xuất tất cả yêu tinh trở về.

- Thật vậy ư?

Đôi mắt đỏ khé của Lord Loss mở to và hăn bỏ lại quân cò vào túi.

- Vậy ta đang làm gì ở đây nhỉ?

Hăn cười khoái chí khi tôi không thể trả lời.

- Bec tội nghiệp. Cô biết quá ít về các vũ trụ. Ta không đến thế giới này thông qua đường hầm. Ta đã đi lại trong xứ sở của cô từ lâu trước khi Brude bắt đầu công việc ti tiện của hăn. Trận gió của cô - dù nó rất ấn tượng - không có tác dụng gì đối với ta. Ta quá hùng mạnh so với nó.

Tôi cười nhạt:

- Người không hùng mạnh đến thế khi Drust trục xuất người cho khuất mắt.

Nét mặt Lord Loss nhăn lại:

- Ta thừa nhận với cô chuyện đó. Nhưng ta sẽ không huênh hoang như thế nếu ở địa vị của cô. Câu thần chú đó của Drust rất thông minh nhưng đắt giá. Nhớ lời nguyện của ta chứ?

- Ta không sợ lời nguyện của một con yêu.

Hăn đáp, mặt tối sầm đi:

- Cô nên sợ. Loài người không bao giờ nên chế nhạo một chúa yêu. Chúng ta là những kẻ thù nguy hiểm. Lẽ ra ta đã để cho cô sống nếu cô

không khinh miệt ta. Ta thích cô, Bec. Ta đã cho cô một ít phép thuật của ta. Ta đã mong được thấy cô trưởng thành.

Tôi hỏi, sự tò mò vượt lên trên nỗi sợ hãi:

- Vì sao người cho ta phép thuật? Lẽ ra chúng ta không thể đóng được đường hầm nếu người không làm điều đó.

Lord Loss cười tự mãn:

- Ta là một tên lính canh giữ nỗi buồn. Ta ăn sự bất hạnh của loài người. Ta yêu mến thế giới này và những con người buồn bã, thảm hại, đau khổ của nó. Nhưng nếu lũ đồng loại yêu tinh của ta có thể tới đây tùy thích, chúng sẽ tiêu diệt nó. Yêu tinh là những sinh vật thô lỗ, dễ nổi giận. Chúng có thể giết mọi con người chúng gặp, một cách nhanh chóng, không để cho ai sống sót. Và trong vòng vài năm ngắn ngủi ta sẽ không còn đối tượng để đùa vui nữa. Ta không thể để cho chuyện đó xảy ra, phải không?

Tôi nhìn hắn với sự nghi ngờ:

- Người đã phản bội đồng loại của người! Người đã chơi xỏ chúng! Người đã cho ta phép thuật để ta có thể đóng đường hầm lại!

Hắn cười lạnh lẽ:

- Dĩ nhiên. Ta không thể hành động quá lộ liễu - ta không muốn những bầy yêu tinh hét lên đòi lấy đầu của ta - nhưng bằng cách kín đáo can thiệp vào, cung cấp cho cô những phương tiện để ngăn cản Brude, ta có thể duy trì hòa bình cho thế giới này, nhờ đó bảo quản được những kẻ bất hạnh khả tử của ta.

- Nhưng... - Đầu tôi quay cuồng, giờ tôi có thể hiểu ra mọi chuyện - Connla đã làm việc cho người. Đó là lý do vì sao hắn bảo vệ Drust mỗi khi ông ta bị đe dọa.

Lord Loss cười hô hố:

- Con sói gián điệp của ta. Ta cho hắn giết một số người khác để tiêu khiển nhưng đã cảnh cáo hắn không được để cho bất kỳ tai ương nào rơi xuống cô hay gã tu sĩ. Hắn đã quên điều đó vào phút cuối và triệu tập yêu tinh tới tàn sát tất cả mọi người của cô. Suýt chút hắn đã làm hỏng mọi thứ. Ta mừng là cô đã xử lý hắn, dù ta thích tự tay làm việc đó hơn. Ta sẽ khiến cho hắn đau khổ nhiều hơn nữa.

Tôi kêu lên:

- Vì sao phải sử dụng hắn chứ? Vì sao lại khiến hắn chống lại tất cả chúng tôi nếu chúng ta cùng làm việc vì cùng một mục tiêu.

Lord Loss đáp, nụ cười của hắn sáng lên:

- Sự đau đớn. Ta biết hắn sẽ tạo ra sự bất hòa và khó chịu, nỗi khổ khổ thú vị cho ta thưởng thức. Ta đã có thật nhiều niềm vui - Nụ cười của hắn biến mất - Cho tới khi gã tu sĩ trực xuất ta.

Gã chúa yêu búng ngón tay và Vein chạy lon ton tới. Lord Loss vuốt đầu con chó với một trong số tám bàn tay vạm vỡ của hắn. Hắn thì thầm:

- Lẽ ra cô có thể thoát ra khỏi chỗ này. Cái chết của cô không phục vụ cho mục đích nào cả. Cô sẽ làm cho ta thích thú hơn nếu còn sống. Sự bất hạnh sẽ đi theo cô - ta có thể cảm nhận được nó. Lẽ ra ta có thể ở đó, theo dấu vết của cô, thưởng thức nỗi buồn mà cô gánh chịu hay gây ra. Nhưng không thể được. Trong cơn thịnh nộ ta đã phát một lời nguyền. Ta đã nghiêm túc thề thốt. Và giờ đây, vì là một kẻ coi trọng lời nói của mình, ta phải thực hiện lời hứa đó.

Hắn lướt ra xa. Ánh sáng màu lục phai dần. Vein vẫn ở chỗ cũ. Những con yêu khác tới với nó. Khoảng một chục hoặc hơn. Những sinh vật kinh khủng, hình dạng lạ lùng, một con có lửa trong mắt và có thân hình của một

em bé, con khác thì có vảy giống như cá, con khác nửa giống như một con côn trùng khổng lồ với cái ngòi ở đuôi.

- Các thuộc hạ của ta - Lord Loss thì thầm, biến mất khỏi tầm mắt trong bóng tối kéo dài - Chúng thích nếm thịt tươi hơn ta.

- Không - Tôi khóc thút thít, nép người vào vách đá - Xin đừng làm điều này. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì ông yêu cầu. Tôi sẽ...

Tôi dừng lại và nhận ra mình đang làm gì. Nhớ lại tôi là ai, kẻ kế thừa của tôi, người dân của tôi.

- Đồ khốn kiếp - Tôi gặm gù khi ánh sáng lịm dần thành những quầng mờ nhất, ngay cả ánh sáng trong hốc mắt của con yêu có lửa thay vì đôi mắt.

Lord Loss gọi khẽ:

- Tạm biệt, Bec.

- Đồ khốn! - Tôi lại hét lên, chửi với theo hắn ta như một sự thách thức.

Làn ánh sáng cuối cùng tắt ngóm và mọi thứ biến thành màu đen.

Im lặng trong một lúc. Rồi một tiếng cười khúc khích. Một tiếng gặm gù. Âm thanh của móng vuốt và những ngón tay vung tới trước. Tôi dựa người vào vách đá, sẵn sàng đón nhận, không kêu la hay cầu xin. Tôi muốn chết với phẩm giá, như một nữ tu hay chiến binh chân chính. Những âm thanh tới gần hơn. Rít lên. Lạo xạo. Tiếng răng và nanh nghiền vào nhau.

Tôi tựa đầu vào vách đá. Nhìn trừng trừng vào khoảng hư không. Cố tỏ ra mạnh mẽ.

Những ngón tay chạm vào cái chân bị thương của tôi. Những móng vuốt và xúc tu bung ra. Chẳng bao lâu tôi bị tấn công vào khắp nơi, bị cào cấu, đánh đập, cắn xé. Hơi thở của chúng vừa nóng vừa lạnh trên mặt tôi khi chúng bu lại quanh tôi. Tôi hình dung ra những bộ hàm dữ tợn, những bộ mặt nhăn nhúm và những cặp nanh sắc bén của chúng.

Tôi run rẩy, rồi nghiêng chặt răng, quyết định không để cho Lord Loss thỏa mãn với tiếng kêu la của tôi. Tôi tự nhủ: "Mình sẽ không thét lên. Không. Không. Mình..."

Những hàm răng và bộ nanh cắn vào da thịt của tôi, mọi bộ phận trên người tôi cùng một lúc. Những cái móng tay cắm sâu, xuyên qua gan ruột của tôi. Những bàn tay ngọ nguậy trong người tôi và giật những cơ quan nội tạng của tôi ra, quật vào da tôi từ bên trong. Tôi bị xé thành từng mảnh. Cơ đau không thể chịu nổi. Tôi đánh mất sự kiểm soát. Miệng tôi há rộng. Cái cảm giác của tôi tan biến. Bộ não của tôi hóa điên. Điều cuối cùng tôi nghe thấy, trước khi sự điên dại và lũ yêu tinh nuốt chửng tôi, là cái đường hầm phủ đầy bởi những tiếng gào rú đau đớn, không thể kiểm soát của tôi.

Những tiếng thét trong bóng tối.

Table of Contents

Mục lục

1. Mở Đầu

2. Thương Vong

3. Những Người Tị Nạn

4. Thằng Bé

5. Dòng Sông

6. Những Tảng Đá

7. Tòa Thành Trên Đảo

8. Drust

9. Tiềm Năng

10. Một Người Khách Không Mời

11. Những Đứa Trẻ Của Bóng Tối

12. Gia Đình

13. Nguồn Gốc

14. Những Kẻ Di Cư

15. Lời Nguyền Của Quỷ

16. Những Sinh Vật Cổ

17. Chế Ngự Chấn Hoang Dã

18. Ngày Cuối Cùng

19. Thế Giới Bên Dưới

20. Cuộc Hiến Tế

21. Tẩu Thoát

22. Đường Tròn Tròn Vẹn